

۲

بازرسی شد
۶ - ۳۷

بازدید شد
۱۳۸۴

۱۱۳۵۳-فی

	کتابخانه مجلس شورای ملی
	کتاب تفهیم کافیه (جلد اول از هاشمی تفسیر القرآن)
	مؤلف ابوالحسن حسین بن حسن جرجانی
	موضوع
۸۷۸۳۸	شماره ثبت کتاب
۱۱۹۵۵	موضوع
۹۷۵	ارزش دوره پس تا پایان کتاب

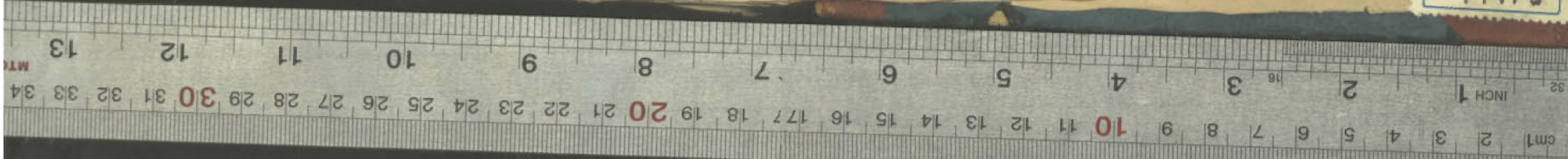
خطی - فهرست شده
۱۱۹۶۵

این کتاب از مجموعه کتب
مدرسه عالی تهران است
و در سال ۱۳۰۲
تأسیس گردیده است

خطی - فهرست شده
۵۶۶۱۱

بسم الله الرحمن الرحيم

سوره قیامت مکی است و هشتاد و سه آیت از ارض روایت که حضرت رسالت پناه
 صلی الله علیه و آله فرمود که هر چه می را دل می است و دل قرآن پس است هر که سوره
 بس بخواند چنان باشد که دوازده بار قرآن را ختم کرده **و هر سوره قیامت** در این سوره را
 محقه خوانند که عام کردن بخیر را بر خوانند **و واقع** خوانند از آن عذاب
 دفع کند **و قاضیه** خوانند برای آنکه حاجت خوانند روا شود هر که سوره بخواند
 آن را ثواب پست حج بخینند و هر که نبیند او را ثواب آن بدهد هزار دین و ده
 ۱۵ خدای صرف کند و هر که بنویسد و بخورد هر روزی و علی که در دل او بود
 روع شود و هر از میان که بر بالین او بخوانند بعد از هر چه فرشته فرو آید و از پیش رو
 بنند و ر و صلوات می فرستند و استعانت می کنند و بخال وی می
 بران وی کنند و هر دین وی حاضر باشد **و هر آن که در سوره**
 کند ملک الموت جان او بن ندارد تا که رضوان او را بشنود
 و در سیر آب به پیش تن بر نشاند و حیران و غلمان در آن

بسم الله الرحمن الرحيم

و انما ان الحکیم انک لمن المرسلین علی صراط مستقیم
 تنزیل العزیز الرحیم لیسننهم ما یشاء و ما اناذهم الا بانهم
 عاقلون لقد حق القول علی سائرهم فهم لا یؤمنون انما
 یعلم فی اعقابهم اعلا لا اله الا ذقان فهم مقتضون
 و جعلنا من بین یدیهما سد و من خلفهم سدا فاغشیاهم فیه
 لا یبینون مفسران در معنی سرجه فی کرده اند بعضی گفته اند قسم است خداوند
 عبادی گفت یا انسان ای وی سعید جبین گفت یا محمد دلیلش قوله تعالی
 انک لمن المرسلین و قوله ملک علی آل لیلین ای یحیی و قزاق گفت یا سید البشر
 ای هستی خدایتو بحق قرآن حکم و یا حکمه که توان جله پیغمبران و فرستاده کافی بحق
 و راه راست و طریق مستقیم و این آیه را است یون کافران که سوره را گفتند
 نست سوره که سوره نبیتی تنزیل العزیز الرحیم قرآن تنزیلات غالب و غلبه
 کنند و بنشینند و فرستاده و محاسن نه گفته و بافته عیزی برای آن فرستاده
 قرآن را حق تا بتوسانی و یا کاهانی که در حق را از آنچه پدران ایشان را بتوسلیند
 از عذاب خدای یا بتوسانی قومی را که پدران ایشان را بتوسلیند یا آنکه پیغمبر یا ایشان
 فرستاده اند پس ایشان غافلان و بی خبرانند لقد حق القول بدین حق که واجب
 است و سزاوارش است بیشتر ایشان را گفتار خدای که فرمود لا اله الا الله
 را بشناسند جمعین برای آنکه ایشان را زلفا اند که معلوم خدایت که ایان ظاهر
 و بر کفر خواهند پس آنکه مشکی بر دامن بر کردن ایشان را بر کفر یا آنکه

[illegible]

یکانست ایشان را اگر بترسانی و اگر نترسانی هر آینه ایمان نغزاند و درین ماقطع
طبع کنی از ایمان ایشان و خواطر و ایشان نداری آنکه گفت توانی بر ترسانی یعنی انداز توانی
سود نکند که ایشان نغزاند تا ایمان آورند کسی را سود کند که متابعت دگر یعنی قرآن
کند و از خدای تعالی بترسد و در خلوة بسر قوی را ای محمد بشارت ده بآمرزش و مزج با
کفارت و این ثواب باشد با عظام و اجلا را مانده که ایمان در کاران و در قیامت حسن
مصری گفت از مردکی شنید که بنده کی ایمان رسانیم و می نویسم آنچه فرمایشی دار ندانم حال
صالحه و اثرها ایشان که پس از ایشان میمانند از طریقها منکوح و علیها و کتابها علی
گذاردند و وقفها که کنند و بخلاف این آنچه که کنند از بدعتهای که کنند و طریقهها که
پدید کنند بدو گفتند که آثار ارقام و بنده کاست بساجد بر ایمان حاجت جابر
بن عبد الله الانصاری رضوان الله علیه گفت از خلفاء ما بسجد ساقطها و در بود و
تا انتقال کنیم با خلفای که پیران مسجد بودند تا راه مانزدیک باشد و سوره فرمود ما
رایا بنی سلمه شنیدیم که عزم انتقال کرده اید با پیران مسجد تا راه شمانزدیک باشد
ببیند ایند که شمار پیران کی ثواب است و چند آنکه راه دور تر باشد کاهها بیشتر باشد و ثواب
بیشتر باشد آنکه گفت یا بنی سلمه در میان کعبه فلانما یکت آثار کعبه در سواها خود باشد
که آثار شما می نویسد جابر گفت چون این شنیدیم خواستیم که سولهای مادی و تر بودی
و ککلی و هر چیزی را بشویم در کتاب روشن و آن لوح محفوظ است و گفتند صف
اعمالند کانت و اخبرینهم مثله اصحاب القریة اذ جاءها المرسلون اذ
ارسلنا اليهم اثنين فكدتوهما فعزبن ما شاکت فقالا اننا لیکم مرسلون
قالوا ما انتم الا بشیء مثلنا وما انزل الرحمن من شیء الا نکره یون قالوا

رَبَّنَا يَعْلَمُ أَنَّا إِلَيْكُمْ لَمَزَلُونَ وَمَا عَلَّمْنَا إِلَّا الْبِلَاحُ الْبَيْنَ قَالُوا أَنَا نَطَبُ نَا
بِكُمْ لَوْ لَمْ نَهْوَ لَمْ نَجْعَلْكُمْ وَلَيْسَتْ كُمْ وَمَا عَدَابُ إِلَيْكُمْ قَالُوا طَارِكُكُمْ
مَعَكُمْ لَنْ ذَكَّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ائْتِجِدُوا بَيْنَ يَدَيْهِمْ شَلَى رَنْ بَعْدَ اَوْدَانِ دِه
وَسَاكِنَانِ شَهْرَانِطَا كِه جُونِ رِيْلَانِ بَا اِيْشَانِ اَمْدَنْدِ وَأَنْ چَا زَبُوْدِ كِه عِيْسَى مِ دُو كِسْ رَا
اِنْ جَوَارِيَانِ بَانِطَا كِه بِر سَالَتْ فَرَسَادِ جُونِ زِيْلِكْ شَهْرِ رِيْدَنْدِ پِيْ يِ رَا دِيْدَنْدِ كِه كُو خُفَنْدِ
مِي چَرَا يَنْدِ نَامِ او حَبِيْبِ نَجَارِ بُوْدِ بِرِ وِ سَلَامِ كِرْدِ نِدْ جَوَابِ دَادِ وِ كَفَتْ شَمَا كِه مِيْسِ وِيْدَنْدِ
مَارِ رِيْلَانِ عِيْسَى بِعِيْسَى مِ اَمْدِيْمِ تَا شَاهِ رَا دِ غُوتِ كِيْمِ بَعَادَتِ خُدَايِ تَبَارِكِ وِ تَعَالٰي
كَفَتْ هِيْجِ اَيْتِي وِ دِيْلِي وَا رِيْدِ كَفْتَنْدِ بَدْعَا مَخْدَايِ تَعَالٰي بِمَارِ شَفَا دِهْدِ وَا كِه
وَا بَرَضِ رَا يَعْزِيْ نَابِيْنَا وِ پِيْسِ رَا عَافِيْتِ دِهْدِ اَنْ پِيْسِ كَفَتْ مَارِ پِيْسِي هِتْ وِ بَرِ بَسْتِ
مَرْضِ مَانْدِ اَكْرَا وِ بَدَسْتِ شَمَاهِ شُوْدِ مَنِ بَعِيْسِي اِيْمَانِ اَرِيْمِ اِيْشَانِ رَا جَانِهْ بِرِ دَعَا كِرْدَنْدِ
خُدَايِ تَعَالٰي بِسَرَاوِ شَفَا دَادِ دِرْ جَلَاتِنِ دِرْ سِتْ بِرْ خَاتِ وَا زِ خَانِهْ پِيْسِ وِنِ اَمْدَنْدِ
اِيْشَانِ دِرْ شَهْرِ فَا شِ شَدِ هَرْ كِه بِيَا رِ عِيْسَى اَمْدَنْدِ وَا اِيْشَانِ دَعَا مِي كِرْدِ خُدَايِ تَعَالٰي رَا
مِيْدَا تَا بِيَا رِي اِنْزِ بِمَارِ اِنْ بَرَسْتِ اِيْشَانِ شَفَا يَافْتَنْدِ اِيْشَانِ رَا مَلِكِي بُوْدِ نَامِ وِي اَنْفَلِيْشِ
اِنْجِيْلِ مَلُوْكِ بُوْدِ وِ بَتِ پَرَسْتِ بُوْدِ حَبِيْبِ بُوْدِ رِيْدِ اِيْشَانِ رَا جُوْدِ وِي پَرِيْدِ كِه شَمَا كِيْسِيْدِ
كَفْتَنْدِ كِه مَارِ رِيْلَانِ عِيْسَى بِعِيْسَى مِ كَفَتْ اَيْتِ شَمَا حَبِيْتِ كَفْتَنْدِ اَبْرَهْ اَكِهْ وَا بَرَضِ وِ شَفَا
بِيَا رِي اِنْ بَرِ مَانِ خُدَايِ تَعَالٰي كَفَتْ بَا زِ كِرْدِ يَدِ تَا مَنِ دِرْ كَارِ شَمَا اَنْدِيْشَهْ كُنْ بَا زِ كَشْتَنْدِ **وَجِبْ**
سَبْ كَفَتْ اِيْشَانِ مَدْقِ دِرْ شَهْرِ بُوْدِ نَدِ نَزْدِيْكِ پَادِ شَاهِ بَا رِيْنِيَا فْتَنْدِ يَكْ رُوْزَا وَا دَرِ بَا زِ اِنْ
يَافْتَنْدِ تَكِيْبِ كِرْدِ پَادِ شَاهِ بِفَرُوْدِ تَا اَخَرِ حَبِيْبِ كِرْدِ نَدِ حَبِيْبِ عِيْسَى رِيْدِ شَمْعُونِ رَا بِيَا رِي
اِيْشَانِ فَرَسَادِ وَا وِي عِيْسَى مِ بُوْدِ يَسَا مَدِ وِ دِرْ شَهْرِ زَقَتْ وَا بِاَحْلِيْجَانِ مَلِكِ حَبِيْتِ كِرْدِ وِي عِيْسَى

اَوْز

كَفَتْ اَوْ رَا بِاَدَبِ وِي كِي سِيْرَتِ يَافْتَنْدِ خِيْرَانِ پِيْسِ پَادِ شَاهِ بَكْفْتَنْدِ اَوْ رَا جُوْدِ اَنْدِ عَقْلِ
وَا دَبِ اَوْ بِيْدِ اَوْ رَا جُوْدِ مَقْرَبِ كِرْدِ اَيْنِذِيَا يَكْ رُوْزِ كَفَتْ اِيْ مَلِكِ شِيْنِيْدِ مِ كِه مَرْدِيْ رَا بِاَوْ
دَاشْتَهْ دِرْ زَنْدَانِ كِه اِيْشَانِ تَرَا بِرِ دِيْنِ دِيْكِرْدِ غُوتِ كِرْدِ نِدْ كَفَتْ اَرِيْ كَفَتْ عَنِيْ اِيْشَانِ شِيْدِ
تَا جِهْ مِيْكِي يَنْدِ كَفَتْ نَهْ كِه خَشْمِ مَرَامَنْعِ كِرْدِ كَفَتْ اَكْ صَوَابِ بِيْنِيْ اِيْشَانِ رَا جُوْدِ اِنْ وِي عَنِيْ اِيْشَانِ
بَشَقِ تَا جِهْ مِيْكِي يَنْدِ كِه فَرَسَادِ وَا اِيْشَانِ رَا حَاضِرِ كِرْدِ شَمْعُونِ كَفَتْ شَمَا كِيْسِيْدِ كَفْتَنْدِ رِيْلَانِ
رِ سُولِ خُدَايِ مِ عِيْسَى مِ كَفَتْ بِجِهْ كَارِ اَمْدِ اِيْدِ كَفْتَنْدِ اَمْدِيْمِ تَا مَلِكِ رَا وِ قَوْمِ اَوْ رَا زِ عِبَادَتِ
اَضْمَانِ بَا عِبَادَتِ خُدَايِ تَعَالٰي خَوَانِيْمِ كَفَتْ بِدِيْنِ كِه سِيْكُو يَنْدِ دِلَالَتِي وِي حَقِيقِ دَارِيْدِ كَفْتَنْدِ
اَرِيْ اَبْرَهْ اَكِهْ وَا لَاحِظِ وَا اَحْيِ الْمَوْتِ بَا ذَنْ اَللهِ مَلِكِ كَفَتْ كُو دِيْ رَا بِيَا وِيْدِ نِدْ كِه حَبِيْمِ
وِي بَا پِيْشَانِيْ يَكِيْ بُوْدِ اِيْشَانِ دَعَا كِرْدِ نِدْ خُدَايِ تَعَالٰي حَبِيْمِ اَوْ رَا تَشْكِيَا فْتِ اِيْشَانِ
اِنْ كَلِ كَلُوْ كِرْدَنْدِ وِ دِرْ هَرُوْدِ وِي حَبِيْمِ وِي فَنَادَنْدِ دِرْ جَالِ بِفَرِ مَانِ خُدَايِ تَعَالٰي حُدُوْ كَشْتِ
وِي پِيْشَانِيْ وِي شَعَاعِ دِرْ وِي يَدِيْدِ اَمْدِ مَلِكِ بِتَعَجُّبِ فَرُوْدِ مَانْدِ شَمْعُونِ كَفَتْ اَيْتِيَا اَلْمَلِكِ
تُو نِيْزِ اِنْ خُدَايَا نِ خُوْدِ دِرْ خَوَاهِ تَا مَانْدِ اَيْنِ بَكْفْتَنْدِ پَادِ شَاهِ كَفَتْ مَرَا زِ تُو هِيْجِ سِيْرَتِ
نِيْسْتِ خُدَايَا نِ مَنِ جَمَادَانِ اَنْدِ اِنْزِ اِيْشَانِ هِيْجِ نَفْعِيْ وِي ضَرِيْ نِيَا شَدِ اَنْكَ كَفَتْ اَكْرِ خُدَا
شَمَا تَوَانْدِ كِه مَرْدِهْ زَنْدِ كُنْدِ مَادِيْمَا اِيْمَانِ اَرِيْمِ كَفْتَنْدِ خُدَايِ مَارِ مَدِ حَبِيْبِيْ قَادِرِ اسْتِ
مَلِكِ كَفَتْ هِفْتِ رُوْزِ اسْتِ تَا پِيْسِ دِهْقَانِيْ مَرْدِهْ اسْتِ وَا وَا رَا ذَنْ كِرْدِهْ اَنْدِ بَا نِظَارِ
بِدَرْشِيْ اَكْرَا وَا زَنْدِ كُنِيْدِ مَا اِيْمَانِ اَرِيْمِ كَفْتَنْدِ رُوْ بَا شَدِ اَوْ رَا بِيَا وِيْدِ نَدِ اِنْزِ حَالَتِ
خُوْدِ كَشْتِهْ بُوْدِ وِي وِي كَفْتِهْ اِيْشَانِ دَعَا كِرْدِ نِدْ وِي شَمْعُونِ دَعَا كِرْدِ دِرْ سِيْ خُدَايِ تَعَالٰي اَوْ رَا
زَنْدِ كِرْدِ اَيْنِ دِرْ بَايِ خَوَاسْتِ وِي كَفَتْ اِيْ قَوْمِ اِنْزِ خُدَايِ تَبِيْرِيْدِ وِي خُدَا اِيْمَانِ اَرِيْدِ كُنْ هِفْتِ
رُوْزِ اسْتِ كِه مَرْدِهْ اَمِ مَرَا دِرْ هِفْتِ وَا دِيْ اَقْشَرِ بَرْدِ بَرَايِ اَنْكَ سَرِيْ بُوْدِ مِ دِرْ آسْمَانِ بَكْفْتَنْدِ

برای او دیدم که برای این هر سه شفاعت میکرد گفتند اینان هر سه چه کردند گفت این
شعون است و حق عیسی و این دو حواری اند از حواریان عیسی و این سخن در ملکوت
شعون عند افعال گفت من شعونم ملک را دعوت کرد او ایمان آورد و جمع بسیار از لشکرش
ایمان آوردند محمد بن اسحاق گفت ایمازیان و قصد کشتن ایشان کرد خیر بحیب رسید
بناختن بیامد و برای ایشان انکار کرد و ذلك قوله تعالى وجاء من اقصى المدينه رجل
يَسْمَى الْاَيَةُ اِذَا اَمْرُكَ جِي زَهْرَتَا دِيم با اهل این شهر و مردی را یکی را نام یار و صوفی و دیگر
را مار و ص ایشا زهری بن قند و دعوت کرد ندها اهل انطاکیه را ایشان تکذیب کردند
ما از هری را عزم کرد ایندی و غالب کردیم به سیم و آن شعون بود پس گفتند آن رسولان
ما را بشمار فرستادند بر سالت و پیغام گذاری اهل انطاکیه گفتند نیستید شما مکر آری
مجبورای خدا و فرستاد هیچ بیتی و نیستید شما مکر دروغ زنان ایشان گفتند خدای
ما میداند که ما فرستادگانیم شما و بر ما هیچ نیست اگر میایدن هویدا و روشن اهل آری
شهر گفتند ما بشمار فال بد گرفتیم و شما را شوم دانستیم اگر باز ناسید شما را سار
کنیم یا بشمار سازد از عذاب در زمان از رسولان گفتند فال بد شما و شوم شما است از کفری
معا و شما **قشاده گفت** ظاهر کفر عظم کرد اربد با شماست این ذکر کفر شما
و ایاد دهند و چند دهند شما این جواب دهید که شما فال بد گرفتیم و گفتند ای شیعیان
و اندیشه کنید بد ایندی که شوم شما با شماست بسبب کفر شما بل آنست که شما قوم فریاد
و از حد در کفر بشکان از آنجا که کسانی با ایشان تبرک و تمیزی بایند که شما شام می کنید
و جاء من اقصى المدينه رجل يَسْمَى الْاَيَةُ اِذَا اَمْرُكَ جِي زَهْرَتَا دِيم با اهل این شهر و مردی را یکی را نام یار و صوفی و دیگر
را مار و ص ایشا زهری بن قند و دعوت کرد ندها اهل انطاکیه گفتند نیستید شما مکر آری
مجبورای خدا و فرستاد هیچ بیتی و نیستید شما مکر دروغ زنان ایشان گفتند خدای
ما میداند که ما فرستادگانیم شما و بر ما هیچ نیست اگر میایدن هویدا و روشن اهل آری
شهر گفتند ما بشمار فال بد گرفتیم و شما را شوم دانستیم اگر باز ناسید شما را سار
کنیم یا بشمار سازد از عذاب در زمان از رسولان گفتند فال بد شما و شوم شما است از کفری
معا و شما **قشاده گفت** ظاهر کفر عظم کرد اربد با شماست این ذکر کفر شما
و ایاد دهند و چند دهند شما این جواب دهید که شما فال بد گرفتیم و گفتند ای شیعیان
و اندیشه کنید بد ایندی که شوم شما با شماست بسبب کفر شما بل آنست که شما قوم فریاد
و از حد در کفر بشکان از آنجا که کسانی با ایشان تبرک و تمیزی بایند که شما شام می کنید

الایه

الایه ان یُرِذَّ الرَّحْمَنُ فِیْهِ لَاقِعُ عَنِ شَفَاعَتِهِمْ شِیْءًا لَا یَقْدُرُ عَلَیْهِ اِذَا
لَقِیَ صُلَاحِلَ بَیِّنٍ اِنِّیْ اَمْسَتْ بِرَبِّکُمْ فَاسْمَعُوْنِ قِیلَ اَدْخِلِ الْجَنَّةَ قَالَا
یَا لَیْتَ قُوْمِیْ یَعْمَلُوْنَ بِمَا عَفَیْ رَبِّیْ وَ یَجْعَلُوْا مِنَ الْمَکْرِ رِیْنًا و آمد مردی
از دورترین جای از شهر انطاکیه بشتاب و واجب بخار بود من آل یس بیامد
و بر طریقه امر معرف گفت ای قوم متابعت رسولان کنید آن کس را که از شما مردی نمی
خواهد و ایشان بر او است اند و مرا گفتند تو بر دین مانستی و خدای ایشان را
می پرستی او گفت و مَالِیْ لَا اَعْبُدُ الَّذِیْ وَجْهٌ بُوْدَتْ حُرَاکَ یَسْتَمِ اَنْ خُدَیْ رَاکَ
مرا بیافرید و پی و بر ایند و مرجع من و مرجع شما با و خواهد بود ای بدو و خدای
خدا یا از و بکن کینیم که اگر او بنی و بنی و بکن خواهد شفاعت ایشان مرا هیچ
سود ندارد و مرا آن عذاب وی نتواند رها یندن پس اگر ایشان را پرستم و ترک
پرستم خدای کم در ضلالت هویدا و روشن باشم اِنِّیْ اَمْسَتْ بِرَبِّکُمْ من ایمان
آوردم بخدای شما از من بشنید و فرمان من کنید که من شما را نصیحت کردم حق
را روشن کرد ایندم آن قوم چون سخن او شنیدند همه روی او آوردند و قصد
کشتن او کردند کس نبود که دفع کند تا در زیر لگد و بر اهلاک کردند و او میگفت اللهم
اَعِدْ قُوْمِیْ حَسْبُکَ و انداره های قوم مرا **سندی گفت** شکسارش کردند و کورای
و بر باز از انطاکیه است در آن خطاب کردند و بر او که ای حبیب در هبیت روی حبیب چون
هشت بدید گفت ای کاش که قوم من بدافستندی و آگاه کشتندی یا خدای من
مرا بیامرزد و مرا از جمله بنی و کوران هشت کرد ایندی **از رسولان** روایت کرده اند
که سابقان امت سه کس اند که طریقه العین در خدای عاجو نشدند و خدای بر اینیان

علی بن ابی طالب علیه السلام و صاحب یاسین و مؤمن آل فرعون و گفت اصدیقین
ثلاثة جیب النجار مؤمن آل یاسین و خیریل مؤمن آل فرعون و علی بن ابی طالب
و موافق لهم و ما انزلنا علی قومه من بعدک من جنه من السماء و ما کنا من قبلین
ان کانت الا صیحه واحدة فاذا هم خامدون یا حسن علی العباد ما یاتهم
من رسول الا کافوا به یتفرون و الله بر واکف اهلکنا قبلهم من القرون
انهم الیه لا یرجعون و ان کل لما جمیع لدینا محضون و گفتند چون جیب
نجار را بگشتند خدای تعالی برای وی بدیشان خشم گرفت و جبریل هم را بفرستاد تا بآنها
برایشان از عذاب بشارت دهد و بگوید و ما انزلنا و نفرستادیم بر قوم وی از پی
کشتن وی هیچ شکری را از آسمان برای هلاک کردن ایشان چنانکه فرستاد روز بدین
را و پیش از آن هم نفرستادیم ان کانت بود برای هلاکت ایشان از آسمان و آن چنان
بود که جبریل هم بیامد و اطراف شهر ایشان را گرفت و بانکه برایشان از عذاب بشارت
بردند یعنی ما ایشان را به پیشکشی هلاک کردیم بلکه با آن تنین چیزی و آن یک بانکه جبریل
هم بود که برایشان از عذاب بشارت میفرستاد و اندوخت و بانکه بدکان باشد روز قیامت
از آن که ایمان نیاوردند و گفتند که حکایت پیغمبر را اگر گشته نشدندی بدست ما ما بایشان
ایمان می آوریم تا این عذاب بماند سیدی و حقیقه معنی آنست که حسرت برانداخته و گفت
ای حسرت بیا که این هنگام آنست که تو حاضر شوی در و آن هنگام هنگام استغفار ایشانست
بر پیغمبران یعنی ایشان سزاوارند که بدیشان حسرت برسد آنکه گفت ما یاتهم من رسول
هیچ پیغمبر نیامده الا که بان پیغمبر استغفار کردند و افسوس داشتند ای پیغمبر و می دانستند
کافران سزاوارند که عذاب برایشان بیاری را هلاک کردیم از اهل عصری که ایشان

با اهل دنیا رجوع نکردند و باز نیامدند چون که دانستند که چنین است چرا اعتبار نمیکنند
و ان کل لما بدست تو که خدای تعالی را نیز یک ما حاضر کرد اند تا حساب ایشان کرده
شود و جزای ایشان داده آید و آیه لهم الارض المیتة احیانا و اخر جبا منها
حیاتیته یا کلون و جعلنا فیها جنانا من نخیل و اعناب و نجرنا فیها من العیون
لیا کلوا من ثمره و ما علمت ایدیهما افلا یشکرون سبحان الذی خلق الارض و لیج
کلمها ما تینت الارض و من انفسهم و ما لا یعلمون آیت دیگر ایشان را در لیل
دیگر بر قدرت خدای تعالی بر بحث زمین مرده بی نبات که ما زنده کرده ایم آنرا بسیاران
و آنچه پس از آن کردیم دانه که شما از وی میخوردید از انواع حبوب که معاش شما با آنست و کردیم
در آن زمین بستانها از انواع درختان خرما و انکود و روان کردیم در آن زمین بستانها
از جنهها آب روان تا مردمان از میوهها آنرا بخورند از جنه خدای تعالی آفریدان
میوه و از آنجنه دستهای ایشان در آن عمل کرد از نشان دادن درخت و آب دادن و غیر آن
از انواع عمارات و من ثمره الآیه المتعاقب از متکلم با عینیت یعنی از میوه خدای که فعل
و است و از قدرت او کرده دستهای ایشان ای خدایا این شکر نمی گوید و سپاس نمیدارند
با این نعمت که با ایشان کردی مستزه آن خدای که بسیار از اوصاف و اجناس موجودات
از آنجنه او را بر زمین و بیاند مختلف الصور و الالوان و الطعوم و از نفسهای ایشان از
نرماده و سیاه و سفید و در آن و کونا و بسیار از آنجنه ایشان ندانند و خدای تعالی
ایشان را بر آن اطلاع نداده و در زمین و در قعر دریاها از حیوانات و حیات و آیه لهم
اللیل نلخ منه النهار فاذا هم مظلمون و الشمس تجری لیسبقها ذلک تعالی
الجزین العلیلیم و القسم قدرنا له منزله کسوعا و ان العرجون القدیر لا الشمس

ان كنتم صادقين ما ينظر ولا يصيحه واحدة تأخذهم وهم يحسون فلا يستطيعون
توصيته ولا الى اهلهم يرجعون وفتح في الصور فاذا هم من الاجداث الى ربهم ينسلون
چون كويدانشان را كه نفقه كند از انچه خدای تعالی شمار روزی كرده است و در دنیا
طعام دهد آنان كه كافرانند مؤمنان را كیند ای روزی دهیم ما انكسرا و طعام دهیم
اكر خدا خواهد كه و بر اطعام دهد نیستند شما كه من نماند مگر در ملائقی روشن و گفتند
كه این سخن مؤمنانست مگر افران را یعنی مؤمنان كافران را گفتند كه شاید مگر افران رویشند
و این چنان بود كه رسول الله كافران را تحریف میكرد بر طعام دادن در میان كافران گفتند
كه محمد دعوی می كند كه خزان آسمان و زمین مر است آنكه از ما طعام میخواهد آنكه حكایت كند
از گفتار كافران گفت میكنید منكران بعث و قیامت كه می خواهد بودن و عده قیامت
و رسیدن آن اكر شما كه مسلمانیست میگوید آنكه بجواب ایشان گفت ما ينظر و انی
نكند و منتظر نمیشاند الا يك اواز را و آن دمیدن اسرافیل بود عده در صور تأخذهم
بكره آن اواز ایشان را و ایشان را يك بكر خصوصت میكنند در معاملات و كارها خود یعنی
هر يك بكار خود مشغول می باشند كه تا كاه صور در دهند اكر خواهند كه وصیتی كنند توانند
و اكر خواهند با خاها و سرهای خود باز گردند مهلت نباشد و نفقه سه است فزع و فتح
في الصور ففزع من في السموات ومن في الارض الا من شاء الله و فتح صق و فتح في
الصورة فصق من في السموات ومن في الارض و نفقه ليا و فتح والصورة فاذا هم
من الاجداث الى ربهم ينسلون در صور در دهند یعنی ایشان را كه از كی ها بر خیزند پس
وی شنید تا بصراء قیامت و **در جنات** كه از نفقه اول تا دوم چهل روز بود و از دوازده
تا سیصد چهل سال قالوا يا ويلنا من بئس ما وعدنا الله وارسوله و صدقوا لعلهم

ان كانت الا صيحة واحدة فاذا هم جميع لدينا محضرون قال يوم لا تظلم نفس شيئا
ولا تجزوا الا ما كنتم تعملون چون از كی ها بر خیزند كويدانشان كافران كه وای بر ما را ازین
جایگاه ما بر انگشت چون احوال قیامت به بینند و در رخ را شاهه كند آنچه در كور دیده
باشند از عذاب آنرا خواب خوانند عبد الله عباس گفت و ابی بن كعب وقتاده كه این
كفار اكس است كه او را بین النقیین عذاب نكرده باشند و آن نیز يك او چون خوابی
باشد آنكه جز بداند كويدانشان است كه خدای تعالی مهربان ما را و عده كرده بود و چنان
خود دادند و راست گفتند و از اقران كافران اسود ندارد برای آنكه افعال الجا باشد ان
كانت الا صيحة واحدة بنشدان الا يك اواز را و ایشان را هم نیز يك ما حاضر كرده
باشد پس از روزی كه ایشان را حاضر كنند بر هیچ فتنی ظلم نكنند و حق كس باز نگیرند
و كم نكنند و جزای پاداش ندهند شمارا الا بدانچه می كیند ان اصحاب الجنة اليوم
في شغل فاكهون هم و از وجهه فی ظلال علی الا لك متكون هم فيها فاكهة
ولههم ما يدعون سلام قولین رب رحیم و امتازوا اليوم ايها المؤمنون الرفع
اليكم يا بني آدم لا تعبدوا الشيطان انه لكم عدو مبين و ان اعبدوني هذا
صراط مستقیم حواله حكایت كند از انچه در آن روز كويدانشان شنوندگان را از جنی باشد
بر عده كین آن عمل این باشد كه كويدان بدستی كه اهل بهشت امروز در كاری و شغلی اند كین
شغل كه صفت آن در فهم هیچ و صفت نكند و در عبارت هیچ قایل نیاید این عباس
گفت این شغل بلو و طرب باشد بكار بریدن دختران و شنیدن آواز و الحان كلوی
از دوزخیان و عذاب ایشان مشغول باشد و پر وای انسان ندارند و گفتند
بد و چنین مشغول باشند بلكه نه غلبه و جوانی نه پیری نه در سستی نه بیماری و غرق فی لذت

در احتیاج شدت و تقوی بی جهت و بقای بی فنا و زندگانی در سر و خوشنودی
خشم و انواری و خشت **طایرین گفت** بچیز و شغل نشوند که ز حق بدیشان رسد
که بیغور کرد و بعضی حکما ازین معنی میسند که رسول فرمود که **اَكْثَرُ اَهْلِ الْجَنَّةِ**
الْبَلَدُ مَنْ رَضِيَ عَنِ اللَّهِ بِالْجَنَّةِ فَهُوَ اَبْلَدُ اکثر اهل بهشت ابله برای آن باشد که بنبه از نعم
شغول باشد و فاکون و شادان و غم باشد و خوش دل و زناز ایشان و ایشان در
سایه بهشت بر تختهای آراسته تکیه زده و **وَلَهُمْ فِيهَا** و ایشان را باشد در بهشت هر
میوه که خواهند و ایشان را در بهشت آنچه تمنا کنند و آرزو کنند و ایشان را سلام باشد
از خدا و که آرزو دارند و مهر بخت با ایشان **فَقَالَ كَفَرُوا** و در رخ خانه با
که در آن خانه آتش کنند و در دروازه ناید که اندکس را نه بینند و کس ویرانه بیند **اَلَمْ اَعِدْ**
لَكُمْ اِيَّايَ شَاعِرًا نکرده بودیم و شماران فرمودیم که شیطان و شیطان سید که شیطان شما را
در حق هر یک از ایشان است و مرا بر سید که و طاعت من دارد که بر سید من را راست
وَلَقَدْ اَخْلَصْنَاكُمْ جَلَدًا كَثِيرًا افلم تکررنا تعقلون **هَلْ يَدْرِي جَهَنَّمَ اَلَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ**
اَضَلُّوْهُمُ الْيَوْمَ بیا گنیم **تَكْفُرُونَ** **اَلْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَتُغْمِقُ اَبْدِهِمْ**
وَنُحْشِرُهُمُ اِلَىٰ اَكْفَاكِهِمْ و لو نشاء **لَطَمْنَا عَلَىٰ اَعْيُنِهِمْ فَاسَبَقُوا قُلُوبَهُم**
وَنُحْشِرُهُمُ اِلَىٰ اَكْفَاكِهِمْ و لو نشاء **لَطَمْنَا عَلَىٰ اَعْيُنِهِمْ فَاسَبَقُوا قُلُوبَهُم** و من نکر
نُحْشِرُهُمُ اِلَىٰ اَكْفَاكِهِمْ بدرستی که شیطان که راه کرد اند از شما خلق بسیار را با نکر ایشان
را با ضلالت و عتوت کرد ای شما را بخوبی باید و عقل را کار نمی باید که متابعت شیطان می کند
هذه **جَهَنَّمَ** این دوزخ است که شمارا وعده میدادند ملازم شوید امر را و آتش را و سوخته
شوید بسبب کفر شما که این دوزخ جزاء کافرانست امروز ما مهر بر دهنها و ایشان فهمیم

تا سخن نتوانند گفتن و دستهای ایشان را با سخن کوید و پایهای ایشان کوهی دهند و ایشان
از آنچه کب کرده باشند خلافا کرده اند که اعضا حکونه سخن کوید بعضی منکران گفته
اند که **اَللّٰهُ** و بخارج بر اعضا میافزیند تا سخن کوید و گفتند علامتی بدید که بدانند که
او معصیت کرده است **ابو سعید خدری از رسول** روایت کرد که چون روز قیامت
باشد خدای تعالی بر کافران علامتی بدید و مردم بآن بدانند که ایشان گناه کرده اند
چون بر سید اقرار ندهند بفرماید تا فرشتگان بر ایشان کوهی دهند اقرار ندهند بفرماید
تا پنهان کوه دهند هم اقرار ندهند بفرماید تا مشایکان کوهی بدهند هم اقرار ندهند بفرماید
تا اعضا ایشان بر ایشان کوهی دهند **عقبه بن مروان از رسول** روایت کرد که این
اولین عضو که از آدمی سخن کوید پس باشد آنکه گفت **وَلَوْ شَاءَ اَللّٰهُ** اگر خواهیم چشهای
ایشان را با بدید کردیم چنانکه از چشم بر ایشان پیدا باشد پس ایشان پیشی کوید بر یکدیگر
برای که عادت کرده اند گفته اند حکونه از راه بیند که چشم ندارند شععی گفت معنی این
آنست که ما اگر خواهیم ایشان را برین عیان و ضلالت **هَلْ كُنْتُمْ اَنْزِلْتُمْ اِلَیَّ مِنْ سَمَاءٍ اَوْ اَنْزِلْتُمْ اِلَیَّ**
حکونه راه بیند بی توفیق و الطاف و اگر خواهیم ایشان را سخن کنیم بر جای ایشان بیشتر از شما
که بکنیند و برینند و نتوانند که باز گردند و گفتند اگر خواهیم ایشان را ازین خلقت بکن
با حوک و بوزیر کردیم نتوانند و باشکوه کنیم در خلق تا ازین قوت ضعیف شود و ازین
زیادت جسم ناقص کرد **اَفَاَنْتُمْ تَعْقِلُونَ** ای عقل ندارید تا اندیشه کشند و بدانند و چون
اندیشه میکنند چنانست که عقل ندارند و ما علمنا **الشَّعْرَ** و ما یجی که ان **هَوَ لَا**
وَاَنْتُمْ تَقْرَءُونَ **لَا یَسْئُرُ مِنْ کَاثِبٍ اَوْ یُؤْتِی الْقُلُوبَ عَلَی الْکَاثِبِ** **اَوْ لَمْ یُنْزِلْ عَلَی الْکَاثِبِ**
لَمْ یُعَلِّمْ اَیْدِیْهَا **اَنْعَمَ مَا هُمْ لَهَا مَالُکُونَ** **وَدَلَّلْنَا مَا هُمْ لَهَا رُکُّونَ** و درهای با کون

خدا ای تعالی آتش را بنویس که اند و با سلامت بجا که قصه این در سوره اعیان
قاراد و آیه گیدا یا ابریم کید کند و بدی خواستند ما ایشان را و قرآن در بیان
که ایندیوم و ایشان را هادی کردیم و ابریم را یغاه دادیم و قال فی ذلک اعیان ترفیع
ابریم گفتن من رفاه و بجزت گفتند ام بجای اخیلا امر افروخت و آت و خداه را هدایت کند
با آنچه مقصود و مقصد است آنکه در عاقل و در خطاه تعالی در تفسیر است و گفت رب
بی شد او را که از هر زنده و پیش از هر زنده آن صلح حق تعالی و عاقل و اعیان را و از اعیان
و از هر زنده و پیش از هر زنده آن صلح حق تعالی و عاقل و اعیان را و از اعیان
کار حاصل نکند و که ام حلیم باشد عظیم و از علم وی چون بدیدش گفت پس مرا زنده اند که
تر از این کنم گفت لیکن آنچه ترا فرمود اند قلنا قل مع الله فی ما یخیر لک فی الامر
اذ جئتک فانظر ما اوتی قال یا آیت اصل ما تو من سجده فی از شد الله بین الصابرین قال
اسلموا لله الخیرین و نادیا ان یا ابریم قد صدقت القرآنا که ذلک خیر لک الخیرین
ان هذا قلنا لله الخیرین و قدینا و بدیج عظیم و ترکنا علیه فی الامر و سلام علی
که ذلک خیر لک الخیرین انما خیرهما ذلک الخیرین خدا ای تعالی و از هر زنده و اده اعیان
چون بان رسید که با بد خود سعی تواند کرد بجهان که با بدی نزد تو اند رفت منظر از گفتند او در
وقت سیزده سال بود از وی گفت مرا و بعضی عبادت است مقابل گفت مرا و بعضی عبادت است
گفت ای پسر من در خواب دیدم که ترا می کشند که ابریم شب قرینه که عظم ذلک الخیرین است
و بدید که و بر آن گفت ای ابریم خدای من فرماید که این پس را کجی آن شب بر عادت و هر روز از بدی
میگرد که آن امر خدا باشد با و و به سلطان آفر و و از قرینه نام فاده چون شب دیگر بود و در خواب
دیدم که آن شب از بدی بود بدایت و بدایت آن شب را شب عزم و عزم را و عزم را و عزم را

چون به یقین بدانت پس مرا گفت فانظر ما اوتی و در زین که بدیج و از هر زنده و اده اعیان
از عبادت ابریم بن عبد الله مسعود و عباس بن عبد المطلب و بیک و در است از ابریم بن عبد الله مسعود
و انما یقین چون اید عید جبر و وقت اده و از هر زنده و اده اعیان و غیر ایشان گفتند فی ما یخیر لک فی الامر
اصحیل بود و اید قولی عبد الله مسعود و بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود و بیک و در است
و عید جبر و اید قولی عبد الله مسعود و بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود و بیک و در است
پرسیدند که بدیج کدام فرزند بود از هر زنده و اده اعیان و بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود
گفتند بدیج اصحیل بود حضرت پیغمبر فرمود انما فی الذلک خیرین من پس و در است از عباس بن عبد الله مسعود
آیت که در است از عباس بن عبد الله مسعود و بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود و بیک و در است
کن و بیک که ان او جهل میگوید و بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود و بیک و در است
و حسن بدید آید بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود و بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود
و ما که بدیج گفت از هر زنده و اده اعیان کدام خیرین و بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود
قرینه بود از این قرینه نزد بنام هر کدام که بر آید قرینه کن چون قرینه بنام عبد الله برآمد بدید
و در قرینه و در قرینه و در قرینه و در قرینه و در قرینه و در قرینه و در قرینه و در قرینه و در قرینه
بن هاشم جمع شدند و گفتند ما را هاشم گفتیم که در ناصیه او اما و بعضی می بینم گفت پس من بیکم
گفتند فله کن او را با شتر بخند گفت قرینه و بنام یفرمود تا ده اشتر حاضر کردند قرینه و بنام
خدا الله برآمد و دیگر بار زیادت کرد هم بنام عبد الله برآمد و بعضی می بینم گفت پس من بیکم
و بعد قرینه و بنام اشتران برآمد گفتند این خدا اشتران را کن تا فدا عبد الله باشد
گفت این اشتران باشد که در بار قرینه بنام عبد الله و بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود
و اشتران را گفت که بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود و بیک و در است از عباس بن عبد الله مسعود

نخ

وایشان از جمله بندگان من میزبندند و آن ایاس بن المریکین اذ قال لقومه الا تتقون
اتدعوا تعال و تدعون احسن الخالقین الله ربکم و رب امانکم و اولین
و کذبوه فانه هم کذوبون الا عهد الله المتقین و رکنا علیهم فی الاخرین سلا
علی الیاسین انا کذبتک بخیر الحیین انهم من عباد المومنین الیاس و از جمله
پیغمبران من بود عباد الله سمعوا گفت الیاس ادر من پیغمبر بود و باقی من را بکشید و پیغمبری
بود از پیغمبران من از فرزندان هر همدان و این اصل سیر گفت که چون من فرستادم از دنیا
بر رفت بجای اسرائیل بعد از منی اعداوت کردند و عهد هاه خدای شکستند و تو مرا بیاوریت
افتدند و در روی بت پرستیدن آن کردند و هر پیغمبری که فرستاد بعد از من تو را بکشید و تو مرا فرستاد
بسیار بود در آن زمان پادشاهی بود نام او ابجبت بت پرست بود بی داشت نام او بعل بشت کن
بالاه او و پنج هزار روی و بیست و پنج کاهی شیطان بیامدی و در شکم آن بت شدی و سخن گفتی
بجایی که در روی تو خرمی بودی بت پرستیدن و این پادشاه را از روی تو نام او انبیل بت پرست
خود خدای بود و تو که بجای رفیقان زن را بجای خود بنشاندی او بیامدی بر شکم روی بر تخت
نشینی و حکم کردی و هفت شهر را بجای کشته بود و او را اعتقاد فرزند بود از زن شهر جان
و یک شهران و در میان یکی او در صالحی بود و بوستانی داشت جهاد خوش بود هر وقت که آن پادشاه
با آن زن در آن بوستان می نشستند برای نهفتن را و در می نشست گفت ایها الملك این بوستان را بقی
سات از روی باید شدن ملک گفت نباید که روی سایه سات و سخت صلح است و ظلم نیست باشد
اگر پادشاه تو می بودی و سخت می گفت و اجابت نکرد تا آنکه وقت افتاد که ملک خلیب شد این زن را بابت
که بر پادشاه و صاحب است و در اجابت و گفت تو پادشاه مرا شام داده و جمع را با من و تو را بر روی
که مرا داده و در وضع و باین جهان و بر یک است و بر تو شام و بر تو شام و پادشاه باز آمد گفت

بد کردی که بشوی می از و خدایا بر ما بیاید خدایا تعالی بر آه آن مظلوم خشم گرفت الیاس
را فرستاد که برو و آن ظالم را بکشی که من امتقام این کنم ترا و من ترا در روز بر پوستان حلاکت کنم
چنانکه کسی بر شمارت نکند و هیچ کس در حق نکند گوشت شمارده و ام بخورند و استحقاق
شماره من روی زمین بر سید و کرده الیاس بیامدی و پیغام بکند از ملک خشم کرد که تو مرا دروغ گفته
و هر کسی پیغمبر است از جانب خدا آمد و ما در بی که هستیم از بت پرستیدن که در تعظیم و در عبادت
و بر شاد نیستیم الیاس جواب داد ملک خوات تا ویرا بگوید و بیست کند الیاس بر بکریخت
در بی که می نشست و در غاری پنهان گشت و خدا ترا عبادت میکرد هفت سال و چنانکه در جای
خلیب کرد که نیافتند الیاس و دعا کرد و گفت خدایا و بر ما بیاید کن بیلا که از من شغول شود
ملک بت پرست داشت که جهان روشن بخشم وی دیدی خدای تعالی و بر ما بیاید و سخت داد و ملک
دل شغول شد دعا و تضرع میکرد و در پیش آن تب که نام او بعل بود بسیار از روی تو تضرع
و دعا داشت چهار صد مرتبه بود که خدمت بت میکردند ایشان گفت و انا که بعل از ما ملول
شده است شمارا بویلا بت شام باید شدن و از زبان دیگر درخواست تا باشد که این پسر شام باید
ایشان از شهر پر و آمدند و بداند آن که الیاس بداجا بود فرزند آمدند چون از ایشان خبر یافت
پیش ایشان آمد و ایشان را و عظمت بت گفت و از خدای تعالی تمنا کنید و گفت پادشاه را بگویند
که نیست بیب دعا من بخیر است و شفاء او با هر خدای منت ایمان آن تا خدای بر او شفاء دهد
و ملک بر تو نگاه دارد خدای تعالی از الیاس ترس عظیم در دل ایشان انداخت ایشان بهر آمدند
و پادشاه را خبر دادند گفت ای عجب مقدّمات کردی طلب وی ام و مراد دیدی چرا نگویند و بی
گفتند ای ملک ما را از روی چندان هیبت بود که خواستیم شایان بشویم و پادشاه لشکر کشید
و طلب کرد و بیانت گفت مایه قوت با الیاس بر شام بیاید است بچهار مرد را بفرستاد و گفت

و بی

بر وی پیش روی و اظهار اسلام کشید تا بر شما اعتماد کند آنکه وی را یکی از ایشان بیامند و
 از وی معذرت آن دادند و الیاس متوجه شدند و آنکه گفت با رخدا یا اگر با من عهد دارند و مرا از ایشان
 بر دارم و حال آفتی از آسمان بیامد و ایشان را میسخت گروهی دیگر آمدند و بعد الیاس
 هلاک شدند و سیم گروهی بجهنم این ملک را و نیز بر روی صلیح و ایان و در هتاق و داشتی و ملک
 نداشت و بر آن گفت ترا باید رفتن و الیاس را فرستاد و بیامد و الیاس را آواز داد
 الیاس آواز ایشان است پس و آنکه گفت که در هر یک رفتند و یکیشند و از هر یک سخن گفتند
 و نیز الیاس **و نیز الیاس** گفت یا رسول الله اگر تو را می خواهم در خدمت تو باشم
 و اگر خواهی عیب و نیکم بروم که من این یستم از ایشان که مرا متهم دارند خدا و تعالی و می گوید
 بالیاس که بخواهد که با تو باشد و از نجاس وید هر یکا که خواهد که شارا از جنم ایشان و بوشم
 و این طایفه را به نفس خود مشغول کنم و پس تو را جان بر دارم تا از طایفه مشغول شود از تو بیرون
 در میان نشست الیاس و از مردم مؤمن بیامدند و بجا که مادر یوسف بنی مرقی بود و فرود آمدند
 و یوسف را دیدند متوجه شده بود چون الیاس را دید با وی متأسف شد الیاس بجامه مدنی تمام
 آنکه برخاست و باجا خود رفت و آن زن را گفت که من در فلان جایم اگر ترا کاری بنوازد و بیوخت
 باشد مرا بخواهد طلب کن چون الیاس بر رفت و بیوخت بیامد که یوسف متوجه شد مادرش را و بیوخت
 بنویس و یک الیاس آمد الیاس او را تعزیم داد زن گفت بری آن آمدم تا بیاخی و دعا کنی تا خدا
 تعالی پس مرا ترند کرد اند الیاس گفت من این خبر رفیقان خدا را می گویم که حق تعالی و جعفر است و بعد
 کردن ایازت داد الیاس بیامد و دعا کرد خدا تعالی یوسف را از زندان کرد آید و الیاس باز رفت
 چون مدتی بر نماند الیاس شک داشت و در خدا نیاید گفت با رخدا یا مرا پیش از این صبر نماند
 اگر مصلحت و ایازت پیش من و اگر نه عاهد من در حق ایشان اجابت کن هفت سال از ایشان با بران باریک

حق تعالی فرمود که من از این رحیمم که گفت پنج سال گفت نه گفت سه سال گفت هروا باشد
 الیاس دعا کرد خدا تعالی با بران از ایشان باز گرفت و گفت خبر بدعا و توانایی را با بران می نمود
 در میان ایشان افتاد و هر چهار با بران ایشان بین نهد و بسیار مردم هلاک شدند الیاس گفت باز
 خدا یا من و من این از یکا باشد گفت که مرا می رسد و مرا می رسد که از آنم تا از من می رسد که ترار و آنکه در میان شک
 بجای رسد که دعا بگذشت که کس نان نهدیدی الیاس متفکر و در و ران سرور آمد و نان با خود
 داشت اگر می خواهم در شهر بروی نان شیندند و گفتند و اگر ایاز الیاس گذشت است این عیب اس
 گفت و آنرا آن سالها الیاس بر پیش پند بگذشت او را گفت هیچ طعمای هست نشانه آنکه بر
 آرد هست و پاره و روغن زیت از اجای طعمای سلخت الیاس بر روی بود و عا کرد او را بر کت خدا
 تعالی از خفای او را بر آرد و روغن زیت ایاز بگذشت بخانه بگذرد که او را پسری بود و الف
 در طایفه نام او از خط یوسف بود و یوسف الیاس را بختاند و الیاس دعا کرد الیاس را احاطت
 مادر و پدر با او ایاز آید الیاس با الیاس بر رفت و الیاس بی شد و الیاس جوان بود خدا و عا
 و هر که الیاس کای الیاس مدتی خط دراز شد و خط بسیار هلاک شدند الیاس گفت با رخدا یا
 من دعا کنم آنکه بیامد و قوم مرا گفت ای قوم حق و قحط بدیدید اکنون ایان آید تا من دعا کنم
 تا خدا من خط بر دارد گفتند آنچه تو کنی بگویم گفت بر وید و بیان را حاضر کرد آید و دعا کنید
 اگر اجابت کنند و نماز باران دهند من دست از دعوت بردارم تا باز حاضر کردید و بسیار
 نصیحت و ناز کردند با را از نیامد گفتند تو دعا کن الیاس دعا کرد خدا تعالی با بران فرستاد
 و نعمت داد ایشان عهد بشکنند و و نا کرد خدا تعالی الیاس را فرمود که از ایشان بیانی
 شد که وقت هلاک ایشان است و بفلان جای مرا بفرستید و ایشان را بیامد و الیاس دعا کرد
 با بخانه رسد او دیدند از آن الیاس بجهت و بر پشت است و در هر حال الیاس گفت و عا

باید کردن او کجایم داشت بوی انداخت و گفت تو در زیر خلیف منی و خدای تعالی ایاس را بر باد
 تا در هوا خفته ای اگر خدا هدایت منم بود و مصلحت طعام و شراب از من بودی و خدای تعالی
 و تنم را بسط کند ایند برایشان تا آن پادشاه را و زبان او را بکشد و ایضا از این دوستان
 انداخت تا با سماع ایشان از مجروح و چندان بی عقلی و بی شعری و ادب و ادب و اسرار طبع قوم
 بسیار را و ایمان آورده اند و او را با عباد بنیوت قیام بده تا آنکه که خدای تعالی او را پیش خود بش
معین بن الحجاج روایت کرد که مردی گفت که من باره در میوه و تمه و تمه
 که که مردی را دیدم او را اندکتم و فریاد می کرد و می پرسیدم که ای یاسم لریزه و بر من
 افتاد که خود را نگاه نتوانستم داشت گفت بفرستد تو که دعا کنی تعالی این لریزه و نذر از من ببرد
 او دعا کرد و من ساکن شدم در آن دعا و شربت تمام شد و از زبان او را ندیدم یا زنجیرم یا خشتان
 یا مثنائی یا حتی یا قیوم و دو نام دیگر نیز یاری بگفت و در شکر گفت من خدا را شکر که
 در لبت آن بدستهای من رسید او را اندکتم و حجتی دید که گفت تا خدای تعالی مرا برساند فرستاد
 بن و حجتی نیامد که تم امری در چند پیچیده زندگانی گفت چهار روز در آسمان و در زمین در آسمان
 عیسی و در زمین و در زمین من و خضر که تم خضر کجا باشد گفت بجز آن که در یا که تم تو را بر این
 گفت آری بوسه و در می وقت میان مروان و اهل شام قتال بود که تم حکمی و در میان گفت
 بنابریت طاعنی و باغی آنان که در کارزار زندگانی و مقوله در روزی اندکتم من حاضر بودم اما هیچ
 جسته نکردم اکنون تو بگویم که در دیگر جهان جای حاضر نشدم گفت نیکی میکنی یا در می بوی که در آن
 پیش ما بنهادند از پیش سیندر که گفت بخیر من و او از آن و دنان یکی و نیم بخیر بودم آن نیم دیگر از
 پیش ما بود اندکتم من کدام تا که خدا و که برداشت و این سخن را میگوید که اندکتم ای را
 بسیار در روز و گفت ایاس بر آن که گفت که من با تو میام گفت تنواری اندکتم من بخیرم من و خضر زند

[illegible]

و ندانست که ایشان ایمان آورده بودند بداشت و بشنید که عذاب از ایشان بر داشته اند
آن عذاب است و ششوی میان قوم خود حضرت و مروی بجای در باقی و در کشتی گشت که در
مروم بسیار بودند و مال بسیار و در آن کشتی بود باستاده و هیچ وقت در آن کشتی نگذاشتند که در میان ما
باشد که بخینه است و عبادت کشتی است که چون بگذرد در آن باشد و چون بگذرد بگذرد
است آن جنگ که بخینه است که در آن کشتی است و در آن کشتی است که در آن کشتی است
ما از خود برای سالکان مشاهده می کنیم که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
بر آن کشتی که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
قرعه بنام ایشان در میان وی برآمد و در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
خداوند تعالی آن حضرت و خود که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
ما از آن کشتی که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
از اینها به هر چای کشتی بکره اینند و در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
ماهی در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
تعالی پس و آن آمد فلولا أنه اگر آن بودی که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
از جمله نماز کند کاف می گفت از جمله مخلصان و طبعان سعید جبر گفت آن خواب که در
گفت در آن ساعت که سبحانک لا اله الا انت ای کنت و فی الطالین لیک فی طبعه و فی
در آن کشتی و با ندی در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
فَتَبَدَّلَ نَاهُ پس بینداجیم ما او را از میان خالی از دست و او میان و در آن
بود و گفت در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است

الحمد

که کبر کرد و بخیزد و متعالی بخوان گفت که در سایه آن درخت بنشین و خداوند تعالی بر
که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
بر سالمت و اصل تنی و ایشان از صد هزار بیشتر بودند و در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
و او ایستاد و بعضی بل ایشان ایمان آورده بودند و بعضی را در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
تا هنگام اجل ایشان فاشیوه الی الی فاشیوه الی الی فاشیوه الی الی فاشیوه الی الی فاشیوه الی الی فاشیوه الی الی
إِنَّا نَأْتِيهِمْ شَاهِدُونَ أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَأَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا
فَأَمَّا الْكُفَّارُ الْكَبِيرُ أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنفَعُ لَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا
از ایشان بر سبیل تغریب و قریب و خطای بر چکی که کرده اند و آن آفت که گشتند و در آن کشتی است
بیات الله فرشتگان دختران خدا اند پس از ایشان که در این کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
و تمام اینها و این فرشتگان را ما دین می خوریم اینها را که می بیند او ما فرشتگان را آفریدیم و ایشان
حاضر بودند و دیدند که فرشتگان را ما دین می خوریم اینها را که می بیند او ما فرشتگان را آفریدیم و ایشان
ایشان را ما دین می خوریم اینها را که می بیند او ما فرشتگان را آفریدیم و ایشان حاضر بودند و دیدند که
خداوند عز و جل و فرشتگان دختران وی اند و آنهمه که آفریدند و در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
صحن نیک دروغ زن اند آیا برای خود دختران اختیار کرد و چرا شما پسران هرگز خداوند عز و جل
اختیار نکرد بر پسر ما که چیست شما را چه افتاد است و چگونه حکم کنید که کار را باسد که در آن کشتی است
فرزند ما باشد فرزند آن را بود که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است
جسم باشد و خداوند تعالی جسم نیست و در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است که در آن کشتی است

و در این بین دعوی که بکنید از کتاب و کتابخانه و سواد باشد اگر هست در دست میگوید که این
بسیار بد و این را آن گفت تا عجز ایشان ظاهر گردد و جعلی اینکه کافران میان خدای و ایشان
نسبی میکنند بآنکه گفتند اللّٰهُ كُفَّةٌ بَيْنَنَا وَهُوَ كُفَّةٌ اِنَّكَ كُنْتَ تَفْخَرُ
از بندگان چیزات را بطریق آید که شر و لغت علی الحقیقه و ایشان بجهت میداند ایشان
را بسبب آنکه حاضر خواهند کردن و در هیچ خلعه درون یعنی حیثان را یا کونند که از این قضا
آنکه من کرد ذات خود را از آنچه ایشان کنند و بدان صفت که ندانند آگاه اشتباه و این
آنکه مرا که این سخن گفتند هر باید و مزج حاضر کردند میگویند که آن مخالف است و آنکه
و ما تعبدون حرم و اما استر علیه یقینان لا من هو صلا للجمیع و ما صلا الاله
مقام معلوم و اما نحن الصّافون و اما نحن السّجون و ان كانوا یقولون لوان عندنا
ذکر امین الا و لکن لا کنا عباد الله المخلصین فکفر وایه قنوت یعلمون و لقد
جئت کلّنا بعبادنا المرسلین انفسهم المصنوعون بدرستی که شما که میگویند که
شما که بدان اند در حق متوانند انداختن مسیح کس را میگویند که خدای و بر بخند و این کند بسبب
معصیت یا به که از اید خود مستوجب دوزخ کرد و آنکه جبریل علیه السلام بگوید که از ما هیچ
کس نیست که از اوقات معلوم که از آن مقام فراتر نشود هر یک را معاصیت از عبادت
که آن عبادت او را از آن در گذرد و ما میگویم که صف زندگانیم برای عبادت و نماز و جود اینان
آمد مسلمانان از نمازها صاف بر کشیدند و رجعت کردن و در مسیح سلفی این بنوده است
و ما میگویم مسیح که زندگان و نماز کنندگان عباد الله عباس گفت در آسمان مقدار بدستی
جای نباشد الا که بر وی غرشته باشد در مسیح و نماز آنکه ذکر بخوان اهل میگردد و گفت بدستی
که اهل است میگویند که اگر بنده را مالکانی و دیگری بنی که دشمنان ما نیز از چند زندگان مخلوق

[illegible]

طریق آن بودی که بنام ترک خاوندک آن زن کردی تا او را بخاستی و چون نکره ترک ندید که قضا
و استغفار و دعا از تو بی حاشا آید از این روایت علی بن ابی طالب روایت کرد که در روزی که هیچ مردی
پیش من نیامد که حواله زن او را بدارد گفت الا که او را در جلدی بودی برای بیعت و عودی بر آن
چون داده آن زن بیعت را و بیعت بد او را بریدند و تعالی در وقت بیعت و عودی
تا پیش او آمدند شکل و محاسن او را بنمایند و بیعت بر آن عودی که بیامدند و دست بیخواستند
در میان بیعت گفت این وقت بیعت داده است هر کس که تا بیرون آید ایشان باز نکند و باز
بازم گرفتند و از بام پیش او آمدند و گفتند که از سوراخ محراب درآمدند و خدا تعالی از تو قضه
رسوله را خبر داد و گفت هَلْ أَتَيْتَ بَيْنَ الْقَصْرِ هَيْجَ أَمْدَنَ خَيْرَانَ وَ خَمَّ كَزْدِوَارِ حَرَابِ
آمدند چون پیش او آمدند داده ایشان را بدید پیش پیدکان بر که جمع دشمنانند که بقصد آن
از آن سبب گویی وقت آمدند و از در نیامدند و بر صورت مردمان روی کردند چون بدیدند
که داده بر سید گفتند من سواد و خیمه کی بر دیگری ستم میکند میان ما حکم حق کن و از جلد در گفت
و میل و مدهانه مکن ما را هدایت کن بر راه راستی داده ایشان را گفت حال شما چیست و مدعی و مدعی
علیه کیت یکی از ایشان گفت إِنَّ خُدَّائِي بَدْرَتِي كَأَنَّ شَخْصَ بَرَادٍ رَمَتْ وَأَوْرَافُهُ وَهْ مَادَّةٌ
است و عرب بنجه کتاب کند از زن و هر یک ماده میش پیش نیست مرا گفت أَكْفَيْتِيهَا أَنْ يَكُ رَائِي
بن ده و مرا کفیل آن کرد آن تا از آن من صد باشد و در خطاب برین غلبه کرد یعنی آنرا او بیعت و من
نخواستم و غلبه او را بود لفظ و غرض فِي الْخَطَابِ دلیل میکند بدان روایت که ایشان هر دو بیعت دادند
و او را زن میخواستند بداده دادند و او را ندادند و لفظ لَهْ تَنَعَ وَ تَبَعُونِي نَجْهَ وَ لِي نَجْهَ
و آنچه در این است که بیعت را که در شرع داده را را داده که یکی دارد و یکی بود که گویند
تو در میان آن من خاتم چون او را داده داده او را از آن گفت او را باز کرده داده و بیعت را

تو را که دعوی اینست که تو خود و نه نفعه داده و من کی مرا گفت که او را بیعت گفتار و برین روایت
هم قدحی لازم نمی آید قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِي نَجْهَكَ إِلَى بَعْضِهِ وَأَنْ كُشِيَ عَيْنَايَ الْخَطَابِ یعنی
تَبْخُضُهُ عَلَى بَعْضِ الْأَذْيَانِ أَسْأَلُ عَنِ الصَّالِحَاتِ وَ قَلِيلٌ مَا هُمْ وَ طَبَقَ أَوْ أَوْعَا
نَقْتَاهُ فَاَسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَ جَزَاءُ الْعَذَابِ وَ تَابَ فَغَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ وَلَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ لَأَكْفِيَنَّ
عَذَابَهُمْ مَا يَشَاءُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا حَكِيمًا است که تو میگوئی بر تو ظلم کرده است و گفته اند که داده آن
ختم پرسید که چگونه درین دعوی گفت است میگوید چنین کردم داده گفت بدرستی که ظلم
کرد بر تو آن که از تو خواست آن یک نفعه را تا آن نفعه و نه خود جمع کند تا صد تمام شود آنکه بر
جیل مثل گفت که بسیاری از هم سزای آن میبخشکان یا یکدیگر بر رخ ایشان بر رخ ستم میکند
مگر آنان که ایمان آورده و عمل صالح کردند و ایشان خود اندک اند داده چون این سخن گفت
در میان اندیشید بیاد آمد که بیدانت که حال و قصه اوست با او را و این جمله و امتحان به
او را فَاَسْتَغْفِرْ لَهُمْ از خدا بخود آمرزش خواست و بپشتاد و متواضع و فروتنی نفع و روی بر
خاک نهادن با خدای چون کرده در حسب است که داده هم جمل روزی بر آن سجده برند
مگر برای نشان و چندان بگریه آب چشم وی یکدما از زمین بر آمد فَغَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ بِالْغَفْرِ
داده را از ترک مندوب او را تزدیک ما قریب نزدیکی و آن کشتن نیکو با ثواب و رحمت
یاد او را إِنَّمَا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاصْبِرْ عَلَى مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ إِنَّكَ بِعَيْنِنَا
فِي كُلِّ شَيْءٍ مُنِيبٌ یعنی إِنَّ اللَّهَ يَفْضِلُكَ عَلَى الْعَالَمِينَ شدید بِأَسْمَاءِ يَوْمَ الْاِنْشَاءِ
وَ مَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَ الْأَرْضَ وَ مَا بَيْنَهُمَا بِإِحْلَاءٍ ذَلِكَ فَلَا تَلْذِنُ كَقَرْنِي مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا
بَيْنَ النَّارِ وَ الْأَرْضِ مَا تَزِيلُهُمْ کرد ایندم در زمین تا حکم کن در میان مردمان حق و حکم بر حق
کن در میان ایشان و بی رویی میگویند که هر ترا از راه خدا کرد و داده من جمل روزی است

ایستاد و چون سخت ضعیف حال بود سلیمان او را دوست میداشت روزی سلیمان را
گفت چه خواهی از من ملک و غیر از این می خواهی بای زنی گفت چنین است و اینکه چنان بدین از من
بیم من و در پیوند اگر خواهی که من را در حق تو بگویم بزمای تاسوس و بختها زندان تو در وی و تمام
در خوش دل باشم او گفت دریا باشد بفرموده تاسوس و با اعتقاد آن زنی با جمعی از کفار و آلوده پرستید
شدی حاصل مرور سلیمان به از آن بد خویش بود آصف و بن خویش و از آن حریف شد سلیمان را گفت
خواهم که خطب کنم و بچهار ترا نشا گویم سلیمان گفت روزا باشد خطب کنم و بر پهلوان شاکر و بر
سلیمان شاکر و بر وزیر کار گذشته باز میت سلیمان به از آن شاکر دل شد چون آصف از منبر
برآمد سلیمان گفت چگونه بود که بچهار ترا بر عزم شاکر گفتی و بعدش من بر وزیر کار گذشته باز
بستی آصف گفت برای آنکه امروز چهل روز است که در راه توبتی می پرستند و تو از آن چندی
سلیمان به چون خبر یافت آن صورت را بشکست و آن را بر سر او انداخت و چون از مجلس حکم باز
آمد تا در سراج و در بر عادت انگیزی می رفت و بنی و او آن انگیزی بود که ملک و
بنوت در و بسته بود و چون و افرو و خوش و طوبی و مستخر از روح بند خدای تعالی به سلیمان بر
دیوانه افکند نام وی حضرت پیامد و انگیزی بستد و بر جای سلیمان بنشست و هر رخت مستخر
وی شدند و شبه آن دیو بر سلیمان افکند تا چون بر وی آمد زنی را گفت انگیزی بنده
از بانگ بر وی زده و او را گفت سلیمان انگیزی گرفت و رفت و او را که می رفت و برای
گفت که تو دیوی او بدانت که آن گفته است و در میان فساد و چهل روز میگردید
و تضرع میکرد تا خدای تعالی توبه وی قبول کرد و این دیو چهل روز به دین سلیمان را ازین
و زهر کرد و باز بنام سلیمان خطبت کرد آصف چون از بدید گفت مگر سلیمان دیوانه شده
یا زنده از قفسه در آن انگیزی چون مدت سخت بسر آمد فرشته پیامد و دیو را از فساد

که او بکس نجات و در هوا شد و انگیزی و در زیر پا افکند مایه گرفت و خیز بر آنهای بد
سلیمان افتاد و انگیزی از شکم مایه بدست سلیمان آمد و او را پادشاهی و بیعتش از
آمد عجب از آن قوم که ترهات کوئی و خواست که او جفا دکنند و بر دینار دکنند و شبه
سلیمان را ازین افکند و شبه دیو بر سلیمان و او را میگویند که تا ملک و توبت بدست فرود
گیرد و شریعت را بگرداند و بر زبان سلیمان طغرد و تا با ایشان فساد کند اگر کسی بر زبان
گفت بداند که این بعضی کفر و جن و ج است از دین سلیمان **و تاویل**
در حدیث آن که ابو هریره از حضرت رسول ص روایت کرد که سلیمان به صد مرتبه و گفت که او
با حق و گفت امشب کرده و بر من ناخندای تعالی مراد برده که در سبیل خدا جهاد کند و شب
نزد من بچین کرد از قضاء خدا و آن زمان هیچ کس با او نرفت الا یک زن و آن نیز کوه
مرد و بناد بسیار و دند و او را بر تخت سلیمان به افکندند فذلک قوله تعالی و لقد قسنا
سُلَیْمَانَ وَ الْقِیْنَ اَعْلٰی کَیْسَیْ جَدًّا ثُمَّ اَنَابَ اِیُّ اَنَابَ وَ رَجَعَ عَنْ یَکَلِّهِ لَمَقَاتِ
شععی و بعضی میفرمان گفتند که سلیمان را بر سر دیو و شیو خواهر و برادری
داشت و شیاطین قصد کردند که او را ملامت کنند گفتند که اگر وی بماند با ما همان کند که سلیمان
سکند سلیمان به خود ازین خبر یافت و دیو را شکان سپرد تا ویرانگاه و ازین زمان برین آمد
وی متوفی شد و شکان سپاردند تن بی روح بر تخت سلیمان نهادند و تا ویران بگرفت
که سالی از سالها سلیمان به بیمار شد و سخت لاغر گشت تا چنان شد که گفتی وی تنی است بی روح
بر تخت افکند و قال تریا غفری سلیمان گفت خداوند مرا بیمار نزد و ملکی غفری مرا که پس ازین
کس را باشد و شاید که تو بی خدا بگوشیده بغایت سلیمان از دعا برای آن که تا این ملک آید
توفیق و غیره میفرمود و اگر مثل آن کسی دیگر بودی از این پس و سالی که در میان شما و غایت

باشد من برای این عهد نگردم قال فاصبر فيها خدا گفت پس وفا شو از عیبت که از او آمده
و شکایت و شریب لغتی و لغت من بر تو باد و باشد تا روز قیامت و حساب و جزا الهی
گفت با رجحان ما مصلحت ده تا روزی که بعث کند و بر آن کفر و خطایان را قاتل کند بین
المستحقین خدای کشت بدستی که تو از جمله مصلحت دادگاری تا روزی و وفای که معلومت نزدیک
من قال عزیزک لا یخیرهم اجمعین الاعبادک فیهمه المتخلصین قال فاصبر و الحشر
اقول لا ملان جهنم نیک و نیک تبعک منهم اجمعین قلما استلکم علیه من احو و ما اتان
المستحقین از هو الا ذکر للعالمین و تعلم من اناه بعد حین ابلیس گفت بغر و جلال تو که
مزان اوم و فرزندانش را عاری و کراهی که او نام یکبار یکربندگان خالص و خاص تا که برایشان دست
نیا شد و برای بنی خدای تعالی گفت من خدای بختم کفایت من خوات و حق میگویم که بر کردارم
دو رخ را از تو و فرزندانی آدم از آنان که متابعت و پیروی تو کنند هر آنکه گفت کبریا و خدای
از شما برای این رسالت و پیغمبری مردی نمی خواهم و خطاب می جویم من از جمله متکلفان نعم و ناز من
تعسف و تکلف نمیگویم رسولم فرمود که مکلف مرا سه نشانه باشد یکی آنکه سازعت کند با آنکه
بالا و زیر دست و ز باشد و چنین طلب کند که بآن نرسد و چنین بگوید که نداند عباد الله عبادت
هر که چنین داند رسالت که بگوید و هر که نداند باید که بگوید الله اعلم که از جمله علم باشد که آنچه نداند
ندانم و خدای تعالی داند آنکه گفت این حق نیست این قرآن مکرر کرد و کرد و پندی جهان را
و هر آینه بدانند خبر قرآن و صدق او و حقیقت او پس از زمان مرگ و ظاهر کشتن کار دین
سورة الزمر ملکیت و مفاد و شرح آیت ابی بن کعب روایت کرد از رسول الله که
هر که از من بخواند سوره الزمر را قطع کند او را و قوام بر سکا دان و بر کرامت کند
و از صدق و سر و آیت که هر که از من بخواند خدای تعالی و بر او شرف و دنیا و آخرت بدهد

و فی مال و علیه و غیره و بگوید که از من و بر او شرف و دنیا و آخرت بدهد
سورة الزمر
بسم الله الرحمن الرحیم
تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ اِنَّا اَنْزَلْنَا إِلَیْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَ قَاعِدًا لِلْعَذَابِ
لَهُ الدِّینُ اَلَا لِلَّهِ الدِّینُ الْخَالِصُ وَ الَّذِینَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ اَوْلِیَاءَ مَا نَحْبُدُهُمْ اِلَّا لِقَوْلِهِمْ
اَلَا لِلَّهِ الدِّینُ الْخَالِصُ یُحْکَمُ بَیْنَهُمْ وَ بَیْنَهُمْ فِی الْحَقِّ حَقُّ تَعَالٰی قَرَّانٌ وَ تَنْزِیلٌ نَّامُ لِقَادِمَا
مصدوری در جای منقول بر آیه مبالغت را میگوید تَنْزِیلُ الْكِتَابِ یعنی این قرآن صادر و واقع است
از خدای که عزیز است و غالب و حکیم است کفار و کواثری بر وفق حکمت و صواب باشد و سخن
آدمیان نیست و نه سخن پریان سخن خداوند و آفریننده جهان است اِنَّا اَنْزَلْنَا بِدَرْجَتِیْ کَمَا
بخوان کتاب بحق و صدقاً قَاعِدًا لِلْعَذَابِ پس پرست خدای را خالص کرده و درین طاعت برای او
و خطاب و بیعت و عهده مکلفان در تحت خطاب داخل اند یعنی طاعت را با خالص و با او
میار که دین و طاعت با خالص خدای است قشاده گفت دین خالص که توحید است و گفته اند
اعتقاد واجب است آن توحید و عدل و نبوت و امامت و معاد و عمل بموجب شریعت
تَبَرَّا مِنْ دُونِیْ کَفَرَانِیْتَ وَ الَّذِینَ اتَّخَذُوا اَوْلِیَاءَ مِنْ دُونِیْ کَفَرَانِیْتَ وَ تَعَالٰی قَرَّانٌ
مانیس سیم ایشان را مکر برای آن تا مکر بعد ای نزدیک کرده و قرینه **سبب نزول**
از آیه آفریده که رسول الله ایشان را ملاحت میکرد و گفت جهادی که از دفع و ضعیف و ضعیف و ضعیف
کجا مستحق عبادت باشد ایشان چه نعمت کرده اند برای شما و چه آفریده اند گفت ما دایم که آسمان
و زمین را آفریده است و لیکن عبادت ما خدای را نشاید ما ایشان را برای آن می پرستیم تا
ما را با خدای تعالی نزدیک کرد اند این الله یُحْکَمُ بَیْنَهُمْ خدای حکم کند میان ایشان
روزی قیامت در آن روز و خلاف میکند و باز نماید که حق کیت و مصلحت کیت

706

یہاں سے
میں نے
پانچویں
ویں
یہاں سے

انتو و

آنرا بجا از آن گفت آری خداوند حق را بجا رساند ابوهریره روایت کرده که روزی حرکت
صحاب را گفت هیچ میداند که مفسدان امت من که باشند ما کفیم آنان که اهل نمازند گفت
نه آنان باشند که با مردمان ظلم کنند این را بنهند و آنرا دشنام دهند و مال ایشان بقتلند
فرمود قیامت که مقاصد کنند این را و میم باشد حساق ظالمان را بقتل و مردمان دهند تا
ایشان مفسد مانند آنکه باشند ایشان را بد و نوح بر بند عبد الله عزکرم را بر فرزند
و بران کمان از یزید که این خصوصیت میان ما و اهل کتاب باشد در قیامت و گفت که ما را نصیب
نباشد با یکدیگر که دین ما یکیت و پیغمبر ما یکیت تا بدیدیم که مسلمانان قیام برکشند و یک
سرای گشتند بدافتم که خصوصیت اینست ابو سعید خدری گفت روزی بجهل و صفتی فلان
که خصوصیت اینست فَمَنْ ظَلَمَ مِنْ كَذِبٍ عَلَى اللَّهِ وَكَذَبَ بِالْحَقِّ لَوْ جَاءَهُ النَّبِيُّ
بِحَقِّهِ مَوْتًا لَكَافَرْتُ بِهِ وَالَّذِي جَاءَهُ بِالْصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ إِنَّ ذَلِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ لَهُمْ مَا
يَشَاءُونَ وَفِي عَذَابِهِمْ ذَلِكَ جَزَاءُ الْحَسَنِينَ لیکبر الله عنهم آسوه الذي عملوا و بجزایا هم
یا حقن الذي كانوا يعملون میگوید که یکیت ظالم و ستم کار تر از آنکه که بر خدای دروغ گوید
نرم آنکه خدایا فرزند و شریک است و بد و نوح دارد صدق را که فرات جوی بوی آمد جابه با صدق
گفتند که جبریل است و صدق بر رسول الله است که جبریل بیاید و بای و رسولم تصدق
کرد مفسان گفت جابه با صدق رسول است و صدق بر مومنان اند و بعضی از صحابه گفتند
که جابه با صدق رسول است و صدق بر علی بن ابی طالب است **در خبر است**
که در شب معراج چون رسول الله را آسمان بردند ملکوت آسمان بر عرض کردند گفتند و و قوم را
خبر ده گفت ما چندان بارید و نوح دارند قال الله تعالی يُصَدِّقُكَ عَلَى وَعْدِ الْوَعْدِ الی الی
علی بن ابی طالب ترا بشنود و کند او صدق کبر است آنست که مخالفان و منافقان در اخبار او ایستاده

الحمد لله

که انصاف بر حق باشد **در خبر است** که جبریل بیاید و بای و رسولم تصدق
کرد مفسان گفت جابه با صدق رسول است و صدق بر مومنان اند و بعضی از صحابه گفتند
که جابه با صدق رسول است و صدق بر علی بن ابی طالب است **در خبر است**
که در شب معراج چون رسول الله را آسمان بردند ملکوت آسمان بر عرض کردند گفتند و و قوم را
خبر ده گفت ما چندان بارید و نوح دارند قال الله تعالی يُصَدِّقُكَ عَلَى وَعْدِ الْوَعْدِ الی الی
علی بن ابی طالب ترا بشنود و کند او صدق کبر است آنست که مخالفان و منافقان در اخبار او ایستاده
که انصاف بر حق باشد **در خبر است** که جبریل بیاید و بای و رسولم تصدق
کرد مفسان گفت جابه با صدق رسول است و صدق بر مومنان اند و بعضی از صحابه گفتند
که جابه با صدق رسول است و صدق بر علی بن ابی طالب است **در خبر است**
که در شب معراج چون رسول الله را آسمان بردند ملکوت آسمان بر عرض کردند گفتند و و قوم را
خبر ده گفت ما چندان بارید و نوح دارند قال الله تعالی يُصَدِّقُكَ عَلَى وَعْدِ الْوَعْدِ الی الی
علی بن ابی طالب ترا بشنود و کند او صدق کبر است آنست که مخالفان و منافقان در اخبار او ایستاده

الحمد لله

از رحمت من ناله کردی این را طلب کن و تو به او را در پندیر که ما قریب او را قبول کردیم و آنچه
 را می ترسیدیم با خدا می کردی و رجوع با وی کنید تن در فرمان وی دهید چنانکه عذاب شما
 آید آنکه شما را نصرت و یاری نکند و آنچه احسن ما این که ای کفر و کفر من قبل آن
 یاری کنه العذاب بعثه وانتم لا تضره ان تقولن نفس یا عسر علی ما فرطت علیک
 الله وان كنت من الساجدين او تقولن ان الله هدانا لک من المتقين او تقولن
 جین تری العذاب لو ان لی کرة فاکون من الخسین بلی قد جاءک ان یاقی و کذب
 بیها و استکبرت و کنت من الکافرين متاعب کنید همت ازین و فرستاده شد
 بشما از خدای شما یعنی قرآن آنچه امر است بجای آنکه و آنچه فعلی است از آن دوری نناسید
 تا کار کرده باشید بن علی احسن ما این که و گفته اند احسن برای آن گفت که قرآن مشتمل
 بر سه چیز است که قباله و ذکر آدین و ذکر احسن ذکر قباله برای آن کرد تا مقصدی نکند
 این نزد گفت دست در محکات نریند و بدان کار کنید مشاهات بار اسحاق گذارید که تا ویش
 ایشان دانند من قبل ان یاتیکم عذاب بشما آید ناکاه و شما ندانید آن
 تقولن نفس یا عسر علی ما فرطت علیک ما این بیان و عذاب را ندانید برای آن کردیم تا یکی بدیدیم
 که ای حسرتا و اند و ما بر آنچه نقص کردیم در طاعت خدای و اقبال امر وی و آنکه من از جمله
 مستغیران بودم **قتاده** گفت او را برین بود که طاعت خدای را تقصیر کرد تا با
 طاعت کنندگان استغیر کرد ابو صالح گفت در پی اسیران می روی و عابد و عالم و خدا و
 مال ابلیس و بر او وسوسه کرد و گفت ای مردمان دنیا نصیبی بر آن و آنکه تو بر کن او بغیر و ابلیس در حق
 شد و اوقات خود را به نصیب صوفی می کرد تا یک روز ناکاه ملائک الموت پیش او آمد گفت تو
 کیستی گفت ملائک الموت آمده ام تا جان تو را بر ما بر آن مرد گفت یا عسر علی ما فرطت فی حق الله

خدا

خدای تعالی حکایت او کرد او تقولن یا کونید اگر خدای را هدایت کردی من نیز مشق بودی من کافر
 فامش منذهب او هم چیزی بوده است یا مع کفر قدی باشد یا کونید که عذاب و مزخ باشد
 اگر ما با زکاتی با دینا باشد آنکه من از جمله نیکو کاران باشم بلی قد جاءک ان یاقی و کذب
 و تو را تا تکذیب کردی و کردن کثیری و ان جمله کافران بودی و یوم القیامة تری الذین
 کذبوا علی الله و جوههم مسودة الیس فی جهنم منوی المتکبرین و یحیی الله الذین امنوا
 بمقام زهیمه لا یتوکلون السوء و لا هم یخزنون الله خالق کل شیء و هو علی کل شیء وکیل
 له مقالید السموات و الارض و الذین کفروا با آیات الله اولئک هم الخاسرون
 و زقیات یعنی تو کسافی را که دروغ گفتند و رفقاء ایشان سیاه و تاریک الیس فی جهنم
 ای نیست و مزخ جای و مقام کردن کافران شکن و کردن کس و یحیی الله و نجاب دهد خدا و عا
 بر هیز کاران را از مزخ سبب قوت و ظفر ایشان طاعت داری و بر هیز کاری چنانکه با ایشان شد
 هیچ اندوه و بد حال نکرند و اند و کین نشوند الله خالق کل شیء خدای است آفریننده هر چیزی که
 از فعل و خلق او باشد و لذا عاقل و افعال بنده کان از کفر و معاصی و او بر هر چیزی و کلمات و کما بان
 له مقالید السموات و الارض او را است کلیدها و خزان آسمان و زمین یعنی او است که حافظ و نگهبان
 آسمان و زمین است از اینجا که کلید خزان زمین در دست خدایت داری و نگاه بان باشد حاکم و هدایت
 گفت از امیر المؤمنین ع شنیدم که حضرت از حضرت رسالت پناه و نقل کرده که فرمود که مقالید آسمان
 و زمین آفت که بنده هر امداد و پناهگاه ده بار میگوید لا اله الا الله و الله اکبر سبحان الله و الحمد لله
 و استغفر الله و لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم مرارا و لا اله الا الله و لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم
 الملك و له الحمد یعنی در بیت بیوده الحیر و هو علی کل شیء قد سید گفت هر که این کلمات را بیاد
 و پناهگاه ده بار میگوید خدای تعالی او را شش خلعت بدهد اول از ابلیس و لشکر او نگاه دارد و دوم

بجای آنکه

در جانات بشکاف ظاهر جواب از اینها و اولیا و مشایخ بعضی علق میزنند خداوند عز و شات خالق و مالک
اوست بطنی از روح القامه و حی یکدیگر را کفر میخوانند و در حق بار و روح خوانند برای آنکه شروع و در نه
چنانکه بنماید برای آن فرستادیم تا بهم گذاراه کرد اندازند و زیادت و این معنی را تو هم از این قریب
آزاد کرد اهل آسمان و زمین یکدیگر رسد و برای آنکه هر کس با حق کرده باشند بر ستاد حق و شر و کفر
بار و وزن که در از این ایشان ظاهر شوند و از کفر هایش و نه آید بجز او قیامت و بر ایشان پوششی باشد
لَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ سِرٌّ بجز بر خدا نمی پید نکند و از این رو نه آید که لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ التیمة ابرو نه ملک
و پادشاه و کرامت نماید که عری ملک و پادشاه و نکند و اجمال جواب نباشد هم خود جواب
دهد که لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ملک خدا بر است شکنده کامها و جباران و متکبران و کفار
که این جواب اهل محشر دهند یا آنکه کفر این ناکند از فرشتگان آيَةُ الْيَوْمِ لَكُمْ هَذِهِ کفر پذیر یا کفر
ظَلَمُوا يَوْمَ أَنْ لَوْ أَنَّ لِلنَّاسِ و آید به یوم آخرت إِذْ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَاجِرِ كَظَلِيمٍ یا الله
عَنْ جَمِيعٍ وَلَا تَنْجِيْعُ بَطْلَانُ عَلَانَةِ الْأَعْيُنِ و ما تَنْجِي الْقُدُورِ و وَاللَّهُ يَفْعِلُ الْبَاقِي و لَا يَنْفَعُ
مُتَدُونُونَ لَا يَقْضُونَ يَقْضِي إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ امروز جزا دهند و جزا بخورده باشد
و به هیچ کس ظلم نرود و خدای تعالی نرود شمارات حساب حلقان بر وی آسانست عبدالله سعاد
از حق آید پرید نکند خدای تعالی حلقان را شکند و در صیقل معنی هر سخن و نیم بگوید که بر بر
آن زمین خدایا نازده باشد ای لیل سخن که آجاست و این باشد که خدای کی بد یا شادی از قبل
وَلَنْ يَخْلُقَ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ و آید به یوم و تریان ایشان را ای بخند امروز از ذکر قیامت
است و برای نش از فرجه خواند که نزدیک است از اینجا که كُلُّ مَا هُوَ آتٍ قَرِيبٌ إِذْ الْقُلُوبُ لَدَى
الْحَاجِرِ كَظَلِيمٍ آنکه که دها از خوف جلفها رسیده باشد از این گفت که عجب گیرند که در این
چشمه باد و در لاف است و شکر شود بالا آید و از این بالا آید که خَسَمَ و ندو معنی بند کرد

سَأَلْتُ الْعَلَمِينَ وَبَعْدَ ذَلِكَ لَمَّا دُرِيَ صَبِيحٌ خَوِيًّا وَكَذَلِكَ وَفِيهِ شَفَاعَتُ كُنْزِهِ كَمَا شَفَاعَةُ إِبْرَاهِيمَ
 وَدُرِجَتُهُ خَوَاهِدُ فَرَاهَانَ وَبَيْنَ ذَلِكَ أَوَّلُ آيَاتِ خُدَايَ كَمَا جَاءَتْ جَمْعًا وَأَوَّلُهَا
 مَرَدُّ بَاشِلِهِ بَايَا عَوْنِهِ بُوْدُ زُرْكَ كُنْزِهِ دُرْدِيدِهِ دُرُو نَكْرِهِ **رسول ص فرمود**
 انظر الى الله والاشياء عليك وميدانها نَجْمُ دِهَائِي أَشْيَانِ مَبْرُوشَةٍ مِيدَانِهِ وَاللَّهُ
 يَقْضِي الْحَقَّ خُدَايَ تَعَالَى حُكْمَ كُنْدِ بَقِ وَرَاسِقٍ وَأَنَا كَمَا أَشْيَانِ سَاحِلِ نَدْوَى مِي پَرَسِدِ بَهِيحِ
 جَزِيحِ حُكْمِ تَوَانِدِ نَكْدِ كَرْدِ بَدْرِ حَقِّ كَا وَخُدَايَ تَشَوُّو بِنَا أَوَّلَمُ تَبِيْنِ وَافِي الْأَنْجِ
 تَنْظُرُ بَا كَيْفَ كَا عَاقِبَةُ الَّذِينَ قَبْلِهِمْ كَمَا أَنْفَعُوا شَدِيدُ قُوَّةٍ وَأَنَا مَرُوفُ الْفَرَقِ
 فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ رَافِقٍ فِي ذَلِكَ يَوْمَهُمْ كَانَتْ تِلْكَ
 رِجْلُهُمْ بِالْآيَاتِ فَكَفَرُوا فَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ اسْتَهَامُ اسْتِ
 جِيلِ تَبِيهِ وَتَبِيحِ مِي كِيدِ هِي كَا فَرَانِ دَرِ بِي زَبِيحِ نَبِيحِ مَدِ تَابِكِرْدِ وَبِ بِنْدِ كَرْجُونِ بُوْدِ عَا
 وَرَاجِعِ بَنَامِ آتَانِ كَشِشِ اَزِ بَهِي بُوْدِ اَمْدِ اَزِ كَا فَرَانِ كَمْ بَقِيَتْ وَبَرْدِي اَزِ بِيَانِ حَقِّ تَرِ بُوْدِ دُرْدِيدِ
 أَشْيَانِ اَزِ بِيَانِ كُشْكَا وَشَهْرِ هَاشِقِ بُوْدِ جُونِ دَرِ خُدَايَ عِيَا زَانِدِ أَشْيَانِ اَزِ بَكْرِتِ بَسِ كِيَا
 أَشْيَانِ وَبُوْدِ رَايِ أَشْيَانِ صَبِيحِ حَاضِرِ كَلَهِ بَا اَزِ عَذَابِ خُدَايَ اِبْنِ عَذَابِ أَشْيَانِ اَزِ اَزْكَافِيَانِ
 رَسُوْلَا اَزِ عَذَابِ أَشْيَانِ كَا فَرِي شَدِيدِ نَا اَزْكَافِيَانِ كُوْدِ عَذَابِ أَشْيَانِ اَزِ بَكْرِتِ وَخُدَايَ تَحْفِ عَقِبِ
 بِنْدِ كَا عَامُوْلَا وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحِي بَايَاتِنَا وَأَطْلَانِ بَيْنِ الْإِبْرَاهِيمَ وَهَامَانَ وَقُلُوبِ
 نَفَا الْأَسَاحِرِ كَذَابٍ فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُنْذِرُنَا قَالُوا أَتَأْتِلُونَا بِآيَاتِهِ الَّذِينَ آمَنُوا آمَنُوا
 وَاسْتَحْيُوا رِئَاسَهُمْ وَأَكْبَدُوا لِكَلِمَةِ الرَّائِي صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ وَقَالَ جَعْفَرٌ دُرْدِيدِي أَتَقُولُ مَرِي بِمَنْ
 زَهْرَةُ الْفَتَايِ اَزِ بَكْرِتِ كَيْفَ كَمَا وَأَنْ يَطْلُو فِي الْأَخْبَارِ الْفَسَادَ مَامُونِ بَقَرِ تَارِدِ بَا بِيَتَمَا
 وَخُبْرَانِ مَرْدِشِ وَبِلَا بُرْدِ بِلَا عَرَفِ بِبَغْرِ وَفِي بِيَانِ وَفَارِ جُونِ مَرُوفِ اَزْكَافِيَانِ وَبِ بَكْرِتِ

ظاهر که ایند ایشان گفتند که او چاره و تدبیر در حق نیست فلما جاءهم پس آنکه موی بایشان آمد
 و چون از خود گفتند قتلای کفیه پس آنرا از آنکه موی ایشان آید و بعد از آنکه گفتند چنانکه
 پیش ازین میگفتید و استحقاقیست هم و حشران ایشان را زنده میگردانید که از ایشان قتلایستاید
 و تا مثل بنی اسرائیل منقطع نگردد و ما گیدالکافین نیست کید و مکر کافران را از حق و حقش
 مگر در حشر است که از آن هیچ مراد ایشان بر نیاید و از آن اثری حاصل نگردد و قال فرعون کفین
 دست ازین بردارید تا موی را بکنم و او کو خداوندی را بجزان تا او را ازین نگاه دارد **آیه**
اولی الیست از آنکه فرعون از موی و حریت او تنبیه در میآید
 و است بر قوم و ایام آن که ایشان اشارت کند بان که تا نکند ویران نکند من موی هیچ مانع
 بنود و بر امر فرعون و خوف گفت ای آخاف من می ترسم که دین شما را بداند که با در بر من نشاند و اینها
 کرده اند و قال موسی ای عدو من و بر من کفر من کفر من کفر من یوم الحسام
 و قال رجل من بنی اسرائیل ای موسی ایما نه افعلوا رجلا از یقول ربی الله و قد جاءکم
 بالبینات من ربکم و از یک کاف با تفکیک که بفرمان و ان یک صا د قاصی بکم بعض الذی بعدکم
 از الله که یقین من موسی که آید موسی و فرعون بشنید که او را هدی بقتل میکنند گفت من
 پناه گرفته ام از یک کار بر و در کار خود از شر شما و بدی هر یک که ایما نه افعلوا رجلا و حساب و جزا
 و قال رجل من بنی اسرائیل ای موسی ایما نه افعلوا رجلا از یقول ربی الله و قد جاءکم
 می کشید که او میگوید که بر و در کار من خدا نیست از مرد من از آن فرعون بود و بعضی گفتند که از خیر اسرائیل بود
 و هب منبه گفت نام او خریل بود و قد جاءکم که یاکفینا و حال آنکه این مرد از خدا و شما خجسته و در
 و حیرت نموده با این حال و از و بیرون نیست اگر در رنج کوب و باله در رنج بر و باشد و اگر راستند
 باشد بر من از این خیار و عده کرده است بشمارد و هلاکت شمارد از آنکه الله لا یقوی بدستی که خداوند

اولی خبر کوید
 خدایت کند آنرا که از من فریاد و دروغ نرسانند
 هیچ چیز بر من از این سخت تر نیست که روزی و سوره طه را میگوید که طوفان مگر چنانکه در دنیا فارغ شد آنکه
 بیاورد که بسیار و سوره را و میگویند و گفتند و حق میگویند ما را از آنکه خدا یا فرعون را و خدا یا بن پدران
 خود را بکشیم یکی از صحابه برای خات و گفت افضلکم رجلا ان یقول ربی الله این میگفت و سبک
 تا آنکه گاه دست از او باز داشتند یا قهر نکرد ملک الیوم و طاهر بنی اسرائیل که من من یضربن من یضرب
 لا یضربنا قال فرعون ما اریک الا ما اری و ما اهدیکم الا سبیل الی الله و قال الذی من یاقهر
 الی آخاف علیکم مثل یوم الاحزاب و شد آید قهر فرعون و عا و مؤ و الذین من بعدهم و ما الله رب
 ظلمنا للعباد من الذین یعرفون گفت امروز ملک و پادشاهی شما را و دست شاست و شما ظاهرید و غالب
 و در زمین من پس اگر چنان باشد که این مرد میگوید که عذاب خدای بارید باشد که ما را ضربت کند و از عذاب
 برساند و قال فرعون ما اریک الا ما اری فرعون گفت من می ترسم شما را الا این من می ترسم و میدانم
 یعرفون این معنی نعم که بخود میخورم و آنچه را از خون حساب داشتم شما را میگویم و شما را بجزایات می نمایم
 و قال الذی از آنکه ایان آمده بود یعنی خریل گفت ای من از شما می ترسم از و فری مانند و در آن
 جماعت که پیش ازین با خود نمائند عادت و خوی قوم فرج با من فرج و عدا با عدا و بنی با صالح و کسائی که آن
 پس ایشان بر و در و بر غیر از این عالمی شدند تا عذاب خدای تعالی هر یک را بعد از این بتلا کرده اند و آنچه ایشان
 که بعد از آنکه عذاب از آنکه خدای تعالی نخواهد که بریند کافین و ظلم کند و برای ایشان ظلم نخواهد و ایشان را
 بظلم نفرماید و یا قهر از آخاف علیکم که یوم التناد یوم تو کن مدبری مافکر من الله من عجم
 و من یضرب الله فماله من هاد و لقد جاءکم موسی و بنی اسرائیل فاستأذنتهم فی شکر من
 جاءکم به فحاروا ملک فقلت ان یبعث الله من بعدی رجلا کذک لیک فیضی الله من منی و من
 من تاب هم حکایت و وعظ و تذکیر و تنبیه خریل است که بداند این قوم من بر شما می ترسم از فرعون

دوستانی قوم

آیه تعید و تائید فَإِنَّ آتِكَ بِمَا قَالَ ذَرْنِي حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ
از آیات خدای که لیل میکند بر وحدانیتش و روزت و شب و آفتاب و ماه است که هر یک یک مرتبه
اند چون روز و لیل شب برود و چون شب آید و روز برود و چون آفتاب بر آید ماه فرو شود و چون
ماه بر آید آفتاب فرو شود و هر یکی در فلك خود بتقدیری که خدای کرده است میسر و نایلند آفتاب
یک سال در ده ماه یک ماه سرود ایشان مقتدر و مدبر و مستخر اند چون در و نده مطهر هر چه
مرا خدای بر وفق مصلحت در مدار خود میگرداند پس ایشان سخن آن نباشند که کسی ایشان را بجهه
کند بحمد آفتاب و ماه و انکند بحمد آن خدا را بیکند که ایشان را بیاورد و مستخر گردانند
اگر چند را خواهند بر شدند و این سجده واجب و این سوره از جمله عزائم اربعه است
و سجده در آخر آیه باید کرد و آن تعید و تائید است فَإِنَّ آتِكَ بِمَا قَالَ ذَرْنِي حَسْبِيَ اللَّهُ و پس از این کافران تکبر و ترفع
کنند از آن که خدای را بجهه کنند و گویند که خدای زمان بی نیاز است و بخدای را کسی اندازد از شکا
مترب که و برایش سجده کند هم شب و هم روز ایشان از تسبیح و عبادت ملول نیستند و پس از
کردن و این آیه إِنَّكَ تَرَى أَنَّ رَحْمَتَهُ فَادَّأَنَّكَ لَعَلَّهَا عَلَيْهَا الْمَاءُ أَفْتَرَّتْ وَ رَبِّ
إِنَّ إِلَهِي أَعْظَمُ مِنَ الْمَوْتِ إِنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ إِنَّ إِلَهِي يَلْدُنِي فِي آيَاتِهِ لَا يَخْفُونِ
عَلَيْنَا أَفْضَلُ مِنْهُ يَوْمَ يُنْفَخُ الْأَشْجَارُ عَنْ أُغْلَامِهَا فَيَتْلُو الصِّدْقَ الْأَعْلَى مَا نَسْتَعِينُ لَهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
بقرین از جمله آیات و دلالات و اوافست که توحید من را بر حق خاضع و خاشع خشک و بی نیاز
چون ما آب را بدان زمین فرستم و باران بر وی بارانیم توان زمین را بر حق و بجنبید
و نشاط گیرد و افزون شود مانند جنین بر آید و چون جمود کرده و از میان وی انواع نبات و درخت
بر آید آن خدای که این حق بر من رواست و چه ندانم که اندک قدرت بر آن که موی کانی را زنده کند
و این همه چنین قادر و تواناست إِنَّ إِلَهِي يَلْدُنِي فِي آيَاتِهِ أَكْفَى أَنْ لَا تُعْلَمَ میگوید و در

بعد از آنکه در این عالم حکم کرده شد و ایشان بحداب استعجال در دنیا و آخرت و بکفر
 که ایشان در دنیا اند و بفرمان عذاب آنکه باین حداب و کفر و کجی که از ایشان
 خرد کند نفع آن با ویدار باشد و هر که بداند و بالان بر و باشد و خدای تو بر بندگان خود ظلم
 نکند **آیه ترا لیل است** **عزیز** عذاب و خدای تعالی خالق و مالک و مقلب
 و ثواب و عقاب جز باحقان باشد **الیه یرجعون الساعة** سبب از و لایزال است که گمان
 کنند که ای محمد اگر تو بخیر و صالح و تقی و قیامت که خداوند خدای تعالی آیه ترا لیل است که گمان
 قیامت با خدای راجع است و بداند که اگر خواهد بود و بدو و نیا بد هیچ چیز از شک و نفاق
 خود و آیتش نشود هیچ مادی و وضع عمل کند مگر بعلم و دانش وی و یومریشا و دهم و نیا
 که ایشان ندانند که او را ندانند که گمانند ایشان از من ایشان جواب دهند که اعلام کردیم و خبر
 دادیم و ترغیب توان بمانند که هیچ کس از این امر و نیت امر و نیت امر و نیت امر و نیت امر
 کردیم بود و گفته اند معنی آنست که آنچه کردیم بدو و گفته اند که معنی آنست که انما هیچ
 نیت که امر و نیت که ایشان از این توان و توان از نفس و استیلا و از ما هیچ کس ایشان را نمیدانند
 برای آنکه از ما ضالند و غایب چنانکه **و فصل عنهم** و گشته از ایشان آنچه از این اند و می پند
 پیش ازین **و قلنا** و بجزند و افتند که ایشان را هیچ کس از نیت از عذاب خدای عز و جل لا یأمر
 الا ما یؤمر الله و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله**
لیموتوا و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله**
الذین یؤمر الله و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله**
 که از دعا و اجور که می شود همیشه از خدای عز و جل و اگر چه و بداند و بداند و بداند و بداند
 تو میداند و این سفت کافرانست و اگر بپشایم او را با حق و راستی و نفع و نفع و نفع و نفع و نفع و نفع

رسیده باشد و در دنیا و آخرت و در دنیا و آخرت و در دنیا و آخرت و در دنیا و آخرت و در دنیا و آخرت
 و من نمی پند آن که قیامت برین اهد خاست و اگر قیامت باشد و ما باز در دنیا و آخرت و در دنیا و آخرت
 سلما تا آنکه بداند و بداند و بداند و بداند و بداند و بداند و بداند و بداند و بداند و بداند و بداند و بداند
ما یؤمر الله و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله**
عزیز عذاب و خدای تعالی خالق و مالک و مقلب و ثواب و عقاب جز باحقان باشد
الیه یرجعون الساعة سبب از و لایزال است که گمان کنند که ای محمد اگر تو بخیر و صالح و تقی و قیامت
 که خداوند خدای تعالی آیه ترا لیل است که گمان کنند که ای محمد اگر تو بخیر و صالح و تقی و قیامت
 قیامت با خدای راجع است و بداند که اگر خواهد بود و بدو و نیا بد هیچ چیز از شک و نفاق
 خود و آیتش نشود هیچ مادی و وضع عمل کند مگر بعلم و دانش وی و یومریشا و دهم و نیا
 که ایشان ندانند که او را ندانند که گمانند ایشان از من ایشان جواب دهند که اعلام کردیم و خبر
 دادیم و ترغیب توان بمانند که هیچ کس از این امر و نیت امر و نیت امر و نیت امر و نیت امر
 کردیم بود و گفته اند معنی آنست که آنچه کردیم بدو و گفته اند که معنی آنست که انما هیچ
 نیت که امر و نیت که ایشان از این توان و توان از نفس و استیلا و از ما هیچ کس ایشان را نمیدانند
 برای آنکه از ما ضالند و غایب چنانکه **و فصل عنهم** و گشته از ایشان آنچه از این اند و می پند
 پیش ازین **و قلنا** و بجزند و افتند که ایشان را هیچ کس از نیت از عذاب خدای عز و جل لا یأمر
 الا ما یؤمر الله و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله**
لیموتوا و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله**
الذین یؤمر الله و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله** و **ما یؤمر الله**
 که از دعا و اجور که می شود همیشه از خدای عز و جل و اگر چه و بداند و بداند و بداند و بداند
 تو میداند و این سفت کافرانست و اگر بپشایم او را با حق و راستی و نفع و نفع و نفع و نفع و نفع و نفع

این بنید

افضل

و فی الاصل حیث و فکر فی آفاق و کواکب و نجوم و شبه الاصل عجایب و علو فی الآفاق
 صحایب و غیور و فی الاصل صحایب و غیور فی الآفاق بر و قاطعة و فی الاصل عرفت
 راجعة و الآفاق حیل شامخة و فی الاصل احوال راجعة فی الآفاق عین راجعة و فی
 الاصل حیور و راجعة فی الآفاق احوال و معادته و فی الاصل احوال و راجعة
 در هر جنط کن و بر آیت و علم متین و فی الاصل احوال و راجعة فی الآفاق احوال و معادته
 له آیه و قد علی انه و کجده اوله در خود کن و خود را بناس ناخود شاسی راجع ایساند
 من عرف نفسه فقد عرف ربه و هر کس خود را بشناسد حق را بشناسد که اعرفکم
 بنسبه اعرفکم بنسبه کاه در آفاق عالم متحرک کن و کاه در نفس خود نظر کن تا تعجب بر آن و خلقت
 این ترا معرفت صانع رساند معین نه معین مقدر نه مقدر تا بدانی که هر چه جز از دست غایب
 اوست بمقتضای تبه بیا آیت و خوف از لا اله الا الله و بعضا و ربه الا الله و علم از لا اله الا الله و صناد
 الظلمة و النور و الصلوة و الجهر و الخفی و یخلق جمیع مخلوق و مقرب و و القادرات و تون و اهل الارض
 لا تعین من الاصل و اذ جعلت فانه یجمع بین الماء و النور و الاصل و الاصل و الاصل و الاصل
 صیف و شایع و غریب از آفات انفس و طبع چهار ارات صف و سود و بلغم
 و خون در آفاق و اوجها رات شمال و جنوب و صبا و دیور و در انفس با دجها رات چهار
 و ماسک و هاضمه و دافعه در آفاق و اوجها رات جیون و سیون و نیل و زلات و در
 انفس جویها چهار رات اکل و قیال و باسلیق و باطی از آیات آفاق ابرات کاه بیار
 و کاهی در انفس جیون است که کاهی بگردن کاهی از آیات آفاق شاکان هفت اند و کاهی
 منت و از آیات انفس اعضا هفت است سبع مبنایه زجالات که برادر و برج است جدی و ثور و آن
 و کون است و برج و برج حده دارد و چنانکه مشتری و دبرج دارد و قوس و جوزا و دبرج و جوزا

و چنانکه پنج و دبرج دارد و آن حمل است و عقرب و قوس و برج و اوز و آن لها شایع و لسان
 جز و دبرج و دبرج یکی سبل و دیگر جز و اطلق بنزات آفتاب که یک دبرج دارد و آن زراف
 و چنانکه آفتاب را سادات کتاب بنزات ماه است که یک دبرج است و دبرج و چنانکه قمر را یک دبرج است
 است از کله و هر حق یقین قسم تا بدانی که این آیات را و حق است و این دبرج و سلمانی
 یکی است اگر نبودی عالم یک نفسانست و تا بدانی که این آیات را و حق است و این دبرج و سلمانی
 و قرآن حق است و از قبل خداوند است اوله و کیف بر یک ای کفایت نشد و پندیده نیامد آن خدا
 که هر چه جز کواکب و آن بر جمل اشیاء مطلق است و غیبت و حق بر یک و مساویت الا اقم
 بدانکه ایشان در شکی و قه انداز مریدان ثواب و عقاب الا انه یسئل شیء یحیط بدان آگاه
 باش که خدای تعالی عالم است بهر چیز و محیط است بر همه چیز و هر چه قدرتی و بی اند و علم
 شامل **سورة عشق و اولی حم الشریعة خوانند مکی است و پنجاه و سه**
آیت ابوالصالح از ابی بن کعب روایت کرده و او را رسول الله که هر که این سوره بخواند از جمل
 آنان باشد که فرشتگان بر وی صلوات فرستند و برای وی استغفار کنند و آمرزش خواهند و آنرا
 حضرت امام جعفر صادق علیه السلام روایت کرده که این سوره بخواند خدای تعالی سر و زینت و پیرا
 بر او نیکه سردی او چون ماه شب چهارده باشد

بسم الله الرحمن الرحیم
 حم عسق کذک یوحی الیک و الی الذین من قبک الله العزیز الحکیم که ما فی السموات
 و ما فی الارض و ما علی العظیم مکاد السموات یقظرن من فزعهن و الملائکة
 فیسبحون حمداً ربهم و یسبحون و لا ینسئ الذکر الا ان الله هو العزیز الرحیم
 ارجاء بن مسعود گفت مردی که از عبد الله عباس آمد و پرسید که حم عسق چه باشد عبد الله

این سوره را هر که بخواند
 از جمل آنان باشد که فرشتگان
 بر وی صلوات فرستند

عباس جواب داد و هم باره پرسیدم جوابت بخدا رسیدم **حکایت**
الیمان بود که گفت من ترا بخدمت خود خوانم و می خواهم که این آیه در حق من جاری شود و می خواهم که
 او بر بعضی از چیزها مشرف من آید و آنجا مدینه بنا کند بر کنار آن جوی چنانکه جوی در میان
 آن هر شهر باشد چون خدای تعالی بخواهد که زوال ملک ایشان کند و در شب آتش بر سرست
 و یک شهر تمامی بسوزد چنانکه از وی هیچ اثر نماند بن یک روز اهل آن مدینه یا عیال را
 آن ولایت که در مدینه ذکر باشد بظلمه این سوخته آید خدای تعالی فرماید تا ایشان را
 خسف کند و بنیز من ببرد ایشان با اهل مدینه و هر که در اینجا باشد همه بن زمین فرو شوند
 فلذلك قال تعالی حم حم عقی یعنی تقدیر کرده شد عظمی و شتی و قضای از وی در خرابی
 و هلاک اهل آن شهر و میل حم ای حم عین عدل منه بین سیکون قاف واقع بها
 ای بالمذنبین و مانند اینست آنچه جبر بن عبد الله از رسول مر وایت کرد که مدینه بنا کنند
 میان جبل و جبل و قطری و مرآت جبار از اهل زمین آنها کردند و ماهاء عالم الحجاج کند
 خدای تعالی آن شهر را بن زمین من و با اهلش **ابو الجوار** از عبد الله عباس روایت
 کرد که عین عذاب است و بین مسخ است و قاف قذف است و بیای از خبر قول است
 که از رسول مر وایت کرده اند که چون این آیه آمد رسول مر وایت کرد که گفتند یا رسول الله چرا
 دستکی گفت مرا بخدمت داده اند بسلامی که بامت فرماید خسف و مسخ و قذف و آفتی که ایشان را
 جمع کند و بادی که ایشان را در دریا اندازد بکن بن عبد الله المزنی گفت حاجتی باشد میان قریش
 و موالی دست قریش را باشد بر موالی میم ملک بنی امیه است عین علو عباسان است سینه
 مهدی است و قاف قوت عیسی هم که از اسحاق فرود آید و ترسایان را بکشد و کلیسای را
 کند **سعیل** چنین گفت ها از رحمت است و هم از عجز است و عین از عالم

و

و بنی اسرائیل در این است و قاضی قاضی قاضی و گفتند ای که این آیه در حق رسول مر وایت کرد
 منی روایت میم ملک مدینه است عین عذاب است و قاف قذف است و بیای از خبر قول است
 که از رسول مر وایت کرده اند که چون این آیه آمد رسول مر وایت کرد که گفتند یا رسول الله چرا
 دستکی گفت مرا بخدمت داده اند بسلامی که بامت فرماید خسف و مسخ و قذف و آفتی که ایشان را
 جمع کند و بادی که ایشان را در دریا اندازد بکن بن عبد الله المزنی گفت حاجتی باشد میان قریش
 و موالی دست قریش را باشد بر موالی میم ملک بنی امیه است عین علو عباسان است سینه
 مهدی است و قاف قوت عیسی هم که از اسحاق فرود آید و ترسایان را بکشد و کلیسای را
 کند **سعیل** چنین گفت ها از رحمت است و هم از عجز است و عین از عالم

کردی فضل و کردی بعد از عید الله عز و جل و یادت کرد که روزی رسولم بیرون آمد و جمعیه
در دست گرفته گفت دایند تا این فرشته حاجت کفتم نه گفت این کدبت راست دارم نه هاه
اهل بهشت است نام ایشان و پدران ایشان بنده اند هیچ ازین فریاد و کم نشود و این کدبه
دست چپ دارم نام هاه اهل دین است و نام پدران ایشان که ازین هیچ کم نکند و ازین
فسود آنکه برخواند فرش الخلد و فرشته المسبحین و لو شاء الله لبعثناه امه
واحدة و لیکن بدخل من يشاء فی رحمة و الظالمون ما کم من و لی و انصبر امر اخذها
من ذنوب و لیساه قال الله هو اولی و هو فی الموت و من علی کل شیء قدیر و ما اخلفتم
بینه من شیء فحکمه الی الله و لکم الله ربی علیه توکل و لکبه اذبح و اگر خدا بخواهد
جمله خلق تو را یک است و یک وقت گرداند تواند بر سبیل قهر و جور و بدین قادر باشد و لیکن خوا
او خواست حکمت است که ایشان را تکلیف کرد و بنا کار ایشان را اختیار نهاد تا هر کس را باستحقاق
بهشت رساند و بدین هیچ بره منور با بیان و طاعت به بهشت برد و کافر را بکفر و عصیت بدین
برد و ظالم را بظلم و کافر اند ایشان را یاری و یاری نباشد اگر اخذ و این دونه که این کار
بدون خدای و ستان بخدا یا از گرفتند از غایت جهل و نادانی خداست که وی بر حقیقت است
است که مردگان را زنده کند و او بر همین قیاس است کدام عاقل باشد که ویران بگذارد و
دیگری را بسند آنکه گفت که و ما اخلفتم فیو من شیء و چه شاد و خدای کیست حکم از خدا
راست از احکام شرع و کار دین و دنیا که هر آنکه دران حکم کند خداست که عالم را تسلیح
خلق و لایه و لیساه **سبیل است** بر آنکه حکم در شرع هر بیض منقذ از آن
جهت خدای بانه محکم با چنین شواهد و لکم الله ربی آن خداست که خداوندان برین در کاینست
بر وی توکل کردیم و باری اناست میگویم و باد رکاء وی میگویم فایمنا السعوات و الارض و من فیها

من فی السعوات و الارض و من فیها و ان و احبا یدرکم منه لیس و کثیره من و هو
الشیع البصیر که مقایله السعوات و الارض بیضا ازین که پیشه و پندد را نش
و یک کل شیء علیهم آفریننده آسمان و زمین است از ابتدا و پس و آفریننده از عدم بوجود
و بیافریننده برای شما از زمین شما و از جنس شما جنسها تا با ایشان ساکن شوید و آرام گیرید
و از چهار پایان بسیار بد جفتان یعنی هر یک از جنسها تا تسلسل و تولد باشند و کرم
بسیار بد و زردی که قوالد و تسلسل است بسبب از رواج یا در بطن و رحم از رواج و آفریند
فر گفت بیه یعنی بد است یعنی آفریننده شما را با آنچه کرد و بسیار بد براس
شما از رواج لیس و کثیره من و هو لیس و ما ندی و این نفی مائده است از ذات وی
بر سبیل کثایت و گفته اند که مثل زیاده است ازین آیه که فان استأجبتهم بما آمنتهم به وادی
شعوا و بنات له مقایله السعوات و الارض کلید هاه آسمان و زمین و برات یعنی احوال
و از رواج و احکام بر همان اوست و زنی را که که تواند و فرسخ میگرداند و اگر کسی را که میگوید
و مشک میگرداند برای آنکه بخیر آمد و او بر همین عالم است و اما شعوا لکم من الذین ما تفتی
به شعوا و الذی او حینا الیک و ما و حینا الیه ابرهیم و موسی و عیسی ان الذین الذین و لا
تشرقوا بینه که بر علی المشرکین میماند و هم الیه و الله یحب الیه من یشتبه و یهدی
الیو من یبیب بدید کرد و بسیار فریب برای شما از دین و ملت و طاعت و ایمان برده است
آنچه نوح را بان و عیسی که و باز فریب نوح را برای آن نفعی کرد که از این کوی که در بار عیسی بن نوح
بود و الذی احبنا الیک و اجد و حرم و تم و ترا بان فرمودم و آنچه ابراهیم و موسی و عیسی را بان
وحیت کردیم ان کویا و کویا و حینا اقامت کردی و وفات و بران مداومت نمودن و این دین
و نرسالهم است از توحید خدای تعالی و طاعت و ایمان و غیر اینها و شایسته کردن اوصیا و اولیا

قتل کف کف تعذیر العلان و تحريم الحرام مجاهد کف نماز پیش از شستن

و توفیق دادی است و لا تشعروا به و برانگیزد شنید و درین کبر علی المرتضی بنده است
و تحت بر سرکان آنچه قریب الی بان میخیزد از آن بعد ترک عبادت اصنام الله یخیر
برگزید برای رساله آنرا که خواهد و راه نماید آنرا که با وی جمع کند و ما تقرؤا الا کون بعد
ما جاءهم العلم و ما یبهم و لا یمسککم سبقت من ربکم الی اجل مستقر بینکم
و ان الذین اؤمروا بالکفر من بعدهم لن یستیکون منه یرب فلیذلک فاعصوا وامتصم
کما اوتیت ولا تتبع اعداءهم وقل امنتم بما انزل الله من کتاب و امرت لاعداء
بنیکم الله ربکم و ربکم لنا اعمالنا و لکم اعمالکم لا حجة بیننا و بینکم
الله یجمع بیننا و الیه المصیر متفرق شدند و پراکنده نگشتند اهل ایمان و ملل
از امت هر چه میگویند پس از آن که علم بایشان آمد و حجت ایشان را واضح و لایح کرد و پدید
که فرق خلالت و ضادات را اجتماع درین رحمت و گفته اند که اهل کتاب پراکنده
مگر پس از آن که علم بایشان آمد و حق تعالی معلوم بود از نبوة محمد و صدوق و ایشان آنرا است
اند و نام و نعت و صفاتی در کتاب خوانده آنرا که دانستند متفرق شدند بسبب
که ایشان را بود و اگر نه از آن بودی که کلمه سابقه است و سخن گفته آمده است که ناخبر
عذاب ایشان کند تا بوقت معین و اجل مستقر آیت میان ایشان حکم کرد شک بعد از کفر
و بجا دادن مؤمنان آنکه گفت و ان الذین اؤمروا بالکفر و انما زکریا ب امر ربنا ایشان
دادند از جهنم از ترس یا از کسب بود پس پدران ایشان یعنی شکی در حق و جوابی از خدا
و کار نبوت فلیذلک فاعصوا برای این اختلاف که ایشان افتاد و دعوت کن و با ایشان
خوان تا هر یک ملت تخفیف در دین اسلام است اتفاق کنند و مخالفت از میان بردارند و استقامت

و توفیقات کن و مستقیم باشی بر دعوت و هدایت چنانکه تا فرموده اند و متابعت میانی
مرا و ایضا میگویند و بگویند که من ایمان آورده ام با آنچه خداوند فرستاد از کتاب قرآن و بین و مرا فرمودند
که جدا کنم میان شما الله و ربان و ربکم که خداوند ما و خداوند شما حدایت که آفرید کار و پیوسته
است ما را است و میگویند که ما میگویند خداوند آن با ما را جمع است و آنچه شما میگویند انرا افعال جدا آن است
خداوند یونان حق ظاهر گشت و حجت لازم آمد احتیاج آن نیست که میان ما و شما حجتی باشد
و هیچ خجسته و خجسته نیست میان ما و شما امر و نه ما فرود که خداوند تعالی میان ما جمع کند
و باز گشت مکان یا و خواهد بود و حق قرآن باطل جدا کرد اند و اهل حورا به پیوسته رساند
و اهل باطل را بدین رخ وَالَّذِينَ يَخْتَفُونَ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَمَلِهِمْ مَا اسْتَحَبَّ لَهُمْ وَهُمْ دَائِرَةُ
عَنْدِ بَيْتِهِمْ وَعَلَيْهِمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ الله الذي انزلنا الكتاب بالحق بالبينه
وَمَا يَذْكُرُهُ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ لِيَسْجُلَ فِيهَا الَّذِينَ لَا يُفْعِلُونَ فِيهَا وَالَّذِينَ آمَنُوا
سُفُورًا وَمَنْ يَعْمَلْ لِحَالٍ لَآ يَأْخُذْ فِي السَّاعَةِ لَنْفِ ضَلَالٍ بَعِيدٍ
و اما از کج حجت می آرند و خصوصیت میکنند در بین خدای بر آنان که خداوند رسول را اجابت کردند
و در بین اسلام درآمدند برای ظهور حجت و معجزه از خدای آن ظاهر کرد ایند حجت ایشان باطل بود
و شریعه ایشان زایل نه یک خدای ایشان و بر ایشان بود غضب و خشم و ایشان را باشد عذاب
حجت بجا آمد گفت صحابه ایشان آن بود که گفتند که کتاب ما پیش شماست و رسول ما پیش
و رسول شماست و ما بخوانی قریم از شما و قول دیگر است که همین را جمع با محمد است یعنی پس
انرا از خدای دعا محمد را استجاب کرد ایند و معجزات که انرا در خواستند خدای آن ظاهر کرد انرا
ما حجت بر ایشان لازم شد با این انرا که خدای تعالی وای در حق کافران اجابت کرد و ایشان
شعبه روزی بر گشته شدند و دعاء او هم بگردد و ایشان رسید بقطب و حجتی تا انرا ظهور ترسید در آن

درین باب گفتار است
که درین باب گفتار است
که درین باب گفتار است

نکوی

و هر که از این دعا بگوید بگوید و ای صاحب این کتب قبل
 ان یأتی بک لا مودله من الله ما لکم من ملک یومئذ و ما لکم من نکر قل ان العزیز
 قضا ارسلناک علیهم خفیضا از علیک الا البکاح و انما اذا اذقت الانسان فیما حرمه
 فوجها و ان تبصهم شیئا بما قد مت ایدیه قارا لا انسان کفقد ای و ما ان اجاب
 کنید دعوت خدا و خود را پیش از آن که در وی آید که آن امری و مانع داشتنی نباشد از حلال و حرام
 در آن روز و پناه کافی نباشد که با وی بکرید و پناه با وی دهید و شما را انکاری نباشد و بر خدا
 و استغاثی که بر شما رود و آنکه رسول خدا را تسلیم کرد و گفت پس اگر این کاران اعراض کند و در
 بگوید اند و فرمان تو برسد تا هیچ صبری و بان خواستی نیست مانتا برای آن نفرستادم تا آنکه
 با ایشان باشی و ایشان بقرین و جبر و جبر از کاری باز آوری پس تو جز بر سایدن و پیغام گذارن
 کاری نیست آنکه گفت و انما اذا اذقت الانسان ما جوف آدمی را از خنای رحمت خود رحمت
 چنانیم او بدان شاد شود و خرسند گردد و اگر بدی و ناسرادی بایشان رسد آن نیز بشوید گناه
 ایشان باشد ایشان که از آن نغمه کردند چنانکه گویند هر که بر ایشان نغمه نهد است لله ملک السموات
 و الارض یخلق ما یشاء یحب لمن یشاء انما تا و یحب لمن یشاء الذکر را و این یحبهم ذکر انما
 و انما تا و یحب لمن یشاء عقیقه آنکه علیهم قدیر و ما کان لشیء ان یحکم الله الا و حیاً ارض
 و راء حجاب او بریل رسول و یفرق ما یشاء انما علیهم حکیم ملک آسمان و زمین و خلق را
 بسیار فرستاد آنچه خواهد که او را خواهد فرستاد از مادی نه بخت و آنرا که خواهد نه بد و آنرا که
 خواهد او بد که از خود هم پیرینه دهد و هم دخت پیرینه و آنرا که خواهد هیچ فرزندی ندهد نه
 از دخت پیرینه و نه از پیرینه عقیقه کرد اند **اثله بن سبع** گفت از رسول خدا شنیدم که آن
 جنسی که زن آن باشد که او را دخت بزراید و آنکه پسین بکشد که خداوند تعالی در باب بنت است و

بدخترا کرده گفت یحب لمن یشاء انما تا و یحب لمن یشاء الذکر را و این یحبهم ذکر انما
 و انما تا و یحب لمن یشاء عقیقه آنکه علیهم قدیر و ما کان لشیء ان یحکم الله الا و حیاً ارض
 و راء حجاب او بریل رسول و یفرق ما یشاء انما علیهم حکیم ملک آسمان و زمین و خلق را
 بسیار فرستاد آنچه خواهد که او را خواهد فرستاد از مادی نه بخت و آنرا که خواهد نه بد و آنرا که
 خواهد او بد که از خود هم پیرینه دهد و هم دخت پیرینه و آنرا که خواهد هیچ فرزندی ندهد نه
 از دخت پیرینه و نه از پیرینه عقیقه کرد اند **اثله بن سبع** گفت از رسول خدا شنیدم که آن
 جنسی که زن آن باشد که او را دخت بزراید و آنکه پسین بکشد که خداوند تعالی در باب بنت است و

و اگر چه اندک بودند و دیگر آنکه ایشان برای اعلام مصالح شرعی فرستاده تا آنچه باشد برایشان
را حجت باشد بر خداوند تعالی آنکه گفت آن بود که ما از ایشان عاجز بودیم بنودیم چه عیایس
را هلاک کردیم که بقوت ایشان سخت تر بودند و مثل ایشان بگذشت یعقوبه ایشان داشت
و طریقت ایشان و عقوبتی که بایشان رفت و قصه گذشتان شدات و مثل ما اندک از این و کثرت
سألهم من خلق السماوات الارض کیف كن خلقكم الذين اعلمهم الذي جعل لكم الارض وما
وجعل لكم فيها سبله فجاءكم فتدرون والذی ترکه من السماء ما وبقدرها فانشأ به
بلدة ميثا كذلك خلق الجن والذی خلق الارواح كلها وجعل لكم من الفلك والارض
ما تنجون لتشتوا على ظلمهم ثم تذكروا نعمته اليكم اذ استأنستم عليهم وتوكلتم على
الذی خلق السماوات وما كنتم له تضرعون ولا تالوا الى ربنا المنتقمون و اگر چه ایشان را گمان
و زمین را که از ایشان بگذشت که خداوند تعالی که از ایشان است و غالب هیچ چیز را در غلبه کند و عالم است و اما
با زمین از این چه احکام و انشا از روحیه آمد الذی جعل لكم الارض حنای که زمین را برایتان
و نهاد شما که تادیر می آید و راهها را بدید کرد و زمین تا براسطه آن بقا صحت می رسد
و این برای آن کرد تا شما را یابید و اندیشه کنید بفرست آن مصالح که این منعمها کرد و الذی ترکه
آن خداوند که بفرستاد از آسمان آوازه را باندازد و مقتدا و حاجت که اگر چه جهان را سراسر کردی
و اگر اندک بودی که فانی نبود و کار بر شما می آید و این دلیل است بر آن که او قادر بر خالق است آنکه
از غلبه باخترانند از نفس خود بآن که گفت فانشأ ما سارنوه کوم بآن باران بیا باز مرده و در پیش
بی نبات را همچو شما طریقه کردیم و از میان خاک بی و نا آریم والذی خلق الارواح و الجن
که بسیار بود انواع و اصناف خلق از حیوان و جمادات و حیوانات و بیاد و از جمله انواع منها و چون
مرطب یا بی و تر و ترش و شیرین و تر و ترش و آبستان و بیاد و آب و آب و آبستان

و زمین و فضا و در فضا و جعل لكم سبله و سبله برای شما از ایشان چهار باران آب و سبله
نمیشد بر و در سبله دریا و سبله بآن آنکه بیان کرد که این چرا که گفت برای آن تا چون راست شود بر
و قرار گیرند تحت خدا را یاد کنید و بگویند من آن خدا را که این را مستخر ما کرد اینها را فرمان میرد
و طاعت ما درود که اگر با کذا اشق ما را قوت و طاقت آن بودی که ما را مستخر کرد و اینهم و ما را خود
کنیم اگر کسی بگوید که در پیش تو عرض باشد و مرکوب اعظام با حث و غذای مردی با حث باشد
جواب گفته اند که مرکوب بعضی واجب است و بعضی مستحب و بعضی برای جمع بود و برای زیارت و
ببین و مراد بود و دیگر آنکه گفت ثم تذكروا نعمته اليكم چون تذكیر نعمت باشد باشد
بر کثرت و از مراد بود فاننا الى ربنا وما را باز گشت با خدا بخود خواهد بود و امر المؤمنین
گفت جن رحیم پادشاه بر کاب نهادی گفتی الحمد لله على كل نعمه سبحانه الذی خلق الارواح
کلیها و از دوات عبادتی و سه تکیه کردی وجعلوا له من عباده جنات و اینها را که
مبین او اند و با خلق نبات و اصناف کثیره بالنبات و از ایشان احد هم نبات است و الجن
مشاغل و جهه سودا و هو کلیم او من یشتوی الحلیه و من یشتوی الحصار غیره
وجعلوا الملائکة الذین هم عباد الرحمن انما اشاءوا و خلقهم شکب و عباد
و یستلونه آیه مشقات لغوی و لکن سألهم یعنی اگر چه پسند از ایشان از خالق و از دیگر ایشان
با وی معترف شوند و با خدای از بندگان و عباد و بدید کردن بآن که گفتند که فرشتگان و جنات و عباد
والله یضیع من فالیده و از بند پاره باشد از بند خود بدید کردن و می گزفت هویدا است امر
الحمد و با خلق نبات است و هو کلیم او من یشتوی الحلیه و من یشتوی الحصار غیره
و تمام بر کردید پس از بعضی شما را پسر داد و برای خود دختر اختیار کرد و از دیگر شما دختره من تر و ترش
است تا بعد که چون یکی از ایشان بشناسد و بعد بدختره و یکی بدختره و یکی بدختره است و یکی از آنکه

این کتاب از کتابخانه

زود بود که بین شد شمار از روز قیامت که بخیر او قیام کرده اید یا نه و این وقت را شکر کرده اید یا نه
 عبدالله عبا گفت هر وقت رسولم گفت که مرا بر شما دست خواهد بودند گفتند مگر از پس تو که بر ما دست
 او جواب ندادی چون ایوانه اند گفت از پس من قریش را خواهد بود و در حدیث دیگر گفت ما دام که
 عادل باشند و بر ریخت رجم باشند و بعد وفاتند و هر که نبیند که لعنت خدا و لعنت فرشتگان و
 مرد ما زین بود و اشل من از سکن خلافت کرد که سیرا نکند مقادیر کند اهل این کتاب است
 و قرآن عبدالله سعادت و صل من از سکن الیه من قبلک رسولنا پس آنرا که ما بایشان نشان
 رسولان ایشان یعنی بعد از آن و بر میان عهد تو و شکسته قتل الی این یقرءون الکتاب من قبل
 خدا گفت از آن بر آسمان نازل کرد که جو رسولم را با آسمانی بردند در شب معراج نماز کرد و جمله بخیان
 تعالی و در آن روز که خداوند تعالی از آن آیه فرستاد و گفت پس از این پیغمبران که پیش از ایشان ما فرستادیم
ابو اسحق بن احمد بن محمد الثعلبی امام اصحاب
 الحديث با شد عبدالله سعور در حدیث کرده است که رسولم فرمود که ب معراج مرا با حان بردند
 و پیغمبران را جمع کردند و من با ایشان بیستم فرشته آمد و گفت خدای تعالی میگوید که پس از این
 چهل از ایشان را بر چه فرستاده اند رسولم پیچید از ایشان و گفت علی ما بعثتم قالوا علی و لا یکن
 و لا یکن علی طالب سائر و لا یتن و لا یت علی بن ابی طالب فرستاده اند انصحن
 پس من تا ما بدو خداوند آمرزیده میبخشد و میگوید که ایام تا ایشان برستند و در هیچ ملک بت
 پرست بوده است یا نه و گفت در سکنایا تا ایامی که در سکنایا بود و بعد از آن رسول و رب العالمین
 یسین قلنا جاءهم با یا تا انا اذاهم و نه ایتحکون و ما یحیی من آیه الا الی الکریم الخیر
 و اخذناهم بالعذاب لعلهم یرجعون و قالوا یا آیه الساجد اذع لنا ربک یا عبادک انما
 لم نسمعکون بدست و کما من از سکنایا تا ایام خرد از عباد و بدست از عباد و بدست از عباد و بدست از عباد

و چون پیش فرعون و اشراف قوم او می رسیدی بیامد و فرعون را گفت من رسولی عالمیانم ایشان گفتند این
 دعوی را خجسته یا بدست می خجست بنده و غیبه ظاهر کرد قلنا جاءهم با تا انا اذاهم و نه ایتحکون و ما یحیی من آیه
 ایشان آن را از انجندیدند و افسوس داشتند و ما هیچ آیتی بایشان نمی فرستیم الا که آن آیه از
 ما نازل شد که بر تو بود و آخرین از این عظیم تر و اخذناهم و یحیی من آیه الساجد اذع لنا ربک یا عبادک انما
 و تخوف کردیم تا باشد که رجوع کنند از کفر رجوع نکردند و گفتند آیه الساجد اذع لنا ربک
 برای ما خدا خرد را بخوان با عهده ای که با تو کرده است که این عذاب از ما بردار که ما میشتی شویم
 و ما را بدانی یعنی هرگاه که عداوی ایشان آمدی ایشان گفتی که این عذاب از ما بردار که ما میشتی شویم
 او بریم قلنا کشفنا عنهم العذاب اذا هم یحکون و نادى فرعون من قبله قال یا
 محمد الیس لی ملک مصر و هذه الانهار تجري من تحتي افلا تبصرون ام انا اخیر من هذا
 الادی هو یهین و لا ینکاد یبین قالوا لیس علیه آیه من آیه الساجد اذع لنا ربک یا عبادک انما
 مقصودین فاستخف قومهم فاطاعوه انفسه كانوا قوما فاسقین چون عذاب از ایشان بر
 داشتیم ایشان در حال کشف عهد را شکستند و از انجندیدند و بدست از عباد و بدست از عباد و بدست از عباد
 خرد برداشت و گفت ای قوم من ملک مراست فاین جویهای رویان چهار جوی بود که معظم آب میل
 آبخاز فی نهر الملک و نهر طولون و نهر میاط و نهر تیس نهری میانی از زمین میروید و گفت که چنان
 ساخته بودند که چهار جوی از زمین کی شک او زمین عطا گفت من تحت یدی یعنی از دست تصرف
 من و دیوان من سرور اکثر بیکر تا من بهستم با این مرد که خوار و ذلیل است و منی تواند که سخن را
 آشکارا کند از عهده که بر زبان و حیات قلوا لیس علیه آیه و منی میخواستند و دست از زمین را اگر ایا
 پیغمبر است و مراست کوی **مجاهد** گفت این برای آن گفت که عادت ایشان آن بود
 که جوی کسی را میداد و پیش از خود که زمین او را بدست و جوی زمین کردندی و طوق کردند تا آن حدیست

ندم

سیادت و سیات او بودی بلحاظ شکان با وی یکجا می آیند تا برای او کاه دهند آنکس بایز که
 کسب ملک و پادشاهی در خون آن بود که قوم خود را بکار و کم عقل یافتن ایشان طاعت وی
 داشتند و وجه دیگر آنست که او قوم خود را بر خفت حمل کرد ایشان طاعتش داشتند و ایشان کرده
 فاسقاند قلعا استقامت استقامت و منهم فاعز قناهم لجمعین محمد اهم سلفا و مشا
 لک آخرین و لقاصرب این مریم مثله اذ اقولک منه فیصدون و قالوا الهی استخیرا و هو
 لک الاعداء بل هم قوم خصمون از ما لا عبدنا علیه و جعلناه شدا لک و ساری و ان
 نسا لیمعلنه و کما ملأ رگه فی الارض یخلفون پس آنکه که ما را بفرستد و روند و خشم
 ارادت عذاب باشد مستحق ما انتقام کشیدیم از ایشان و همه را فرستادیم اندر دیر با حق
 پس که دیم ما ایشان را کدشکان که آخرین ایشانند با ایشان شغف شوند **قتل**
 گفت سلفا لک الشار ایشان را بشوای و در نیماز کردیم و لقاصرب ما بن مریم مثله گفتند
 که چون از آیه آمد که انکم و ما تعبدون و ان الله حصبکم انکم لها و اردون
 شما و آنچه شما می پندید همه دوزخند مشرکان گفتند نه تو دعوی میکنی که عیسی پسر خدای
 بودی و تو میدانی که ترسیان و برای پرستند و عزیز و فرزندان را می پرستند اگر عیسی و عزیز و فرزندان
 در دوزخ باشد ما نیز راضی شدیم که با ایشان خویش و با ایشان در دوزخ باشیم آنکه گفتند اما
 یار دیم باقی که مصطفی وی از بود که عیسی بد و زخ شود خدای تعالی این آیه فرستاد و لقاصرب
 این مریم مثله چون عیسی مریم را مثل زنند برای عبادت ترسیان تو همی قوم خود را بجای کرایان
 شادی و فرح کند و بخندند و قالوا و گفتند که آلهه ما بختواست از خدا بخت او چون او باید و فرج
 ما را عیسی با شیم با آنکه ما را بد و زخ برند و گفته اند که چون رسول عیسی پسر مریم کرد و ما را ترسید
 گفتند محمد می خواهد که ما را بر سریم چنانکه ترسیان عیسی را می پرستیدند پس بر سر او را در عیسی

و در تفسیر اهل بیت ^{علیهم السلام} آمده است که
 چون رسول الله امیر المؤمنین علی را گفت در وقت که از جنگ ذات السلاسل بازگشت و الله لولا
 انما استغفر ان یقول فیک طوائف من اهل بیت ما قال انصار فی المسبح بن مریم اقلبت الیوم فیکم قالا
 لا تم بلکن فی الا و احذ الشراب من تحت قد میک بخندای که اگر نه آن بودی که منی ترسیم از آن کرایف
 انت در وقت تو آن کویند که ترسیان در حق بن مریم گفتند من امر و در حق تو گفتاری گفتی که هیچ
 که می نگذشت الا که خاک قدم تو بر کفندی و بآن طلب شفا کردند و شافان جز شفا ندادند که عیسی این
 سخن گفت گفتند که ما را بخوان عمو مثله الا بالمسیح بن مریم راضی نیست عیسی که بر فرج را مثل زنند
 تفسیر کند که عیسی بن مریم خدای تعالی از آیه فرستاد **از امیر المؤمنین علی**
 و وایت که فرمود که دعوی پیش بفرستد امدم و در میان جمعی از بزرگان قریش بود مرادید و درین نگاه
 کرد آنکه گفت یا علی انما ملک فی هذه الامة کسل عیسی بن مریم لجه قوم و از طوائفه و ابضه
 قوم و از طوائفه و ابضه فملکوا و اتصدوا فیه قوم نقیو یعقوب علی مثل تو درین امت چون عیسی بن
 مریم است تو می باید و ت داشت و در دوزخ از حد در گذشتند هلاک شدند و قوم و یار و دشمن
 داشتند و در دوزخ از حد در گذشتند هلاک شدند و قوم و اقبا و کردند و یار از مقام وی برتر
 بودند و باز پرستای و ندایشان بختاقتاقتند چون قریش این سخن بشنیدند بخندیدند و بر ایشان
 سخت آمد خدای تعالی از آیه فرستاد و گفت آنکه پسر مریم مثل زنند و قوم تو از آن برکشند و گفتند که خدایا
 ما به ترات آیا او ما صبر به لک الاعداء این مثل زنند و این سخن نگفتند الا برای جد و خصم
ابو امامه از رسول الله روایت کرد که هیچ قوم ضال نباشد الا که جمله اوست او فرج
 کنند آنکه این آیه فرستاد بل هم قوم که ایشان کرده اند بکار کش باطل ان من بیت ان عیسی عیسی

بآیات ما و سلی از بود کافران طبع در بندند آنکه ایشان را کینه اذخالی الجنة در پشت رود
 شتابی و دوی و غری و طواف علیهم و جفا و من و حب و آوای و چنانچه استبید الانفس
 و تله الاغیر و استمر فیها خالدون و تلك الجنة التي اوردنوها بیا کشته و قتلون
 لکن فیها فاکهة کثیره منها تا کافران میگردانند در پشت برایشان صحنها از در کدوی
 انواع طعام بود **در خبر نیست** که مؤمن در پشت از یک کاسه عصاره کوه
 طعام بلخ و بطعم مختلف که یکی بدیگری است و بود و کوفتها که در انواع شراب بود عکس
 و فایت کرد از هر سوله که آنکس که از او کمتر نباشد بمنزله از اهل هفت مردی باشد که از پس او کس
 هفت نشود ای را که بید که بکرا و بکود صد ساله راه بید که یکی در کوفتی از آن و چنانچه از ده
 مرد و از بید هر بابداد و شبانگاه صحنها و زهرین شیر آرد و در صحنه لون و یک باشد از طعام و آخر
 شورات او چنان بود که اقله آن جمله اهل دنیا پیش از او آیند آنچه و بر او بود و در کفایت بود و چنانچه
 ما تشبهیه الانفس و در هفت باشد آنچه شبها را خوش آید و چشمها را در دیدن آن لذت
 باشد و در جلوت که مردی را **کفت** که **سراف را دوت** بدادیم در هفت است باشد
 کفت آری اعراب کفت یا رسول الله من استودعت و ارم در هفت است و کفت آری در هفت
 باشد هر چه کسی را آن و کند و چشمها را در آن لذت باشد **سلیان** عامر کفت
 از ابا امامه شنیدم که میگفت مردی باشد که از اهل هفت که او در مرغ تریان نکره و کوفتی از کوفتی از مرغ
 بریان بودی و در حال آن مرغ بریان شده بشر او افتد از آن چون چند اند که خواهد شراب آرد و بکشد
 ابروی در دست او آید که آنرا انقطاع نباشد آنکفت و تلك الجنة و آن هفت است که بعرفان میماند
 داده اند آنچه که از اهل عالمه شمار باشد در آغوشها و بسیار که از آن میبیند و توان کفت که در این
 فرمود که هر روز میوه که از درخت هفت باز کنند بخای آرد و بید آید **ان الجحیم و عذاب جهنم**

طالون

خالدون لا یقتل عنهم و هم فیہ یسبون و ما طلقناهم و لکن کان هم اهل الجنة و نادوا
 یا مالک لیفتن عیدنا ربی قال انکم ما کتون لقد جئت الی الخ و لکن اکثرکم لایحق
 کارهون امر او امر او اما میمون امر بحسب انما لا سمع و هم و یمن و یمن بی و یمن الی الخ
 یکتبون یعنی بدست خود کاران که کافرانند همیشه در عذاب و در مرغ باشد و آن عذاب از ایشان
 تخفیف نکند و بیک نکرند و ایشان در آن عذاب از خلاص و نجات نمیدانند و ما طلقناهم
 و ما این عذاب بر ایشان بستم بگویم ولیکن ایشان چنین فرستادیم که کار بود که از کتاب معاصی و باج
 کردند و نادوا یا مالک اهل و مرغ برابر ایشان چون کار سخت کرد و کینه ای کافران و در مرغ باشد ای
 خن و بکی و بایر با حکم که بدین جهان سار دارد تا ازین عذاب برهم مالک که بدست هایت اینجا خواهد
 بود و **عبد الله عباس** کفت که ایشان هزار سال این ناکند جواب نیاید
 بعد از هزار سال جواب این باشد که انکم ما کتون لقد جئت الی الخ و ما حق آردیم بشما و لکن
 بیشتر شما حق را کانون بودید و کاهیت خود لیل که صلاحتر کند آردیم یا از جماعت که کفشان
 فرستادید خن و ما حکم و معمر کرد اند اند ما نیز خنرا کید ایشان نهاد ایم و آن حکم کرد ایستاده
 چون ایشان را ناله کند بصیفت ما نیز ما لغیرم در عذاب ایشان امر بحسب انما لا سمع و هم و یمن و یمن بی و یمن الی الخ
 همان ایشان من دایم نمی شویم آری می شنویم و میدانیم و رسولان ما که در شان اند و یک ایشان
 اند آنچه ایشان را بیکدیگر میگوید و آنچه در دل خود دارند و بیست و بیست از این آیه در سیاق دلیل میکند
 بر آن که این مجرایان کافرانند و چون چنین بود اهل و عید را در قفس بود قل ان کان الی الخ و کد
 فانما اوله العابدین شیخان ربی السموات و الارض ربی العرش عما یصیبون قد مره
 یخضون و یلعن حق لیل فما یومهم الذی یوعدون و هو الذی فی السماء الله و فی الارض الله
 و هو الخ و هم العظیم و یبارک الذی له ملک السموات و الارض و ما یصیبها و عید و علمه

سورة الدخان كه است

روایت کرده اند که فرمود هر که این سوره بخواند در شب هفتاد هزار فرشته استغفار کنند برای او
 تا روز قیامت و هر که شب آدینه بخواند تا روز قیامت از کافران جدا شده و به جنة وارد شود
باقرئ علیه السلام روایت کرده اند که این سوره در میان فرشته یاد نماز نافله بخواند خداوند تعالی
 بر او بگذرد و بر او دوازده جلد عایشان باشد و در قیامت در سایه عرش بدارد و عایشان کند و بایم
 بدست راستش دهد **بسم الله الرحمن الرحيم**

حم والیكنا البین ایما انزلناه فی لب لیل مبارکة انما كنا ننذیر فیها فی
 كل امم رجیم **امری من عندنا انما كنا امر جلیل** رحمة من ربك انما كنا نبعث
 العظیم رب العالمین والارض وما بینهم ان كنتم توفین لا اله الا الله یحیی ویمیت رب
 رب العالمین **كلمة الاقوال** یحیی ویمیت رب العالمین **مجرة** علم وبعده وبعده وبعده وبعده
 کتب خود را در پیش کشند که ما این قرآن را در شب مبارک فرستادیم یعنی در شب قدر چنانکه
 گفت **ایما انزلناه فی لیل القدر** و گفته اند در شب نیمه شعبان **انما كنا ننذیر فیها فی**
 و اعلام کنند ایم **ابو هریر** روایت کرده که رسول الله گفت شب نیمه شعبان جبرئیل
 آمد و مرا قل شب را گفت دستها بر آسمان دار من کفتم این چه شب است گفت این شبی است که خدای
 تعالی در این شب در آرزوهای رحمت بکشد و بگوید که کاران را بیا مژده مگر کسی که مشرک باشد
 یا ساحر یا کافری یا کسی که در میان اهل ایمان و کفر باشد و در میان اهل ایمان و کفر باشد
 بگذشت جبرئیل بازم آمد و گفت یا محمد پس بر آسمان دار سر بر خود اشته در آسمان و درهای
 هفت دیدم گشاده بر در آسمان اقل دیدم فرشته استاده بود و میگفت خشک آنکه درین شب بر کسی
 که در آسمان دوم فرشته آواز داد که خشک آنکه درین شب بخوابد و در آسمان بیست و ششم

آواز داد که خشک آنکه درین شب دعا کند و بر روی آسمان چهارم فرشته آواز داد که خشک
 آنکه درین شب دعا کند چنانکه در آسمان دوم و در آسمان بیست و ششم فرشته آواز داد که خشک آنکه
 آنکه درین شب دعا کند و بر روی آسمان ششم فرشته آواز داد که خشک آنکه درین شب دعا کند
 و در آسمان بیست و ششم فرشته می گفت هیچ سبب است تا ما را درین دیدم هیچ امری نیست
 خواه است تا بیا مژده جبرئیل را کفتم این درها تا کی گشاده باشند گفت تا بر آمدن صبح
 آنکه گفت خدا را درین شب آزاد کرده کان باشد بعد از آنکه که خداوند تعالی از عبادش
 مر و اجبت که گفت شیوان شب نیمه ماه شعبان من از خواب براندم رسول الله را ندیدم چنانکه
 که بعضی میگویند و زمانه رفته است بیانم رسول الله را درین اقامت با خود گفتم من و جام خدای تو را
 است و قیامت و آنرا و رسول الله را باقم که یک رکعت نماز کرده و بگوید یا خدای من که رسید
 چندان مقام کرد که شب نیمه رسید بر رکعت دیگر بر خاست و قیامت و سبب بخواند و بعد چندان
 مقام کرد که شب باخبر رسید و در سجده میگفت سجده لك سوادی و آسمان یک فرادی هدی
 یدعی الحق جیت فیما علی امشی تا غفر الذنب العظیم انه لا یغفر الذنب العظیم الا الارب
 العظیم اعود برضاك من عظمك و یغفر لك من عظمك و اعود بك نیک لا یغفر لك عظمك
 چون فارغ شد در حجره آمد کفتم یا رسول الله این چه شب است گفت شب نیمه شعبان درین شب خدا را
 آزاد کرده کان باشد بعد از آنکه که خداوند تعالی از عبادش مر و اجبت که گفت شیوان شب نیمه ماه شعبان من از خواب براندم رسول الله را ندیدم چنانکه
 است گفت در عجب کس از ایشان پیشتر که گفتند ندار گفتند عجب است که شب قدر چنان
 و شب براه پیدا کرد گفت برای آنکه شب قدر شب رحمت و غفران است و شب آزاد کردن از آتش
 و شرافت تا مردم بدان یکدیگر بکنند اما این شب شبی است بخشنده بین افش و شد و وسیله
 الخفض و انفع و وسیله الحکم و القضاء و وسیله التخلط و القضاء و وسیله التبرک و التبرک

اَلَيْسَ لَكُمْ الذِّكْرُ حِكْمًا اِذَا نَزَلَ بِكُمْ يَشَدُّ بِكُمْ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّكُمْ وَتُحَذَّرُ مِنْ عَذَابِ اللَّهِ
بَعَثْنَا بَنِي اٰدَمَ بَيَانَ كُنْهٍ بِاَمْحُورَاتٍ وَكَالَاتٍ لِيُفْهَمَ مِنْهَا اَشْيَا رُوحِيَّةً وَنُفُوسِيَّةً
وَيُزْجَرَ اَوَّارِثَانِ بَيْنَ اَرْبَعِيْنَ كُنْهٍ اَزْوَاجٍ وَكُنْهٍ اَرْبَعِيْنَ وَكُنْهٍ اَرْبَعِيْنَ وَكُنْهٍ اَرْبَعِيْنَ
اَلَا اَوْفَرِيْتُمْ اَنْ اَوْرَدْنَا سَخْرًا اَنْ اَنْزَلْنَا مِيْكَوْدَ اَوْدِيَّاتِ اَنْ اَنْزَلْنَا اَكْثَرَ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
وَفَعَلْنَا كَيْفَ وَبَرَكْنَا اَرْبَعِيْنَ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
اِيشَانِ اَزْ بَعْدِ عَذَابِ اَسْتِ جَوْنِ عَذَابِ رَفْعَةٍ بَاشْغَرِ اَسْتِ كُنْهٍ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
اَنَا سَمِعْتُمْ وَاقْدَفْنَا قَبْلَكُمْ قَوْمِي عَوْنِ وَجَاهِ هَمَّ رَسُوْلِكَ كَوْمِ اَزْوَاجِ اَللّٰهُ اَعْلٰى
اَلَيْسَ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ وَاَنْ اَلَا تَعْلَمُوْا اَنَّ اَللّٰهَ اَرْبَعِيْنَ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
جَوْنِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
يَعُوْزُ مِنْ قِيَامَتِ عَبْدِ اَللّٰهِ سَعُوْدَ كُنْهٍ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
اَزْ قِيَامَتِ بَاقِيٍّ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
قَوْمِ فَرَحُوْنَ اَوْ حَالِ اَنْ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
بَنَدِ كَانِ خَدَا اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
اَنْ كَوْمِ كَخْدَا اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
وَحُوْرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
بَلَدِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
خُنْثِيْنَ وَخَدَا اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
تَعْلَمُوْنَ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
رَبِّهٖ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ

وَأَمَّا

جَنَدِ مَعْرِفَتٍ كَوْمِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
فِيْهَا فَلَاحِظِيْنَ كَوْمِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
نَظَرِيْنَ بَيْنَ سَبْعِيْنَ عَدَاكَدِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
نَدَا اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
جَوْنِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
بَدَنِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
وَحُجَّتِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
جَنَدِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
خُوْدِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ اَكْثَرِ
پادشاهان را شاید و نفعی که ایشان در آن نعمت خوش شش و با بر روی ند گذشت همچنین ایشان را
میان بین وین ورم و آنرا غنایم و دیگر میراث گذاشتم یعنی از فرعونیان بشنیدم و می اسرائیل را و او هم آنکه
رسول حکم گفت که آسمان و زمین برای ایشان گویست و این عبارت از صغیرت و حقارت ایشان
چنانکه کسی ند قضا بگفت علیه الشمس والقمر و در پارسی گویند که برک فلان آسمان و زمین بکسی آمد
و وجه دیگر آنست که ایشان را علی بن ابی طالب و آسمان و زمین برک ایشان بگوشیدند و عبد
عباس را پس میدانند که آسمان و زمین هرگز و کسی بگوشید که آری منم جوی بید و در زمین جای از این بود
بگوشیدند آسمان جای از این بود و **و مطابق این کتاب و در این کتاب**
که از رسول الله روایت کرده اند که فرمود که هیچ شئ نماند الا که بر او از آسمان و در روی یکو از آن
که در زمین شریف آید و یکو آنجا که عرش بر آید و جوی بید از او و بر و بگوشید و وجود و سیکو
آنست که کرم آسمان کثافت از سایر بیرون ایشان یعنی یکو همه ایشان را آسمان بگوشید و از زمین

[illegible]

که آن سخت تر و عذاب و در فاشتر موم است الله الذي يحزنكم الجزاء الجزاء المذلل فيه
بأمرهم ولست تعلموا من قبله كنه تلك الشكرون وحزنكم ما في السموات وما في الأرض شيئا
يشه إن في ذلك لآيات لمن يعينون قال الذين آمنوا فبشرونا بالذي كنتم تكذبون أيا الله
الجزاء فبشرونا قالوا كذبون من عملنا فتثبتوا وناساء تعليهن ثم إلى ربكم ترجعون
خداي آفت که دریا سخر کرد برای شما که گشتیها در میسر و بهیمن او تا بجایید و طلب و ارباب
بعضه از غنای او و تجارت سفر دریا و خواصی کردن و جواهر از معادن برآورده تا باشد که شکر نعم او
کنید و سخر کرد ایند برای شما آنچه در آسمان و زمین است همه از دست بعضی براسطه بعضی
و اسطه این فی ذلک بدیهی کردن آیتان و دلالتی که بر حق می آید اندیش کند آنکه گفت قل
لأولادکم بکونی عتقکم و اگر ایمان آورند تا بیاورند و عتق کند کافران را که امید نام خدا
و وقایع او از غفلت و درین معنای و ثواب و عقاب ندارند و نمی بینند یعنی با آیتان ندارند آیات الله
یعنی آیات الهی مؤلف بین ندید الله و زی که در پیش خدای با استدلالی حکمت و ثواب و عقاب گفتند
که آیه در حق بعضی از اصحاب آمد که کافر میباشند و ادوات تا انتقام کند خدای تعالی گفت ها
کن که وقتیت تا آنکه وقت آن آید من شمارم و ایمان و قیامت قسم لی فی قوماً تو بگذرا تا ما را
دعیم قومی را که کسی و علی کرده باشند هر که علی صلح کرد و کار نیکی برای خود کرد و ثواب آن در میان باشد
و هر که بد کرد و بد کرد و باشد آنکه شمارا بخدای برسد و عتق وی آید برادر او اهلان ثواب و عتق
و گفت لا یشیای منی ایل الیک کتاب و الحکم و النبوة و رزقناهم من الطیبات
و فصلناهم علی العالمین و آیتناهم بینات فی الارض فما اختلفنا الا فی حق ما جاءهم
العلم بغیا بینهم هان ربک یقضى بينهم یوم القیامة فیما كانوا فی حق یحلفون علی فی القیل
را که در نزدان یستوی اند که علی و اویم و حکمت و پیغمبری و شریعت بعضی از ایشان صاحب کتاب بودند

جورست و عیب و بعضی چون از ایشان کذاب خاص بود علی ایشان بر توبه واجب بود و بعضی
حاکمان بودند چون داور و سلیمان و بعضی کاذب بودند چون لقمان و برترافهم و ایشان را بر توبه
دادیم از لغاتهای جلالت و جوش و بر اهل بیرون کذا ایشان تغصیل دادیم و آیت ثُمَّ هَدَيْنَاهُمُ السَّبِيلَ
خجتهای روشن از کارهای یعنی دین و حجت بر ایشان روشن کردیم ایشان خلافت کردند و از ایشان
از آنکه علم ایشان آمد بعضی از آنکه علم است و آن علم است پس خلافت کردند در میان خود پس از آن
از دشمن و عداوت و جدوجهد از آنکه بدست خود کندی تو حکم کند میان ایشان و از آنکه خلافت کردند
در دنیا و رزق قیامت تا آنکه اهل حق را بهشت رسانند و اهل باطل را بدوزخ ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَى
شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّهُمْ كَانُوا عَلٰى سَبِيلٍ لِّللَّوْثِ
وَأَنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلٰى بِبَعْضٍ وَأَلَّهُ وَجِبَ الْمُتَّقِينَ هَٰذَا بَصَرُ الَّذِي هُدٰى بِهِ
لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ مگر دایم بر توبه و تقوی با هم از کار دین و متابعت شریعت خود کن که حجت ثابت شود
و بی روی هوای مردم این است جهالت نادان مکن که ایشان از توبه هیچ چیز دفع نکند و عذاب باز ندارند
اگر متابعت هوای ایشان کنی وَأَنَّ الظَّالِمِينَ و بدست و خطایمان و کاذبان که بعضی از ایشان دوست بعضی از ایشان
یکدیگر و خدای تعالی دوست و یار بهیسه کار است هَٰذَا بَصَرُ الَّذِي هُدٰى بِهِ این قرآن و لایل و بر این است و نور
و روشنائی در مانت و هدایت و حجت و جان و باطن کردن هر که ایشان بر یقین و حجت و اقامت امر است
الَّذِينَ ابْتَغَوْا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا آن مجسمه کالذین استغوا وَلَمَّا سَوَّاهُمْ وَجَاهَهُمْ و حاله ساء ما
بجکون وَلَمَّا سَوَّاهُمْ وَجَاهَهُمْ و لایق و لغوی کل امور وَلَمَّا سَوَّاهُمْ وَجَاهَهُمْ و لایق و لغوی کل امور
أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا و الله علی علم و حکم علی حجت و قیود و جعل علی هر حق و حق
قیه بود وَلَمَّا سَوَّاهُمْ وَجَاهَهُمْ و آیت دارد آنرا که کتاب است که ندوی و کون پیشه
خود ساختند که ما ایشان را کسائی که ایمان آوردند و علی سبیل خود ندر بر خواهیم کون مؤمنان را

با کافران و مطیعان با عاصیان بر بری خواهیم داد و کافران که زندگانی و مردن ایشان و وجود و عدم
ایشان یکسان است بد حکمت است آیت ایشان بدان حکم کنند از صورت حال ایشان بجا رسد و سبب
تَنَزُّلِ الْبُرْهَانِ آیه از آنکه کافران کنند که اگر است است از کاش می بیند از خشنود بشر
ی برای آخرت ما را آنها بگویند و همین باشد از شایسته که اینها بترتاضر بر طعه گفت
بشود و یک ربع خشم بود م این آیه میخواهد در غایت و کلامیکه و از این آیه می گذشت و فضل عیان
ایز آیه بسیار میخواهد در غایت و کلامیکه که فضل بدانی که اگر کدام گرفت آنکه حق تعالی آساقا و بر
آزید تا دلیل سازد تا از آن بر کمال قدرش و تا خدا دهد هر نفسی را آنچه کرده باشد و بر ایشان ظلم نکند
و از حق ایشان چنین که نمی کند و آن آیت ایست وَأَن تَعْلَمَ أَنَّ هَٰذَا نَسْفَعُ و این کلام است
و خدای خود را هوای کرده است چنانکه مؤمنان از خدا برای پرستند ایشان را و خدای خود را می پرستند بعضی
مشرک از کفان پرستند که خواهند **سَعِيدٌ جَبِينٌ** گفت و برین غیر
را بر سیدندی و آن سنگی و چند و عداوت ایشان از خود و چون بت پرستندندی و چنین دیگر
بجسترازان بدیدندی آنرا پرستندندی و این را هر مکررندی خدای تعالی در حق ایشان این آیه فرست
عَبْدُ اللَّهِ عَمَّاسُ گفت خدای تعالی در قرآن هیچ جای که هوای کرده و آلا که او را مذمت
و نکو مشرک **أَبُولَامَ** را از رسوله روایت کرده که فرمود در زیر آسمان هیچ معبودی را پرستند
که خدای تعالی حق تر از او را و **وَجَدْتُ** که الکوفین من دانسته و عملی با خداست
و العاصی من آتبع منه هوا و وَقَدْ عَلِمْتُ أَنَّهُ خَدِيْعَةٌ زیرا که آن باشد که صاحب خود میکند و بر این پی
از آنکه کار و بشارت و عافیت که نفس خود را بر هوا و خردبرد و متخلف است که از خدای تعالی
مَنْ گفت خود را که بر توبه و ندانی که کدام بهتر است بیک کدام از مواد و سبب
آن اختیار کن از اطا بیک نفس و توبه و کافران را که از آنها بشارت و عافیت مأمور شد فلان

هُوَ الَّذِي خَلَقَ فِي صَدْرِي وَأَنسَنِي اللَّهُ وَجَنَّدِي حِكْمًا وَسَيَّلَنِي سُبُلَ الْأَرْجَاءِ كَعَالَمٍ يَبِينُ
 يَأْخُذُ لَئِنْ كُنْتُ يَابِسَ دُشْمٌ مَجْرُومًا أَرَاكَ عَاقِبَتَ كَارِوَدَانِ مَتَى وَهَرَجُ كُشُودِ شَهَادَتِي
 عَلَامَتِي كَرَفَاتِي كَرَفَاتِي فِي بَنَاتِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي
 بَيْنَ أَجْزَائِي وَبَيْنَ أَجْزَائِي وَبَيْنَ أَجْزَائِي وَبَيْنَ أَجْزَائِي وَبَيْنَ أَجْزَائِي وَبَيْنَ أَجْزَائِي
 وَأَلَاكَ وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي وَبِشْرِي
 كَيْتُ كَرَاهِيهِ أَوْ رَهْدَاتٍ كَنْدِ جَزَائِي أَفَلَا تَذَكَّرُونَ أَوَلَمْ يَكُنْ لَهُ يَدَايَ
 وَقَالُوا مَالِي إِلَّا مَا بَنَيْتُ لِلدُّنْيَا مَوْتٌ وَحَيَاةٌ مَا فَلَاحُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا نَحْمَدُ بِهِ إِلَّا اللَّهَ
 إِنَّهُمْ أَلَّا يَفْقَهُوا وَإِذَا نُنشِئُ عَلَيْهِمُ آيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ مَا كَانَ جَحْمُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا اسْأَلُوا
 بِلَا بَيِّنَاتٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ قُلِ اللَّهُ يُفَيِّقُكُمْ ثُمَّ يَغْمِسُكُمْ فِي نَوْمٍ لَيْلِيٍّ فَيُخْرِجُكُمْ مِنْهُ لِيُقَيِّظَكُمْ
 لَا يَرْجِي فِيهِ وَلَكِنْ أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ إِنْ كَانُوا كَانُوا كَانُوا كَانُوا كَانُوا كَانُوا كَانُوا
 دُنْيَا هَيْبَتِي وَزَيْنَدَةِ هَيْبَتِي وَزَيْنَدَةِ هَيْبَتِي وَزَيْنَدَةِ هَيْبَتِي وَزَيْنَدَةِ هَيْبَتِي وَزَيْنَدَةِ هَيْبَتِي
 وَبِكَيْفِيَّتِي وَبِكَيْفِيَّتِي وَبِكَيْفِيَّتِي وَبِكَيْفِيَّتِي وَبِكَيْفِيَّتِي وَبِكَيْفِيَّتِي وَبِكَيْفِيَّتِي وَبِكَيْفِيَّتِي
 بِأَيْمِي وَبِأَيْمِي وَبِأَيْمِي وَبِأَيْمِي وَبِأَيْمِي وَبِأَيْمِي وَبِأَيْمِي وَبِأَيْمِي وَبِأَيْمِي
 وَرَسُولِهِ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي وَرَسُولِهِ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي وَرَسُولِهِ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي
 أَتُفَاتِلُونَ قُلُوبَكُمْ أَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ
 أَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ
 الدَّهْرُ وَرَسُولُهُ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي وَرَسُولُهُ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي وَرَسُولُهُ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي
 مَكِينِي وَرَسُولُهُ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي وَرَسُولُهُ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي وَرَسُولُهُ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي
 جَلَدِي وَرَسُولُهُ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي وَرَسُولُهُ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي وَرَسُولُهُ كَهَيْئَةِ قَتْلِي كَرَمِي

ایا در خلدن ما ذل الخطایم علیکم وکریم هیط حارصین فی صراط ووطن بلا حلف وریض
 ودر نیکی گفت دایم الذمیر بیکو یا لکرام وینفع رایة الصم القیام کاف الذمیر
 منقر حقه بطالب دخل عند الکرام آنکه گفت و ما فم یذکر من علیه ایثار باین هیچ
 علی ورافتی نیست این معنی از سرفتن وکان میگوید وکان پیش خطا باشد پس آنکه اضافت
 انصاف خدای یار وکار کرد ویکند کان از جز خطا باشد وَاِذَا نُنشِئُ عَلَيْهِمُ وَجْهًا یُحْیِیهِمْ
 بِرَأْسَانِ آيَاتِ مَا رَاكَ بِأَحْسَنِ وَبَنِيهِ اسْتَأْذِنُوا هِجْ حَقِّي وَخَقِّي بِأَحْسَنِ وَخَقِّي وَخَقِّي
 آنکه میگویند که کونید که پله از میان بیاورید و زنده گردانید اگر راست میگوید قُلِ اللَّهُ يُفَيِّقُكُمْ
 بکی بخدای زنده گردانند شما را بعد آنکه بپرانند پس آنکه جمع گردانند تا روز قیامت که در روزی
 هیچ شکی نیست وَفِيهِ مَلَكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَنُورٌ تَقُومُ السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ
 یُخْرِجُ الْمَظْلُومُونَ وَرَبِّي كُلُّ أُمَّةٍ جَائِزَةٌ كُلُّ أُمَّةٍ تَدْعِي إِلَى كِبَائِهَا الْيَوْمَ تَجْزُونَ
 مَا كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ خدایا رات ملک و پادشاهی بر خیزد آن روز مظلومان و باطل
 کاران از میان کاران باشند وَرَبِّي كُلُّ أُمَّةٍ وَبَنِي تَوَهَّرَ وَبَنِي تَوَهَّرَ وَبَنِي تَوَهَّرَ
 نفدی گفت در قیامت ساعی باشد که آن ساعه بقدر ده سال باشد از سالها و دنیا
 خلقان در آن فراتراده باشند تا آنکه ابرهیم خلیل آید و میگوید مَتَّبِعْنِي فَمَتَّبِعْنِي فَمَتَّبِعْنِي
 خود خدایا یعنی تا اعمال شان و کونید که امر و جزا دهند شما را با جزا کرده باشید هَذَا
 كِتَابُنَا يُطِيقُ عَلَيْكُمْ مَا لَمْ يَأْتِكُمْ نَسْتَنْبِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ فَأَمَّا الَّذِينَ
 اسْتَوَوْا عَلَى الصَّلَاحِ فَاصْبِرْ لَهُمْ رِجْفًا مِنْ رَبِّكَ ذَلِكَ مِنَ الْفَقْرِ الْيَقِينِ وَأَمَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا
 أَفَلَمْ تَكُنْ آيَاتِي تُنْشِئُ عَلَيْكُمْ فَاتُكْبَرُكُمْ وَكُنْتُمْ مِمَّنْ يَحْجَرُونَ وَإِذْ أَيْدِيكُمْ فِي الْأَرْضِ
 حَتَّى وَالسَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا أَفَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ نَعْلَكُمْ لَآتٍ وَأَنْتُمْ مُسْتَعْتَبُونَ

مکتوبه ای که از قاضی محمد شایسته کرم الله وجهه صادر شده است
در تاریخ ۱۳۰۲/۱۲/۲۵

نشدند اصل نیست اندر پشت جاوید باشد جزو یا بد است آنکه عمل صالح کرده باشد آنکه گفت و ما
و حسنه ما وصیت کردیم آدمی را به نیکی و کردنی با مادر و پدرش مادر را بپاره و ارشد بکرات و در حالی که
با حامل بود در شفت و پنج بوی و در وقت وضع حمل همین پنج بگذازد و بزاید و بار برکتش
تا سیزده و آنش می ماه بود مدت شیردوشی و سلامات چون سی ماه و دو سال برود شش ماه
مدت حمل بماند و اقل حمل اینست **حضرت امیرالمومنین**
با این تسکیر کرد که فرمود مدت حمل شش ماه باشد حق اگر ابلع تا چون برسد بغایت برپائی نماید
قوت بجاهد گفت سی سال باشد بعضی کنند هجده سال تا بجهل سال باشد و یکجمله از این
سنه و بجهل سال برسد خلاف کرده اند که این آیه در حق کیت بعضی کنند در حق ابو کلا
چون بجهل سال برسد ایضا آورد سدی و سخاک کنند در حق سعد بن ابی وقاص آمد و قتال
رسید گفت خداوند اهل الهام ده و توفیق رفیق کرد آن تا شکر کنم تقوی را که من احسان کرده
از من مادر و پدر من و نگاه دار از آنکه علی کنم و کاری که توانا نپسندی و حاصلی بی و با صلاح
آرد و حسن و نیکوئی بر زبان هر کس باد کاره تو که خیم و پناه پیرو ادم و من از جمله کردنی است که
اولئك الذين شغل عنهم ما عملوا و نجوا عن سائرهم في اصحاب الجنة
و هذا الصدق الذي كان ابو عدون و الذي قال لوالديه اني لكم اعدائي انا اخرج و
قد خلت القرى قبل و مما يستغيثون الله و يلائم ان ارضي الله و حق فيقول ما
هذا الا اساطير الاولين اولئك الذين حق عليهم القول في امور قد خلت من قبلهم
من الخير بل اني اتيهم كما نوا خيرين و لا كسر و جاتوا ما عملوا و ليس فيهم اعمالهم
و هم لا يظنون ان جماعت كئت ايشان کرده شده ایشانند که قبول کرده و سبب از ایشان نیکوئی
و بهترین علی که کنند و در یکدیگر نوازند و که در میان آنکه در زمره کسانی باشند که اصحاب عقیبت

و اهل خلیفه اند و بعد از او ایشان را خلفای و صلواتی بر او است و بقیه که در آن کرده اند از ایشان و در گذشته
 از بدی اعمال ایشان و از آنکه قال فی الدنیا و از آنکه کس را در پی خود را گفت خیاره و لشکر و منکر و منکر را
 هم آورید و مرا و عده میدید که مرا از کوه میرانند و من را کوه اند و حال آنکه پیش از من چندین کوه اند
 و هیچ کس باز نیامده اند چون هیچ کس باز نیامده اند مرا بکنه باز آرند و این سخن میگفت و چون میخواست
 فریاد میخواستند و میگفتند العیاش بالله انتم و ما از کشتن و ای حق و فریاد میخواستند و رسول خدا
 لعن و نفرستاد و بعد داده است و وعده خدا حق است او جواب داد که گفت این کشتن میگوید
 امتناء پیشگان عبدالله عباس و مدعی کنند که این آیه در حق عبدالله بن ابی بکر آمد و گفتند و ایشان
 عبدالله بن ابی بکر آمد چون مدعی مادر را و او حق کرد و با سلام و ایمان و بعث و نشو و قرار و بکر که این
 آیه آمد **فقل است** که عبدالله بن عباس نامه نوشت بر همان نامه و نوشت
 برای من بدیعت بنیاند عبدالله بن ابی بکر گفت در حق که مرغان در من بود و معاویه شش مرتبه
 و کسی بدست گرفته است که ایضا ملک و میراث بفرزدان برادر کرده و می بیند و خواهد خواند
 خاموشی باش که تو آن که در حق تو این آیه آمد که و الذی قال فی الدنیا و آیه عایشه بشنید گفت
 دروغ میگوید من میدانم که این آیه در حق کیت و لیکن قرآنی که رسول خدا بدست داشت و تو بدست
 او بودی و نتایج گفت رسول خدا ای اولاد الذین آمنوا که عبدالله بن ابی بکر نام ایشان بود و شما
 باز نه کنید ایشان را تا از ایشان چنین پرسید ایشان کسای اند که عذاب بر ایشان واجب شد و در میان
 که روی بگذشتند و بگریزدند از میان و آه میان ایشان قدم نهاده کاران بودند **قتل**
 گفت اگر چه آیه یکس جهالت است اما حق است محمد بر سبیل شوال گفت تا با نیکو که هر کس حق بود حکم از
 و اولاد و جهالت و هر یکی از این دو گروه من و کافر و هر یکی و منازعتی هست من را از اولاد کافران
 اند و من منزه از کفر و هر یکی را بقتل رسانند و هیچ کس را نکند و من و من و من و من

گفتوا علی القدر اذهبتم فیما فیکم فی حیاتکم الدنیا و اذهبتم فیما فیکم فی الدنیا و اذهبتم فیما فیکم فی الدنیا
 یا اهل خلیفه و قد دخلت الشذوذ بین یمن یدیه و بین یدیه و لا تعبدوا الا الله فی الخلق علیکم عذاب
 یوم عظیم هر روز و کوه کند که فراموشی و من و ایشان را که بنده بر سبیل ولایت و سرزمین کوه و یدیه و یدیه
 کرده اند و صفات پاک و جلال حق در او و معاصی و قضاء شوائب و آنچه شمار از او بوده و حق و انفس در آن بود
 و در نزد کافران آن تسبیح و برین امری گرفتند و با من نشان و در میان تکبر کردید و امری از شما را با خود کردید
 جزا دهند عذاب هوان و جزای و صفت عذاب است که مروتی باشد با خشنای و اهانت بان تکبر
 که در زمین با حق کردید و بان که از زمینان خدای پس و آن آمدید **ثواب گفت**
 چون رسول خدا بفرخواستی زمین آخرت را که یدیه فاطمه زهرا بودی و چون باز آمدی آن لیل کسی که در یک
 قاطع بودی و روزی از بعضی سفرها باز آمد فاطمه را کلیم بود و عیب بودی چون بشنید که رسول خدا میگوید کلیم را پس
 در حجره من و گذشت چون رسول خدا بدر حجره رسید و آن کلیم را بدید بازگشت فاطمه ساعتی انتظار بود
 و آنکه برخواست و حجره رسول خدا آمد و گفت یا رسول الله عادت چنان بود که چون از سفر و رانیدی مرا کرام کردی
 این قریب حیران از من سبب بود گفت ای فاطمه منی آدمم در برای تو بر من خیاران و بدم برده و در کذاشته
 باز گفتم ما آن محمدی که در دنیا قاصد خلقا لا یجوز و شکفت الدنیا که آل محمد را با و خیار کار ایشان را برای
 آخرت آورید و اندون و ایشان را فاطمه برت و پرده از سر او و در کرد ایله **و خبرت که**
 رسول خدا در حجره فاطمه در وقت امام حسن و امام حسین را و بدست و بخت از من در دست کرده و
 ایشان را که که بودند ایشان را پیش خود خواند و از دست ایشان پس و در کرد و ایشان را گفت بفرمودن را
 فاطمه کردی بنده مرا زهره یاقی و برای حسن و حسین و دست و در حق علی بن ابی طالب و اهل بیت
 لا احب الا فی حبیبها طیبها و طیبها فی حبیبها الدنیا ایشان را که علی بن ابی طالب و اهل بیت خود در نزد کافران

دنیا پس برسد و خبر است که روزی یکی از رؤسای امیر المومنین
 قدری از شمشیر خود را بر زمین افکند و با او میبرد و بر او در حدیثی میگوید آنکه
 گفت ریختن شمشیر و بر زمین نشاندن آن باطل است چه باشد آنکه آنکس با کمر و از پیش خود در
 کمره کشند یا امیر المومنین بر تو حرام است گفت نه و لیکن من را میگوید که در عیایا
 من بسیار کس باشند که ایشان آرزو و مندا این و کفر ازین باشند من امر و دین بخیرم فرمود و گفت
 بخند ای جواب دهم آنکه این بیت افشا کرد و حیلک داه ان بیت بیطنه و حیلک افشا
 سخن را بقصد بدیع بیت این و امثال آن را **او برین اندک** مولى از موالیان او که
 او را ابو الاسود الدیلمی گفتند جو امیر المومنین هم را شنید که ند معایه علی الله بیعت
 که او را استالت کند و از دست امیر المومنین بگریزد و بر آنحضرت و فرستادى روزی من را
 هدیه فرستاد با انواع حلواها و در میان آن شد مرغ فرستاده ابو الاسود و دخترى داشت پنج ساله
 بدید و از آن پاره برگرفت و در دهان نهاد پدرش گفت که چینی که زهر است دخترت شد مرغ
 چگونه زهر باشد گفت بیدانی که این را پس دهند فرستاده است تا ما را از دستى اصل البیت برگرداند
 دختر که آنچ در دهان داشت بینکند ابو الاسود گفت الحق منا بالشهد الزعفرانی التید للفقیر
 آنکه این بیتها افشا کرد و لا تشهد الزعفرانی علیک شیخنا ما و دنیا عنا الله
 لیکن بگو **هنا** و **عنا** ما امیر المومنین **و خبر است** که یکی از بزرگان صحابه
 و در باز از رفت پیش جابر بن عبد الله افتاد او را دید که پاره گوشت بخانه میبرد گفت این چیست گفت
 افلم را در خانه گوشت آرزو کرده است او گفت اگر چه شمار آرزو باشد باز آن محفل کنید ترسم که آن
 اهل این آیه شود کشتن اهل فرمود اذهب تدر طیارا و کفر فی حیاتکم الدنیا و اذهب کراخا
 یا و کن ای محمد بن عبد الله و این حدیثی را با ایشان از جهت نیت بود چون تیرها انداخته بود

با حقایق و این نام و ادوات میان بخان و ملوک و ایشان اصل خیم و از قبیل امیر بودند و قد
 خلق الله قدر و بخت از گذشته بودند از پیشانی و بختی و بعد از موی پنهان از گذشته تا بعد از موی پنهان
 مصلحتی و آن پنهان هر استان و حقه را همین گفت که در پست و مکنندای را و این سخن آنکه استعدا
 سخن میوات بعضی و این حدیث را برین که هر قوم خود را بآن که پست و مکنندای را که می ترسم بر شما از عدا
 بر و زبرد که آن روز قیامت است قالوا ایستنا لکنا و کنا عن القیام فایستنا یا یقعدنا یا ان
کنت من الصلوة فین قالوا ایستنا لکنا و کنا عن القیام فایستنا یا یقعدنا یا ان
قوما یجھلون فلما راوه عاریضا ستقبل اذ یطعمهم قالوا ما هذا عاریضا مطون یا بل هو ما
استجلمهم یوم یوم و ما عذابا لیم تدیر کل شیء یوم فما قاسم یوم لا یندی الا ساکهم
کذلک یخبر النور الحزین و لقد مکنناهم یما ان کنا کما کونهم و جعلنا لهم
سما و ابصارا فاشهد فما اغنی عنهم سمعهم و لا ابصارهم و لا اولادهم من شئ
کانتا یجحدون یا یات الله و یا یات الله و یا یات الله ما کانتا یجحدون و قد یستغیرون و قد یستغیرون
 که خوانده تا ما را از عبادت خدا بانی بگریز و این بار از عذاب می ترسانی فایستنا یا یقعدنا
 بسیار با آنچه وعده میدی اگر راست میگوئی و از جمله راست گویانی موع گفت علم بوقت عذاب
 و آنکه که خواهد بود و نیز یک خدایت و مرا باین فرستادند من می ترسم از این فرستاده اند از
 اداء رسالت و بیان شریعت و لیکن من شمارا هم حاصل و کرده نادان می بینم فلما راوه مطون یا بل هو ما
 آنچه ایشان را وعده کرده بودند از عذاب این که می ترسید و خوانده ایشان شده بودند و گفتند یا ان
 گفتند که مدتی بود که ایشان را باین فرستاده بودیم و می گفت این را از روی که من عاظم تا خدای تعالی شمارا
 باین وعده و اگر بگوید باین شمار عذاب آید که از پست ایشان که نام و موی و این عذاب بود گفت یا ان
 عذاب می آید و عاظم باین مکن و ما عذاب کن چون از این آید و شادمانه شدند و گفتند یا ان

رسول گفت تو از کدام شهر و در چه وقت می آید من هم از اهل غیری و رسول گفت میدانم آن
شهر را و وصلی می آید منی است علامت حق بر من و این شهر را رسول گفت او را بفرست و بفرست
خدای و من بفرست نام با اهل این جهان علامت بر روی رسولم نکریت و صدق و اوست و او را
در پای او افتاد و بر او می آید و او را از هر گاه می آید و او را از هر گاه می آید و او را از هر گاه می آید
با او گفت و او را گفت با او گفت یا سیدی او بفرست و او را بفرست و او را بفرست و او را بفرست
گفت ای علامت حق خود نگاه دار رسولم از طایف باز کردید بخند رسید نماز شب بفرست جمعی از ایشان
نصیب می کنند و او از قرآن رسولم بشنیدند بایستادند و استماع قرآن کردند عبد الله عباس گفت
جز رسولم را فرمودند که چنان را دعوت کن و قرآن برایشان خواند صاحب را گفت ان شاء الله
که با من بیاید هیچ کس جواب نداد تا می گفت گفت عبد الله سعد گفت من پیام رسولم و عبد الله
سعد بر قندیلای مکه بجای رسیدند که آنرا شهاب الحقیق خوانند رسولم را می آید و دخلی کردند
گفت و گفت از این خط بین و بیای تا من باز آیم رسولم برفت و بی پای با او قرآن خواندند که
حق در حق ابراهیمی دیدم مانند کوهانی می بینند و می آمدند و می نشستند و عارفان بسیار دیدم که می
آمدند و او را از عظیم شنیدم تا چندان حاضر شدند که رسولم را می بیند و او را از من شنیدم تا بینم
و اندیشه رسولم چنان بود که بار بار می آمدند و با من می نشستند تا صبح برآمد رسولم بفرست
من آمد و او را گفت غنچه گفتم یا رسول الله چه جای خواب بود مرا این همه ترس چند بار خرابم که فریاد
کنم تا کوهنیز که من آید تا بشنیدم که تو ایسان را بعضی می آید و می گفتی که بشنید و من پای از خط می آید
نقش نامه و گفت اگر پس من می آمدی این بودی که تو ایسان را می آید و او را از من شنیدم که او را از من شنیدم
سوی تو که می آید را از من شنیدم که او را از من شنیدم که او را از من شنیدم که او را از من شنیدم
که حاضر شدند و تو را از من شنیدم که او را از من شنیدم که او را از من شنیدم که او را از من شنیدم

قرآن تمام کرد ایشان برگشتند و بنی که قرم خند و خند ایشان می کنند و می رانند و قائلان ایشان
گفتند ای قوم باید بخی که شنیدیم که با او را می آید و او را می آید و او را می آید و او را می آید
فرمودند است یقینی از الحقیق می آید بر او است عطا گفت این ساعت چنان چنان از او می آید
گفتند که با او از این بین بعد من می آید که هم خرد و عوف کردند و گفتند ای قوم ما احیاء کنید و احیاء
که محمد است تا خدا و تعالی بیامرز که کناههای شما را و ترسها و دهر از عذاب در باز کرد و جواب
نهد و او را خدا را از عافیت تو اندک و در زمین خلد را از وی قایت نخواهد گشت و او را بدین خدای و
و بیای باشد و ایشان در خلافت ظاهر و روشن باشد عبد الله عباس گفت چون ایشان دعوت
کردند هفتاد از ایشان بر دست ایشان اسلام آوردند ایشان پیش رسول آمدند بجهاد مگر رسول ایشان
بدید و قرآن ایشان خواند و ایشان را امر کرد که درین کجاست گفت اند هیچ خلعت بیست خلاف
در آنست که جزای ایشان بر میان چه باشد مدعیان بنی سعاد است که جزای ایشان بخانه باشد
اقامند و بنی لعل تعالی یغفر لکم و بنی فز که و بنی کعبه و بنی عذابی که و بنی عذابی که
و اهل مدینه است که حکم ایشان چنان حکم می آید که باشد در باب و عقاب برای آنکه بکشد ایشان
مباشند که بر ایشان و مدعیان و مالک می آید و او را از خرد لیل خطاب بر این کند و لیل است
و لعل و او را الله لعلی خلق السموات و الارض و لعلی خلق السموات و الارض و لعلی خلق السموات و الارض
علی کعبه و بنی فز و بنی کعبه و بنی فز و بنی کعبه و بنی فز و بنی کعبه و بنی فز و بنی کعبه و بنی فز و بنی کعبه
قال فذکرنا قولنا المذکر لما كنتم تکرهون فاصبر کما صبر اولوا العزیز من آل محمد و لا
تستحیل لهم کاتهم يوم یرون ما یوعدون لهم لیستوا الا ساعة من فله یلحق فله یلحق الا
التوراة یقولون ایستعید و منی اندک کند ای آسمان و زمین را آنرا و او را از من شنیدم که او را از من شنیدم
آسمان و زمین را و او را از من شنیدم که او را از من شنیدم که او را از من شنیدم که او را از من شنیدم

وختیار

۵۰

غلام ایشاق مراد

بر زمین گریه ایشان را و پس مسیح می نمود و نظری باشد مگر قیامت را که با آن ایذاگاه
 فقد جاء أشراطها بدرستی که نشانه قیامت بد آمد و علامات و علامات و از علامت
 وی محمد رسول الله است که کلام پیمبر است و کافه شدن ماه و دود و قطع زهر کردن و کما می
 دروغ دادن فانی هم پس چگونه باشد ایشان را و عطا ایشان در قیامت یعنی در آن وقت
 مسیح موعود و تذکر شود ندارد برای آنکه همه خلقان ملجان مضطر باشند فاعلموا أنه لا إله
 إلا الله واستغفر لذنوبكم وللمؤمنين والمؤمنات والله يعلم متقلبكم ومثواكم
 و يقول الذين آمنوا لولا نزلت سورة فذات أنزلت سورة محكمة وذكر فيها
 القياس رأيت الذين يظنون أنهم ملأوا غيبظي علي من الموت
 فاولي لهم طاعة وقول معروف فاذ أعزهم لا من قل صدقوا الله لعلهم يحسنوا
 فعمل عيسى إن توليتم أن تزدوا فاني لأرسلن وأنزلن طهروا أرحمكم أولئك
 الذين لعنهم الله فاصبرهم وأعني أصابهم خطاب رسول است و مراد همه امتان
 میگوید که این جماعت و عقاید آن جماعت معلوم است ثابت باش و استوار بر آنچه هستی
 از اقرار دادن بآنکه نیست هیچ خدای مگر او نکته کرده آن خود را با شغفار کردن با کمال
 تو ما مؤمنان را بنده کند و از معاصی تو بگذرد و آمرزش خواهد نمود آمرزش خواستن رسول را
 امتش کرامت است او است از اینجا که شیخ مجرب است **ابوهریر** از رسول الله روایت
 کرد که هر که چیزی نیابد که بصدقه دهد گویند و استغفار کنند بر او مؤمنان و خدای مصلحت باز
 گفت سلام بر جماعات در روز و شب و در خواب و بیدار و حیوان و نبات و یقین که الذين
 آمنوا مؤمنان و مؤمنات و هر چه می آید که در راه باشد بجهاد جویند و آمد سوره محکم
 و بر این سخن و کفر قال که شد قریبی که در راه ایشان شکی و منافق است که در حق می گویند که

پول و صابون

که که میگویند باشد از سگات مرگ و بحق جان کردن **قتاده** گفتیم
 بر منافقان سخت تر از آن باشد که در وی امر باشد بجهاد آنکه گفت فاولي لهم طاعة
 ایشان را آنچه از کار انداخته است که معنی است که عقبت و آتش و زهر اولی تر است با ایشان
 طاعة و قول معروف طاعت داشتن و گفتار یکی گفتن است ایشان را یعنی منافقان را معنی آن
 بود که طاعت خدای داشتند و سخن یکی گفتند و از آنکه در جهاد نیز واجب کردند و بطریق
 است که گفتند ما ذاقنا آفتا فاذ أعزهم لا من قل صدقوا الله لعلهم يحسنوا
 که بر عزم کنند اگر ایشان بخدای مراد گفتندی در آن حرم گویند بدین قتال و ایشان را هیت
 و یکو بر وی از منافق ایشان آنکه گفت فهل عسى هم هیچ شاید و باشد که شما که منافقان
 اگر از قرآن برگردید و از احکام وی مفارقت کنید و در زمین ضاد و حزن ناحق برین بد و قطع
 رحم کنید **مسئله** بر هر یک گفت که این آیه در خواص آمده و خطاب با ایشان است
 و مراد با رعایا خویشی هاشم است با ایشان اولئك الذين آتاهم الله خدای ایشان را لغت
 که پس گویند و نشان که اند بر جبهه خدایان و خلیفان یا ایشان کری و گری اختیار کردند از آنکه نشینند
 آیه بایست شنیدند و ندیدند آنچه بایست دیدن از آیات و نبیات افلا يتدبرون القرآن
 على قلوبهم لقد علموا ان الذين يتدبروا آياتنا با وعيد من بعد ما تبين لهم انه قد اتى القائل
 رسول الله قال يا قوم قالوا للذين كرموا ما انزل الله سجيلكم في جحيمكم لا ترون
 والله يعلم اسرارهم فكيف اذا أقفتم الملائكة فيضربون وجوههم وادبارهم
 وادبارهم ذلك يا قوم اتبعوا ما أسخط الله وكرهوا رضوانه فاسخط أعصابكم
 او تنص و سخن می کنند و اندیشه را کار نمی بینند در قرآن تا ایشانند که خدای و از نزد یک
 خدای یا خود در دهای بعضی ازین کاران که منافقانند و قتلهاست که شده فیض یعنی ایشان

و اعلی لهم

با کسی مانند که مدد وی نیست باشد و فعلی بد انجام ندهد تا هیچ چیز بدان نرسد و با نیکو
 وی راه نیابد **آنکه از خدا بترسد** آنان که میترسند و بدان عقب آمده بودند باز گشتند
قتل گفت که از آن اهل کتاب اند که چنان آمدن رسول معترف بودند با و چون
 با او کافر شدند عبد الله عباس گفت منافقان اند که بنزد مومنان اند در ظاهر چون ما هم
 خاوشند با سر کفر شوند **من بعد ما تبين لهم** پس از آنکه ظاهر شد ایشان راه راست
 و طریق ستمی **الشیطان سول لهم** ایشان را بسیار است و اعزاز کرد و مهلت داد ایشان را
 در آن و گفت که شیطان تسویل کرد و خدای تعالی مهلت داد و تعجیل کرد یعقوب تاباشد که
 اندیشه کند و باز آید و این تسویل شیطان و غرور بسبب آرزوی که ایشان را داشتند آنکه خدا
 تعالی فرستاد از قرآن **صکار قس** گفت در حق علی و امامت و ولایت
 وی نازل شد **سبطی علیکم فی بعض الامور** نزد بود که طاعت شما داریم در بعضی از کارها
 در مخالفت رسول و گفتند که این سخن چو دان گفتند منافقان را که سو قعت ای و مراد شما
 کنیم در بعضی از آنچه ممکن باشد آنکه گفت **فأله یعلم أسرارهم** و خدای تعالی میداند پنهان
 ایشان و همین و اعتقاد ایشان را **فکیف آتو قتلهم** پس چگونه بود حال ایشان در آن وقت
 که فرستگان جان ایشان بردارند و بن و یها و پشیمانهای ایشان مین شد بر سبیل عقوبت و این
 در کی باشد و در قیامت آنکه گفت این برای آن باشد که ایشان متابعت کردند آنرا که خدا را
 بخشم آرزو معاصی و کاره بودند رضای خدا را یعنی طاعت و ایان را که رضای خدا را
 پس خدای حکم کرد بطلان عمل ایشان از آنکه بی ایمان بودی عمل بی ایمان نباشد **أمر حبيب**
الذین فی قلبهم مرض و ان لن یخرج الله أضغاثهم و لو نشاء لارنا کهم قلع قمعهم
سماهم و یخرجهم فی جحیم النور و الله یعلم اعمالکم و لن یزککم حتی تعلم الجاهلین

منکم و الصابین و یلو لجبارکم ان الذین کفر و اولی و اعز سبیل الله و شاع
الرسول من بعد ما تبين لهم الهدی ان یضوا الله شیا و یسویط احصا
 یا می پندارند آنرا که در دلها ایشان شک و نفاق است که خدای تعالی کینهای ایشان که بر
 من نشاند و ان تبیین و نخواستند که مومنان بران مطلع نخواهد کرد آیند و کوشش و اگر ما
 خواهیم ای محمد ایشان را حق نمایم و اعلام کنیم ترا اسما و اعیان و سیما و نشان ایشان و بر آن
 که اینها تا قوتی است ای ایشان را نشانی و سیما ایشان **انهم مالک**
 چه از آنکه این آیه آمد هیچ منافق نبود که رسول و او را شناختی و **لن یخرجهم** و هر آنکه
 قوتی است ای ایشان را در غوای سخنان ایشان **ابوس عید خدی**
 روایت کرد که رسول فرمود که **یا علی لا یغضک الا منافق شقی** جز منافق بدیخت
 ترا دشمن ندارد **و الله یعلم** و خدای میداند که ارباب ایشان را و میاز نماید **کلمه**
 بکارها سخت حتی **فعلهم** تا بداند کسانی که جهاد میکنند و صبر و شکیبایی را کار بندند تا بایان
 شمارا با این از شما چنین دهند حساست یا قبح ابرویم اشفت گفت فیصل عیان هرگاه که این
 آیه بخوانی بگریستی و گفتی **اللهم لا تبکنا** خدا یا ما را ابتلا و امتحان مکن که اگر امتحان
 کنی پرده ما دریده شود و ما رسواییم **ان الذین کفروا** بد رستی که آنان که کافر شدند و
 مردمان را از راه خدای راه وین بگردانیدند و با رسول مخالفت کردند پس از آنکه ایشان را ظاهر
 راه هدایت **لن یخرجهم الله** کیست خدا را هیچ کردند و زیانی نتواند کرد به خدای جل جلاله
 از ایمان هیچ سود نیست و از کفر ایشان هیچ زیانی بدو نیست و منفعت و مضرت را جمع با
 ایشانست و نزد بود که عمل ایشان را ضایع کرد اند و قهر کند از آنکه واقع بود **یخرجهم**
یا ایها الذین امنوا اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و لا تطیعوا اهل الکفر ان الذین کفروا و صدقوا

ما یبند

و میداد و روشن گفته اند تا این کدام فتح است بعضی گفته اند که فتح مکات **مجاد**
 گفت فتح خبیست است **جواب** گفت فتح مدینه است بجای که مدینه است و دیگر
 مراد فتح خبیست است و بعضی گفته اند که مراد بجایه است که رسولم در آن سال بیکه رفت
 و در حدیثیه شتر بکشت و بز بود تا ستر برایشند جمع از جاه این غار بر رسیدند بلیز بن فتح
 گفت شاهچان و ایند که این فتح مکات است و ما فتح از حدیثیه میدانیم که فتح حدیثیه مقدّمه
 فتح مکّه بود و فتح بقیع الرضوان آنکه که ما با رسولم هزار و چهار صد مرد بودیم گفتند
 حدیثیه چیست گفت نام جاهلی است محض بن حارثه اضماری کنت و از جمله قزاق بود که در آن
 بر رسولم خواندی گفت حدیثیه حاضر اندیم با رسولم چون باز کشیم در راه مرد می بینند
 و بر چهار پایانی می مانند من گفته چه بوده است گفت رسولم را می خواند است من نیز شنیدم
 رسولم را بر جمله یافتیم نیز دیگر کراع النعم چون مردم کردند آمدند رسولم این آیه بخواند که اِنَّا
 فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا الایه یک از جمله صحابه گفت یا رسول الله فتح است گفت آری بجز
 آن خدای که جان من در دست او است که فتح است آنکه عن قریب خبیست بود و رسولم غنیمت
 خبیست بر اهل حدیثیه نصت کرد **شعبی** گفت در زیر و نچند بشارت بود یکی
 فتح حدیثیه و یکی رسولم پاره آب بر گرفت و بکار چاه آمد که آنرا حدیثیه خوانند آب در حق
 جاری کرد و بگرد آید و در چاه ریخت آب بر سر چاه آمدیم بشارت بود بجهنم فرقی قول
 تعالی یَغْفِرُ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ ویکو آنکه هدی بجل رسید و هم درین
 روز بشارت آمد که مرویان با فارسین دست یافتند سنانان شاد شدند که اهل کتاب
 با مشرکان ظفر اند **ضمحالی** گفت هر نفسی که از قتل باشد و فتح حدیثیه فتحی بود از
 صلح برای آنکه در بی سال رسولم صلح کرد با سبیل بن عمرو و صلح نامه نوشت امیر المؤمنین

و صحابه ایست که یکم و دوم مکّه را با حدیثیه برای قوی نمودند کشته اند ظاهر اینست که الله
 تا باز بر شد خدای و فرای که اند کار چاه که قنم توان اصل مکّه کردند و بدین که کجایند
 و نیز که بن سایدند و آنچه نصبت کردند و بر عزیم آن بودند که بر سازند و ترار بجا نهند
 و این ذنبت را که با وی اضافت کرد و معنی بود یکی این که گفته شد تا سیامرزه بر کناه
 ایشان با تو آنچه مقدم است و آنچه متاخر است و بر روی وجه ذنبت مصدوری باشد مصاف با
 مشهور و جسد دوم آفت که مراد بکناه کناه امت و بیت یعنی تا سیامرزه از بهر قوی
 برای حرمت و نگاه داشت تو کناه امت تو آنچه مقدم است و آنچه متاخر است و این
 اضافت برای اتصال و انتساب ایشان کرده با وی و جبین و اینجین با ذنبتی ملائمه
 اضافت کنند و دلیل برین تاویل آفت که از **صداق**
 روایت کردند که فرمود وَاَللّٰهُ مَا كَانَ لَهُ ذَنْبٌ وَلَكِنَّهُ يَحْجَاهُ فَمَنْ لَهُ أَنْ يَغْفِرَ
 ذُوْبُ شَيْعَةٍ عَلٰی مَا تَقَدَّمَ وَمَا تَأَخَّرَ بخندای که رسولم را کناه می بود و هر که هیچ
 کناه از وی در وجود نیامد و لیکن خدای تعالی همان کرد و بر با امرزش کناه شیعه
 علی بن ابی طالب و آنچه متقدم است و آنچه متاخر است بر وجه اول لام یغفر
 تعلقی یا قبل و امرد یعنی فتح مکّه برای آنکه تمام در مقابل و عموفاً آن باشد که امت با تو
 کردند ترا از مکّه پس و ن کردند و تا در مکّه بودی و در این اوقات قوی می شدند و چون
 پس و ن آمدی از حج کردن یا نزد داشتن و برای آنکه تا نفع بر تو تمام کرد اند بانی که کاه
 ترا عالی کرده اند و دین تو را بر جمله و بها غالب کرده اند و ترا هدایت کنند راه راست که
 که آن راه ترا و امت تو را بهشت رسانند و تا نصرت کنند و یاری دهند و یار هر یک که غالب
 و کرامتیه **مقتاتل بن** سلمان گفت که چون این آیه آمد که و مَا آتَاكُم مِّنْهُ

هر چه فرماید نکند از حکمت و انتی بود آنکه باری عزوجل بگوید و گفت ما ترستادیم در میان
 که کوه با بیستی بر یونان و کافران و مشرک و عجم و منان و پشت و پی ساندند کافران را بدین
 بلای آن فرستادیم ما را که ایمان آورید بخدا و پیوسته کشتن او را و عقیده او کنید و نه شی
 او با کافران و منکان به تیغ کارزار کنید **باب بن عبد الله** از انبیا
 گفت چون این آیه آمد رسولم فرمود که دایند تا معنی تعزیر چه باشد که تسمی خدا و رسول عالم
 اند گفت معنی آن تصرف باشد بعضی از مشرک گفتند که منیر راجع است به رسولم یعقوب
 او را برین تعظیم وی کنید و خدا را از اجل جلاله بیایکی و بزرگی یاد کنید با مباد و شایگان
 و آیه **و لیسلمت** بر بطلان قول مجتبه از انجا که گفت غرض من باری
 رسول آن بود تا کلفان ایمان آورند بخدا تا آنکه ایشان کنند که خدای از کافران که خجاست
 و از عاصیان معصیت **إِنَّ الَّذِي يَبْتَغِيكَ** آنان که ترا بیعت میکنند بحقیقت آن بیعت
 با خدای می کنند و پیمان او می کنند و برای تقویت دین وی می کنند و دست خدای زبرد
 ایشانست و آن برای آن گفت که رسولم دست بایشان دادم و در بیعت **و از خدای**
 علیه السلام روایت کرد دست رسولم بالا و دستهای ایشان بودی که ایشان دست بر دست
 زدندی و فرمود باین بیعت حدیثیه است که آنرا بیعت الرضوان خوانند عربی دینار
 گفت از جانب نبی خدا الله شنیدم که گفت روز حدیثیه ما هزار و چهارصد مرد بودیم که در نرس
 درخت بر مرکب بیعت کردیم و بران بنی که بییم تا برین و از ما هیچ کس نقض بیعت نکرد الا یک
 مرد که او منافق بود و در زیر پستان پنهان شدن با ما می آمد خدای تعالی گفت **فَنَزَلَتْ**
 هر که بیعت میکند بحقیقت بر من خور شکسته باشد زبان و دال و ح و جاع با وی بود و خدای
 و رسولم هیچ نیای ندارد و هر که وفا کند با عهد خدای عهد کرده باشد و از دین بر کوه ارفعا

فی شمارید هم سبب اولک الخلفون و سبب الاعراب شغلنا اموالنا و اهلنا فاستغفر
 لنا انقولون یا الله هم ما لم یسئلوا فلو یسئلونهم قل فمن یملککم ان یتعدوا علیکم ان یتعدوا
 بکم ضحاک و اراکم نعماً بل کان الله یخلف علیکم خبیثاً **یُؤْتِیْکُمْ ان تَنْقِلِبَ الْأَرْضَ**
وَالْمَوْتَ عَلَى أَهْلِهَا مَرَّتَ بَدَأَ مِنْ رَبِّکُمْ فَاُولَئِکَ فِی قُلُوبِکُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنُّ السَّوْءِ
وَلَمْ تَتَّقُوا مَا یُؤْتِیْکُمْ وَرَسُولُکُمْ قَدْ مَنَّ بِالْکَافِرِ فِی سَعِیْهِ
وَلَا یُؤْتِیْکُمْ إِلَّا السَّوْءَ وَالْأَرْضَ یَغْشَیْهَا مِنْ یَتَاءٍ وَیُعَذِّبُ مِنْ یَتَاءٍ وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا
رَحِیمًا حق تعالی رسولم را از عیب خبر داد و گفت آنان که تخلف کردند و باز پس میگردانند
 تو ایشان را بسلامت کن هر یک بهانه دیگر آرند و علق و بیک گویند و ایشان اعراب غفار و خزیمه
 و نجفیه و اشجع و سلم بودند عبد الله عمار گفت چون رسولم خوابت که بیکه رو دعای حدیثیه
 اعراب را که پیران مدینه بودند بخواند و گفت با من بیایید اگر پیشوایان کذب و عجب باشند
 بیک که من ما را این شک باشد رسولم اهرام کوفت بعزم و هدی برانند ما مردم بدانند که او
 عزم جنگ ندارد از آن که صحابه بودند با وی بر رفتند و اعراب پیشوایان علق کردند و گفتند
 ما کفار و عجم تقوی خواهیم رفتن که بیامند و صحابه و یار بکشند این نیرای است باز استادند
 و هر یکی بعلل مشغول شدند خدای تعالی این آیه فرستاد و گفت زود بود که این جماعت باز پس
 گذاشتن بر سبیل اعتدال کردند که ما را مشغول کرد اند از آمدن مالها و فرزندان و زنان افریق
 از خدمت و محبت تو محروم ما خود برای ما استغفار کن و آمرزش خواه که خدای ما را بسیار
 و خدای تعالی از آنچه در دل ایشان بود خبر داد و گفت **وَقَوْلُهُ مَا لَیْسَ فِی قُلُوبِکُمْ**
 میگردانید ایشان بر این آنچه در دل ایشان نیست بگوی ایشان را که گوی آنکه مالک باشد و تواند برای
 شما تا دفع کند و عذاب خدای از شما باز دارد و آنکه خبر داد که بشما کردی و باینکه بشما نفعی

گفت که از آن دفع کند و باز دارد نه که خدای بآنجی شما میکند آگاهت بقولتکم نه که شما پیدا
که رسولیه و معشایان را بپایند و بجای و حال خود بدیند و نه سدا از آنکه قریش را ایشان دست
یابند و ایشان را بکشند و این در دل شما آراسته و مستحکم گشت و شما کان بدو بدید و شما قوم
هلاک شدگانند آنکه بر سبیل هدید و وحید گفت هر که خدای بپا افکند و بر رسول خدای
ما برای ایشان که کافرانند ساخته ایم و نهاده آتش سوزان و فروخته و بلیه ملائکه شوم
و خدای ابراست ملک آسمان و زمین و در تحت تصرف و قدرت و بیت بسیار از آن که خواهد
و عذاب کند آنرا که خواهد و خدای تعالی آمرزیده و مهربانست سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ لِمَا أَفْعَلْنَا
إِلَىٰ مَعَانِهِمْ لَنَأْخُذُوا بِمَا دُونَهُ نَتَّبِعُكُمْ يَوْمَ تَأْتِي سَاعَتُكُمْ يَوْمَ تَأْتِي سَاعَتُكُمْ
وَلَا تُفِيلُونَ قَالَ اللَّهُ مَن قَبْلُ قَسِيحُونَ بَلْ تَقُولُونَ سَائِلُ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ
إِلَّا قَلِيلًا قُلِ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدُّ عَيْنٍ إِلَىٰ قَوْمٍ آبَائِهِ لَمْ يَأْمُرُوا بِمَا لَكُمْ
أَوْ يَلْبُونَ فَإِنْ يُطِيعُوا أَمْرًا مِّنَ اللَّهِ وَرَأْيَ الرَّسُولِ فَإِنَّكُم مِّنَ الْمُسْلِمِينَ
يَعَذِّبُكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا و در بود که کیند متخلفان و باز استادگان آنکه که شما بر ویدند
خبیر بر دست آرید که ما را بکذا رید تا باشا بایم و بر عقب شما باشیم خدای تعالی گفت ایشان که
میخواهد تا سخن خدا برادران کون کند غنی و عده که اصل حدیثه را داد خاص غنیست خبیر و معنی غنی
مکه یکی **ای محمد** که شاه کز متابقت ما کنید و از پی ما نیاید همچوین گفت
است خدای که غنیست و در حدیثه خبیر کسی را است که روز حدیثه حاضر بوده باشد و کسی را
در آن شرکت نباشد سَيَقُولُونَ مَزِدْهُمْ مِّنْ عَذَابِهِمْ که شایر ما حسدی برید و بخیلی اید که ما را از آن
غنیست نصیبی باشد و ایشان در پی یابند و بینداند که اندکی از کارها و دین و نه کارها و دنیا
قُلِ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدُّ عَيْنٍ إِلَىٰ قَوْمٍ آبَائِهِ لَمْ يَأْمُرُوا بِمَا لَكُمْ
محل از آنرا پس ماندگان را از عربانی که نزد باشد و بی بریاید که شما

و عوت کند و باز بخواند بقال يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ و حقی و بایشان کارها را بکشد تا اسیر
آرند و کردند نهند سید حبیب را گفت هوا ازین و تحقیق اند عبد الله عباس و محمد گفت پارسا
گفت اخبار گفت و میان اند يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ اصحاب میل کند آب بودند فان تطیعوا
يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ و در طاعت و در بیداری شما را بفرموده و اگر بر کردید و بپایند و پیش ازین بر
کشید یعقوب و در حدیثه خدای شما را عذاب کند عذاب و در ذناب و در تحت لیس علی الاغنی حرج
وَلَا عَلَى الْأَعْرَابِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمُرِيقِ حَرَجٌ وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يَدْخُلْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ و من یطوع عذابا الیها لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ
تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا
وَمَقَارِفَ كَثِيرًا یا خد و نه و کان الله عز و نه که شما چون آیه قال آمد اصحاب عامات
و بعد و آن گفتند یا رسول الله قضا با آن حال ما بگویند باشد خدای تعالی این آیه فرستاد که بر ما بیایند
و همچوینست و نه بر کسی که نیک باشد و نه بیار و هر که او خدای طاعت دارد و رسول او را فرمان بردار
در پیشهای بود که در پی او خدای طاعتی آب روان باشد و هر که بر کرد خدای او را عذاب کند
عذاب و در ناک لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنزَلَ
السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا و در پی در تحت حرج و جب آن یفت از بود که رسول چون بخد بیه فروه آمد مردی را از ایشان
نام او خدایش بن امیه بیکه تا اشراق قریش را بگوید که وی بجه کاری آید و نشیوی دودا و است
خداوندی چون بیکه رقت و پیغام بکند از اشراق قریش که ند و قصد گشتن و کرد و ندای ایشان حاربت
و کردند آن باز گشت و رسول خدا را خبر داد و از آنجه رقت رسول و عمر را بخواند و گفت ترا بگویم با
رفتن و اشراق قریش را ازین پیغام دادند که من بچندک می آیم بطولت از خانه می آیم و گفت مثل
بیکه تا صریقت و از پی عدی هیچ در آنجا نیست من شایرم رقت و عذاب را و بیکه شایر است از آن و در آن

با وی خطاب نمود و سلام عثمان را بفرستاد چون بنزد یک مکه رسید ابان بن سید را دید
و او را با عثمان دوستی بود از اسب فرود آمد و عثمان را بر نشاند و وی در پیش عثمان
نشست و در مکه رفتند عثمان پیغام رسول بگذاشت که ایشان گفتند شیدیم محمد را با اینجا کار
یت و ما او را نگذاشتیم که اینجا آید اما اگر تو خواهی که طواف کنی رخصت است گفت من
پیش از این طواف کنم چون خواست که باز کرد در هایش یکو و ندجونی عثمان را آمدن در کشید
رسولم کان بود که عثمان را بگذاشت صاحب را در زیر آن درخت جمع کرد و بخت تازه کرد و اندوخت
سکند که این بیت مکه است جابر گفت که بیعت کردند الان جابر بن قیس که او منافق بود و خود را در پیش
استخوان پنهان کرد فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ خَدَىٰ ذَٰلِكَ أَنَّهُ دَرَسَ لَهَا يَٰ أَيُّهَا النَّبِيُّ أَوْ أَتَىٰ مَكَاتِرَ
بِئْسَ الْكَيْدَ وَمُطَافِتَهُ بَٰلِشَآءَ فَرَدَ آوَرَجَ وَبَٰلِشَآءَ يَٰ أَيُّهَا النَّبِيُّ دَاوَدَ كَرِهَ فِئْتَىٰ نَزْدِكُ نَحْجَ بَعِثَ خَيْبَرَ
وَفِئْتَهُمَا بَٰلِشَآءَ كَرِهَ قَرْدَ رَسُولِهِ آنرا بر اصحاب گفت که وی خدای در دست کرد امر و دست
گفت لَا تَرَاتِ وَعَدَكُمْ أَنَّهُ مَعَكُمْ كَيْفَ تَأْخُذُ وَهَآ فَعَلِ أَكْمَ مَعَكُمْ وَكَلَّمَ
أَيْدِي الْأَرْعَافِ وَتَكُونُ آيَةً لِلَّذِينَ يَنْتَهُي وَهَآ كَيْفَ صِرَاطًا مَّسْتَقِيمًا
وَأَخْرَجَ لَمْ تَعُدْ رَدَّ عَلَيْهِمَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهِمَا وَكَأَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
وعد که خدای شما را غیبتهای بسیار که خواهید گفتن از صفعتا که شما را خواهد بود و این
تجلیل کرد برای شما این یک غیبت را یعنی غیبت خیر را و باز داشت دستهای مردمان را از شما
یعنی دستهای مکیان را بصلح حدیده **قتل** گفت دستهای مکیان را بصلح حدیده
ایشان از اسد و عطفان و این چنان بود که آن جماعت میآمدند تا نصرت اهل خبیث کنند خدا
تعالی تر و رسول ایشان انکند تا بر کرده بودند و تا باشد هر یک ایشان و سلامت شما آتی و نشانی
مؤمنان را با بداند که فتح و غلبه نصرت از خداست و تا بنماید شما را راه راست یعنی ثابت دارد

بسلام بن یزید بن قین و بصیرت به بصلح حدیده دفع خبیث و طایف ازین قبیل
آنست که چون رسولم از حدیده باز آمد چون حدیده رسید از آنجا مردی بنیض نهاد و مردی را نام
او سیاح بن عطف غفاری بود و بدین خلیف و کرد اسد مالک گفت آن مرد را بیایم و در حق
خبیث فرود آوردم اهل خبیث بگشت زخم بودند چون باز آمدند و ما را بیدیدند گفتند و الله
تعالی و جیش ازین محذرات و لشکرا و بگریختند و در حصن رفتند و در استوار کردند
رسولم بن حصن رسید نکبیس کرد و گفت إِنَّا لَأَنْزَلْنَا فِیْهِآ وَبَٰلِغَةَ صَبَاحِ الْمُنْذَرِ
عجونی وقت کار ساز شد شجاعی چند از صف بین و آمدند از میان ایشان عامر بن الاکحج
بین و بن رفت و این سخن میفرمود قَدْ عَلِمْتُ خَبِيرَ ابْنِ عَامِرٍ شَاكِلَ السَّلَاحِ بَطْلَ مَقَامٍ
بجود چند پیش آمدند و نصرت چند مختلف شد و عامر شهید شد بصیرت که آن یهودی برو آمد
خبر بخواست که یهودی بنیض پای او آمد و بقیاد مردم گفتند عامر از نصرت خود مرد آنکه بفر
و طلحه بن الاکحج بشنید پیش رسولم آمد و بگریخت و گفت یا رسول الله جمیع اصحاب بگویند
که عمل عامر باطل شد رسولم گفت دروغ میگویند او را زد و دوازه است **محاسن**
گفت ما آنرا حصار میدادیم تا آنکه که بدست حضرت امیر المومنین علی بر کشاده شد
راویات اخبار از مخالف و موافق ترکان
کرده آنکه که رسولم در و زانو را بایت با بوی کرد او بر رفت او هم خود را ملامت میکرد و تو هم از
بر ملامت میکردند باز آمد منفر کشته و شکسته و رایت رسولم را بکمر بستار کرده و روز دیگر را
بعده او را صاحب خود را ملامت میکرد بدو میزدند و اصحاب او را بدو میزدند و اینها را از آمدن منفر
گفته رسولم را حذر دادند رسولم فرمود که وَاللَّهِ لَا عَظِيمَ إِلَّا رَأَىٰ عَفَا عَنِ جَائِعَةٍ وَرَسُولُهُ
و بحسب الله و رسولم که این سخن را فرمود علم را از دایره می دم که خدای رسولم را دوست دارد و حیندا

و رسول و پادشاه و از نزد خدا کند باشد و کنیز از جنگ درین محل امیرالمومنین ع
 بهار بود و در روز ششم داشت سله بنالایح را بر سر او گذاشت و در علی بن ابی طالب
 به پیش روی آمد گفت ای علی ترا چه رسید گفت در دس و ششم گفت پیشای علی بن ابی طالب
 پیش رسول آمد آنحضرت بر وی باران خود نهاد و آب دهن مبارک خود در چشم او پاشید
 و دست مالید در حال چشم باز کرد گفتی میانه کرد در چشم و در دست نه است آنکه دعا کرد بر دست
 اللَّهُمَّ قِهِ الْبَرِّ وَالْحَرِّ خدایا او را از سرما و گرما نگاه دار امیرالمومنین ع گفت از آن روز
 باز نه گرما یافت و نه سرما و رایت بدست او داد و گفت برو که جبریل را بر توست و حق تعالی تو را نصرت
 میدهد بر اعداء دین و تو می روی این قوم می افکند آنکه گفت ای علی ایشان در کتاب خود خوانده
 اند که آنکس که این حصن را بکشد و در ماران ایشان بر آید او را ایلیا خوانند چون آنجا رسید
 بگوییم علی که ایشان بخند و میگویند انشاء الله تعالی چون امیرالمومنین ع رایت بدست و در
 حصن چنبر زلف مردی برین آمد نام وی مزجب و بنیان جماعت و صاحب حصن بود با صلاح
 تمام مغفر بر سر نهاده و بر بالای آن مغفر دیگر از شک تراشیده نهاده اسب را نایب میداد
 و این حصن میگفت **شَرَّ قَدَحَاتِ جَبْرِائِيلَ مَرْجَبٍ** شاکا التلاح بطل محرب. اهلن اخیاناً و
 احراباً اذ الحرب قلب. حضرت امیرالمومنین ع پیش او رفت و گفت **أَنَا الَّذِي يَقْبَلُ خِيَابَهُ**
مَنْ عَامَ آجَامٍ وَلَيْتَ تَسَدَّ عَلَى اللَّهِ عَيْنُكَ يَدِ الْفَضْرِ کت غایات کربیه المنظره
إِنِّكُمْ بَيْعٌ كَيْدِ السُّدْرَةِ و یک ضرب در میان ایشان مختلف شد
 آنکه امیرالمومنین ع تیغ بر بالای بر و بر دستان که هر دو مغفر برید و بر او یک کام بنداخت و بخت
 خدا بر ایند چون مجرب گشته شد بر روی در دل ایشان افتاد بگویند و در حصن استوار گردید امیر
 المومنین ع بدر حصن آمد و حلقه بدست گرفت و بچینانید یک از بالای حصن و بر او بدست گفت ای دانا

تو جیت گفت علی گفت **عَلَا مُحَمَّدٌ مُحَمَّدٌ عَلِيٌّ كُنْتُ وَهَرَكُمَا أَوْتُ** آنکه گفت ای علی من و کت خود اند
 ام که درین ولایت بچین خطام کرد که اسلام او تحت اهل بیت باشد و او پیش چشم خود را با این قلعه
 فرستد بخدای تعالی این حصن بگوید او بگوید اگر تو صلح این فتح باشی مرا امان هست یا امیرالمومنین
 گفت **لَا أَمَانٌ رَسُولُ اللَّهِ أَمَرَهُ** گفت علی ابی القاب در چینیان امیرالمومنین ع از کت را و نشان
 کرد و یک دو بار در اقباق بچینانید حلقه ها و زنجیرها از هم بگست و در هر از جای بر کنند
 و بر بالای سر از چنبر خود چهل کام بنداخت چون مسلمانان خواستند که در حصن شوند توان
 که از خندق بگذرند امیرالمومنین ع از در را بپایا و در و بخت ساخت نرسید بر کنار خندق
 نهاد و یک سر بدست گرفت تا لشکر بچین بگذشتند یکی از صحابه گفت یا رسول الله عجب بماندیم
 قوت علی که در چنبر کند و بخت ساخت و دست خود را ستود کرد و رسول ع گفت تو در دست
 شکر و در پای او نگر تا بر کجاست چون در کیم پایش را بپای من نهادم یا رسول الله این عجب تر کرد
 در حصن معلق است گفت پای او بر همانیت بر سر جبریل است **أَبُو عَبْدِ اللَّهِ الْجَدِّ**
 روایت کرد از امیرالمومنین ع که فرمود که جزو چنبر بکنم و آنرا پس ساختم و آن کار مرا
 میگردم آنکه او را بخت خندق ساختم تا لشکر از آنجا بگذشتند یکی از قوم مرا گفت یا علی اقم بولت
 خدای تعالی یا علی بارک انت که بر گرفته گفتم خدای که کوفی در دست خویش پیش از آن نیاتم
 که از پی خود یافت آنکه آنرا بپایا و درم و بخت خندق ساختم چون باز گشتم خواستند که بجایگاه
 برسد گفتا و کوفی را توانا فستند بر داشتن و شاعری درین معنی فرموده **شَرُّ أَمْرِ أَحْلَا الرِّجَالِ**
بِخَيْبٍ يَوْمَ الْيَوْمِ بَقْدَرَةٍ لَوْ قِيدَهُ حلال الر تاج تاج تو صها و المسلوب و اهل خیر خنده
 و رتبه و لحد کلفت و ده **سَجُونُ كَلَهْمُ كَمُتَدَدَةٍ** رتبه بعد کت و شفت و یقال
 تبهم بغيره و آنکه رسول ع غلام خیر قست کرد و حصن که بجای از آن یکی یک یک کشادند

خلعت از سر
 اسله اند

و ما لها از صفت میگردانند و طبعی سید و آن آخر حضرت بود از حضرت خیر که بشا و دود و پانز در
در زکات شد **محمد بن اسحق بن قتل** کرد که چون رسول حضرت قتل کشا و آن حضرت
سلام بن ابی الحنیفه بود غیبت از ایشان در در آنجا صفت بخت خلیا خطب بود و زن دیگر با او
را بران کشا ز بکند را بدند چون آن زن آن کشا را بدید که همه خورشید و عزیزان ایشان بودند
خاک بر سر کرد و جن عظیم نزد و روختن چون رسول و بر این بد گفت و در کیندن شیطان را
از پیش من و صفت را پیش خود خواند و در این واقعه مردم بدانند که رسول و بر این قول کرد و قبل
از آن صقیه و در خواب دید که ماه از آسمان بیفتاد و در کنار افتاد و این خواب را با شوق خود
گفت آن بنی الربیع بن ابی الحنیفه بگفت تعبیر این خواب آنست که زن آن این ملک بشکست خود بای
ماه آسمان پیغمبر از مقامات این قلعه را بگیرد و تبار از خود کند و طبایع بر روی آن چنانکه از طبایع
تا این وقت در سر روی میماند بود و شوهر او کانه را پیش رسول آوردند و صاحب کج خلقی نصیب بود
و رسول او را گفت که آن سالها که در دست قوت بسیار و آنجا کرد و هیچ مقربا مد جود کی گفت و بر
بسیار میزدیم که در فلان خراج بود دیگر رسول و فرمود تا آنجا بر آب کشند و مال بسیار از آنجا
گرفتند رسول و از وی مال دیگر خوات هیچ مقربا مد آنکه او را خبر داد و گفت و بر این عذاب
کن تا بگوید پس و بر این عذاب کرد هیچ اقارب آن گاه او را بجهت مسلم داد و گفت بعضی را
و بر این گشت و بر این در بر این ناعم گشت بود نداهلند که چون خبر جنسها را حال خبر از آن جنس
بر آنها را میداد و بعضی خود تسلیم کردند و قرار دادند که بعضی از مال خود ببرند و جایگاه و قلعه و املاک
بر رسول دهند و رسول ایشان را از کشتن اما زود رسول با ایشان اقرار داد و زمین خبر را با
مسلمانان را حاصل شد و در آن خاصه رسول بود و آخر که تقدیرها علیها و غیبت در دیگر
شماران قادر نشود و خداوند تعالی قادر بر توانا است و میداند و انات خلاص کرد و اندک که اتم سلامت

عبدالله عباس گفت فارسلت خفا که گفت خبر است قتاده گفت عین است مجا
گفت هر نعمتی که خدا بدید و در آن قیامت و خداوند تعالی بر زمین و عوالم و انابت و لو قالکم
الذین کفر قالوا الا بارئتم لا یجوز و لیس الا صبرا حسنة الله البی قد
من قبل و ان تجد لیسة الله تبدیلا و هو الذی کف ابیهم عنکم و ابیهم
عنهم و بطر منکم و بعد از اظفر کفر علیهم و کان الله بما تعملون بصیرا
اگر قتل کردند و کافران با شما یعنی بنی اسد و غطفان قتاده گفت کافران در شریکایت
بشتر بر کردی و نه بریت شدندی پس هیچ یار و یاوریا قتل شدی شقیات خدایا
و طریقی که گذشت در امتان گذشت پیغمبر را یاری کردی و طغیان دادی چنانکه فرمود کتاب الله
لا علین انا و رسولی و لن تجد و مرکز نیایی قیسه خدایا نصیب و تبدیلی و هو الذی
اوت آن خدای که باز داشت و ستمای ایشان را بشما و شمارا ایشان بر زمین مگ و آن
عذیبه بود بعد از آنکه ایشان مشا و نفرمود بود ند از اهل مکه و در مکه نعيم فرمود آمدند
بفصد رسول و رسول فرمود تا همه را بکوفتند و ازاد کرد **عبدالله مفضل**
گفت ما با پیغمبر بودیم عام الحدینیه رسول در برین درخت نشسته بود و شاخی از شاخها
درخت بر پشت او افتاده بود و من آن شاخ گرفته بودم و ایضا المؤمنین در پیش او نشسته
بود و صلح نامه می فرست سیر و با صلح آمدند و خاک در هر وی میپاشیدند رسول دعا
بر ایشان کرد همه کو شدند ما ایشان را بگریتم رسول گفت ایشان را را کند و هر که دریم
خداوند تعالی این آیه فرستاد و کان الله و خدای تبارک و تعالی یا بجهت شما میکند بنیات
هم الذین کفروا و صد و کفر عن السجود الحرام و الله میگوید که آن مبلغ
مصلحه و لو لا رجال مؤمنون و نساء مؤمنات لم تعلموهم ان تطوفوهم فی صیبات کفر

فَنُفِثَ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لِّئَلَّا يَقُولُوا لَوْ أَنَّا كُنَّا نَعْلَمُ غَيْبَ الَّذِينَ كَفَرُوا
فَنُفِثَ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لِّئَلَّا يَقُولُوا لَوْ أَنَّا كُنَّا نَعْلَمُ غَيْبَ الَّذِينَ كَفَرُوا

روایت کرده اند که رسول عام المدینه روی بکافران برای عزم مقصد مردم بوند و گفت
استن برای هدی برانند مردم و یکی استن و چون بد و الحیلند رسیدند احرام کردند و استن را
اشعار کردند رسول جاسوس از خزانه بفرستاد تا از احوال قریش چیزی یاد جویند یک نفر
رسید بازگشت و گفت قریش جمیع شدند تا با تو قتل کنند و ترا از مسجد الحرام باز دارند
با صحابه بر سبیل مشورت گفت چه مصلحت می بینید بر ویم و غارت کنیم بر زبان و فرزندان ایشان
که بسیاری ایشان شدند یا خود رات بر ویم اگر کسی مانع کند با وی قتل کنیم ایوکی بر پای حیات
و گفت یا رسول الله رای قوی تر باشد ما قتل نیامده ایم بن یا تر خانه آمده ایم و قریش رسول
در مشورت آن بود که وجه رای هر کس بماند آنکه وجه رای بر وی پوشیده بودی رسول گفت
بر وید برفتند تا بصفتان رسیدند بشر بن خنیس آمد گفت یا رسول الله قریش یکبار با تو
پوست پلنگ پوشیده اند یعنی همه بدخفق تو برخاسته اند و عهد می کنند که ترا هان کنند که در
مکدری جناب الد بن الولید را با لشکر فرستادند و بکرام انعم رسیدند رسول گفت یا قریش
قریش اگر مرا بربوب رها کردندی و عرب را با من کردست مرا بوی و ایشان را برای اسلام بوی
در اسلام آمدندی اکنون ایشان چه می پندارند بختی که با ایشان قتل کنم تا خدا را عز
دهد مرا با ایشان و یا سرین از تن جدا کنند آنکه گفت کیت از شما که مرا برای بوی که نه راه
ایشانست مردمی از ام سلمی بر پای خزانست و در پیش استاد و برادره شوار ایشان را ببرد چون
زمین سهل رسیدند رسول فرمود که بگویند قَسَّعَ اللَّهُ وَتَوَّابٌ إِلَيْهِ بَکْتَمُ رَسُولَهُ
گفت و الله که خطه است که بر چای اسرائیل عرضه کردند و ایشان قبول کردند آنکه گفت راه دست راست کردید

بَشِيرَةَ الْمُرَانِ بِرَهْطِ حَدِيثِهِ كَزَيْنِ مَكْدَانِ رَوَى بِأَنْ جَابَ نَهَادَهُ وَ قَرِشٌ حِينَ جَبَلَتْ

روی بدان راه آوردند رسول چون بقیه المران رسید آنجا فرمود آمد و قوم را گفت دروید آمدند
آمدند با تو حفری بر سر چاهی که در آب اندک بود و یک ساعت خشک کردند گفتند یا رسول الله در چاه
آب نماد و ما از تشنگی هلاک خواهیم شد رسول صبر را ترجیح خود بر کشید و گفت بر وید یکی چاه
شوید و درین چاه فرو بیند ناجیه بر عمران تیر بشتد و در چاه فرو شد و در قعر چاه فرو زد
چندان آب بدرآمد که همه را کفاف بود و آب بر سر چاه رسید ایشان در بر تو بودند که بدو سیل
ی و بر قاعی از جماعتی از بنی خزاعه رسیدند و گفتند یا رسول الله قریش بیامدند بران عزم
ترا در مکه گذارند بشر بن خنیس میان رسول را گفت دستور باش تا بر ویم و قریش را بختی بگویم
و جواب آن نیز یک تو آرم رسول گفت روا باشد او رفت و قریش را گفت من از جانب
محمد رسول الله می آمم و از و سخن شنیده ام اگر خواهید شما را بگویم سینه های قریش گفتند ما
حاجت نیست بآن که پیغام او شنویم و آنان که حکیمان بودند گفتند بگوی تا جبهه خواهی گفتن
بدلیل گفت آنچه شنیده بود عروه بن مسعود ثقفی بر پای خواست و گفت ای قوم شما داد
بصحت و نیک خواهی من شما را قریش گفتند ای و الله بدلیل سخن گفت این مرد و صلاح شما
درین است قبول کنید یا نه رها کنید تا من بر ویم و سخن وی بشنوم گفتند بر ویم آمد
رسول در مناظره آمد در میان سخن گفت ای محمد من از پیران تو قوم را می بینم ای باش
و این قسم که بر وید و ترا رها کنند ایوکی ویرا دشنام داد گفت ما باشیم که بر ویم عروه
این کیت گفتند ایوکی است گفت نه آفت که تو بجای من کاری کردی و من مکافات آن نکردم
و لا جوابت بدادمی و معین بر یالاه سیر رسول ساده بود و عروه در سخن گفتن دست در راه
و محاسن رسول کشیدی هرگاه که وی دست در رسول کشیدی ای قبیعه شش بر دست او زدی

و گفتی دست و در دامن عروه گفت این کت گفتند معینه بنی شعبه است عروه نگاه کرد
اصحاب رسول را و دید که تعظیم و احترام رسول را در کذاشت میکردند اگر رسول
پاره آب و همن بینداختی یکی از ایشان را در دست گرفت و در روی وی مالیدی همه در پیش
وی سرافکندند و نرم و گویا به نظر از هیبت تعظیم آن عروه بازگشت و قریش را گفت ایام
من پادشاهان اطراف عالم را چون قصر مردم و کسری فارس و بخاشی جسته را دیدم
و هر که هیچ پادشاه ندیدم مطاع تر از خودم در میان قوم او بر شما هر چه عرضه کند
قبول کنید مردی از کنانه گفت تا من بروم گفتند بر و چون نزد یک رسول رسید رسول
را گفتند این فلان است و از قریش است که تعظیم هدی کند هدی از پیش و بی باز
برید بجهت کردند این مرد گفت سبحان الله این مرد را چگونه از خانه خدا منع کنند
وی نین بازگشت آنکه حلیس بن علقمه را بر ستادند و او سید احابش بود رسول
گفت این قوم متعبد اند هدی از پیش او باز برید همچنان کردند او هدی
دید با اشعار و تصلید لاجل کرد و بازگشت و قریش را ملاقات کرد پس از آن
فاجرا آمد و باز رسول را آغاز حدیث کرد سهیل بن عمرو رسید گفت سقّل علیکم اکرم
قوم طلب صلح خواهند کردن ایشان همچنان بشک زدند و هدی پیش را اندند
سهیل گفت من آمده ام تا مصالحی کنم و عهد نامه نویسم میان شما و ما را برین قرار
دادند رسول را امیر المؤمنین علی را با صلح نامه نویسد و رسول را ملا
میکرد و گفت بنویس بسم الله الرحمن الرحیم سهیل گفت ما رجوع نشناسیم
این نامه نوشته ایست میان ما و تو چنین بنویس که ما شناسیم گفت بنویس یا سهیل
اگریم رسول را گفت که یا علی بنویس علی بنویشت گفت بنویس گفت یا صلح محمد

رسول الله سهیل گفت ما را کلاه بر خور و کلاه می گیر و در پیش فرشته و اگر ما کلاه و هم کت
رسول خدا را خنجر بیاوریم یا زانی و یا شیم نام خنجر بنویس و نام پدرت رسول را گفت ای
علی بنویس آنچه که ایشان میخواهند و آنچه نوشته ملک کن علی بن گفت یا رسول الله دست
من نزد که نام مبارک تو از رسالت بستم گفت دست من بر آن نه تا من بستم و بستم
و گفت بنویس ای کمن رسول خدا ایم و اگر چه شما دروغ میدارید مرا و قرار دادند که ده سال
جنگ نکنند و مردم درین ده سال ایمن باشند و هر که بکشد آید از اصحاب محمد هیچ یا بعضی
یا بسیار از کانی این باشد بر جان و مال و هر که از قریش بدین آید و از آنجا بشام یا بصره
این باشد و هر که از قریش پیش محمد آید بی دستری قریش او را با جای او فرستند و برکن
در حال بن خراعه گفتند ما در عهد محمد رفیق و بنی یک گفتند ما در عهد قریش شدیم رسول
گفت پس ما طواف خانه نکیم سهیل گفت امسال نه دیگر سال بیایند بی صلح و الا
خشیم ما در نیام کنید و هدی بیاورید و تا آنجا که ما باز داریم شتر بکشید رسول را گفت هدی
برایند ایشان هدی بیاورند و آمان بر روی هدی باز بکشیدند ایشان در پیش بود
که سهیل بن عمرو بایندی کران مسلمان بود و فریاد غمناک و در دست ایشان این بود
برخاست و طایفه بر روی وی زد و گفت ای محمد این عهد در میان ما تمام شده است رسول
گفت تو ای وای و جندل فریاد میکرد رسول را گفت صبر کن تا خدا ای فرجی دهد آنکه صلح
نامه از هر دو جانب کواه گرفتند و هدی بیاورید تا بگوید الشیخ رسیدند مشرکان باز آمدند
و بر هدی باز زدند رسول را فرمود که مین هادی بکشید و من تیرا شید رسول را و دیگر بار بگفت
کسی برخاست سیم بار بازگشت کسی برخاست رسول را برخاست و با کسی سخن گفت و شتر را بگفت
مبارک حق بگفت و خلافت را از آنجا برداد و سر تیرا شید مردم چون چنان دیدند بدت و پای وی در آنجا

بنی بنی شریک

و سر تا شدند و ازین بعضی می باشد و بعضی مقصود کردند و سوره گفت
رحم الله المحلین کتند و المقبرین کتند و رحم الله المحلین کتند و المقبرین
 فرمود رحم الله المحلین کتند و المقبرین کتند و رحم الله المحلین و المقبرین
 کتند جوشت که ایشان را سه بار دعا کردی و آنانی را کردی کتند برای آنکه ایشان شکر گویند
 ایت قصه این آیه که هم الذین کفر ما ایشانند آنان که کافر شدند و باز داشتند ما را از
 مسجد حرام و زیارت کردن کعبه و هدی و اینها را داشتند در حالی که معکوف و محبوس بودند
 و نکذاشتند که بچرخند و اگر نه مرد افروخته می بودند و در میان ایشان را می شناسید
 و میدانید و بر ایمان ایشان واقف نیستید آن قطره که ایشان را بکشد و بکشد
 بی علم و دانش بین شما رسد از ایشان ای و عی از کشتن ایشان با واجب محمد بن حق
 گفت مغرور عزامت و دینه است و خزن بها و کتند مشرکان عیب کند و گویند که ایشان
 اصل و خویشی کتند اگر نه این بودی که کتند شد شما را و ستوری دادی در رفتن مگر
 و لکن تاخیر کرد تا در رحمت خود بود آنرا که خواهد تو تر یلدا اگر این کافران جدا بودند
 از مؤمنان و از ایشان ممتاز بودندی ماکافران مگر را عذاب در دنیا یکدیگر قتل
 کتند در تریای که خدای بیکت مؤمنان عذاب از کافران باز میدارد **صداق**
 روایت کرد از پدرانش از امیر المؤمنین که فرمود که رسول را ازین آیه پرسیدند گفت معنی
 چنانست که اگر کافران را که در عدل چنان بود که ایشان را فرزندانی مسلمان خواهند بود و اگر
 ایشان را از اصحاب پدران جدا شایستی کردی ماکافران را عذاب یکدیگر عذاب در دنیا
اذ جعل الذین کفروا باقی کلهم الحیة الجاهلیة فانزلنا الله سیکتة علی
رسولین علی المؤمنین و الذین هم کلهم النعمی و کافرا الحقها و اهلها و کان

الله یکر شی علیها لقد صدق الله رسول له الحق و یا یلحق کتند من المسجد الحرام ان
 شاء الله الذین یحقیقون حاکم و بعضی را کتند و بعضی را کتند و بعضی را کتند و بعضی را کتند
 ذلک قصه قرینا آنکه کردند این کافران در دنیا ایشان حیات جاهلیت را و آن حیات آن بود
 که رسول را در مکه کتند و به سب الله الرحمن الرحیم رضاندادند و بجهت رسول الله اقرار ندادند
 پس خدای تعالی فرمود که سینه و قمار خود بر رسول خود و در آن مؤمنان تا ثابت قدم شدند
 در ایمان و هدایت شان نمودند در کار بزرگ و در چنگل ضلالت فرستادند و از معصیت و از کفر
 ایشان کلمه بر هر کاری یعنی تکلیف طاعت و اختیار از معصیت ای بیکت کتند از رسول
 شنیدم درین آیه که از کلمه تقوی می رسدند فرمود که لا اله الا الله **محامد و**
ضحا و قشاده کتند لا اله الا الله ات و حضرت امین
 المؤمنین علیهم و فرمود که لا اله الا الله و الله اکبر از هر کتند بسب الله الرحمن الرحیم
 و کتند الحق بها و ایشان با این کلمه سزاوارتر بودند و اهل او بودند و خدای تعالی همه چیز
 دانست لقد صدق الله رسول له الحق و یا خدای تعالی رات کتند با رسول خود در آن خواب
 رسول دید و بود عام الحدی که در مسجد الحرام رفته است او با اصحاب خود بعضی سخن کردند بعضی
 سخن می شنیدند و بعضی نصیر کرده یعنی آنکه از هر لب و تیغ کوش و پشانی گرفته این خواب
 با اصحاب کتند جزو عید سید رحمت و مشرکان منع کردند از طواف آنجا باز کتند جماعتی کتند
 یا رسول الله نه ما را گفتی که من در خواب دیدم که همه در مسجد الحرام شده این معنی و تعبیر کرده کتند ای
 و لیکن گفتیم که اسما خدای تعالی این آیه فرستاد و کتند خدای تعالی رات کتند با رسولشان خواب که
 و بر آنکه کتند در مسجد الحرام شود این برای آن صدق کتند زیرا را و بعضی از آن وقت کتند
 هر آینه شما در مسجد الحرام شوید اگر خدای خواهد استثنا بشیوه برای آنکه که از آن وقت برای آن وقت

بجای رسد و حضرت که بر بزرگان تعجب آرند و این مثل است که خدای تعالی بزرگوار و صاحب
 را از این که بگوید که شایع باشد و آن اصل او بر و کلامی که در آن آمده آنکه از پیران این
 و بر کلامی که آنکه از پیران این اصل را آورده و این را یکی کرده اند و جملی که در آن
 و اصل بیت او علیهم السلام پیران این بیان و حال فدا کرده و در پیش او جهل میکنند و از حق
 کند تا حق و کرد و در راست باست چنانکه هر یک که تعجب کند **و همین نسبت است**
 حضرت رسالت پناه ص و در کلامی از ما در و پدر باز ماند و قیام گشته ابو طالب این را در
 که در خدای تعالی کار او بجای رساند و توبت و تعقیب این بیان عالی کرده که همه عالم از او را
 و در سگفت بماند لیکن خط تا چشم آرد بایشان کافران را که گفته اند که **و الذین مع**
 ابوبکر است و آید **و الذین مع** عثمان است و عثمان است و عثمان است و عثمان است
 علی بن ابی طالب است علیه السلام و این قول ضعیف است و خارج از نظم کلام برای آنکه در آن
 معنی مبتدات و آید خیرت و آنچه بر عقب اینست جز بعد خبرات چون چنین بود نشاید
 که مراد باین اشخاصی باشند برای آنکه معنی این باشد که ابوبکر عزت و عثمان علی و این سخن نیست
 و دیگر اگر چنین بودی و او عطف با یسوی نیست اگر آیه را حمل کنند بر ابوبکر و عثمان علی بن ابی طالب و این
 تر باشد و لا یوقن برای آنکه این صفات هر صفات او است و در قرآن و اخبار را صاف حمیده و فضائل
 پس دیده او بسیار است چنانکه حق تعالی فرموده **أُولَئِكَ عَلَى الْوَعْدِ أُولَئِكَ عَلَى الْوَعْدِ** و این
 حق تعالی و لا یخافون و لا یخافون و لا یخافون و لا یخافون و لا یخافون و لا یخافون و لا یخافون و لا یخافون
 صالح کند از ایشان معنی از آنکه آنکه در ایشان رفت و آمد و از ایشان رفت و آمد و از ایشان رفت و آمد
 رات و لا اذن سمع و لا خطر علی قلب بشر و الله اعلم **و همین است**
سورة الحجرات فی است و همین است

این که گفت که سوره شریف است که در آن آمده که این سوره بخوانند و خدای تعالی بزرگوار
 که خدای تعالی را اطاعت و آنچه در دنیا و آخرت باشد و در دنیا و آخرت باشد و در دنیا و آخرت باشد
 خوانند و برای آنکه خداوند تعالی از این سوره بسیار بزرگوار و در سوره گفت که این سوره از آن سوره
 و اعطیت الشیخ انک مکان لا یجیل و اعطیت انک مکان لا یجیل و اعطیت انک مکان لا یجیل
بسم الله الرحمن الرحیم
یا اهل الذین آمنوا لا یغفلوا عن تعالیم الله و تعالیم الله ان الله یمشی
علیم یا اهل الذین آمنوا لا یغفلوا عن تعالیم الله و تعالیم الله ان الله یمشی
علیم یا اهل الذین آمنوا لا یغفلوا عن تعالیم الله و تعالیم الله ان الله یمشی
 گفت سبب نزول این آیه آن بود که جماعتی در روز عید شمر از آنکه رسول ص ذبح کند و نماز کند
 ایشان ذبح کرد و خدای تعالی این آیه فرستاد و فرمود تا ذبح ببر گیرند و فرمود که پیشی کنید بر خدای
 و رسولش و در پیش ایشان شود و یقین پیش از آنکه ایشان نذر باید کاری کنید و بر رسول خدا ص ذبح
 کاری پیشی نگیرد این عیسای گفت بخلاف کتاب است بخیر می نید مسروق گفت رسول ص
 نذر یکد عایشه شدم پاره انکین پیش او ذبح گفت بخیر گفت مسروق و این گفت خدای تعالی این آیه
 فرستاد و منع کرد از روز نذر شک و در تحریم روز شک بخوشی شک میکند که روز نذر و در شکفته
 ماه رمضان توان داشت و به نیت و یک توان داشت **مجاهد گفت**
 این آیه در حق کسی آمده است که چون کسی از رسول ص چیزی پرسیدی ایشان پیش دست کردندی کتابا
 و اندی و او بر رعایت نکرده خدای تعالی این آیه فرستاد و ایشان را از ذبح منکر است
عبد الله بن عمر گفت جماعتی از بنی تمیم نزد رسول ص بودند که ابوبکر گفت یا رسول الله
 جماعتی از بنی تمیم نزد رسول ص بودند که ابوبکر گفت یا رسول الله جماعتی از بنی تمیم نزد رسول ص بودند که ابوبکر گفت یا رسول الله

او گفت بخداست و آواز بلند کردن خداوندی را این آیه فرستاد و گفت بر حکم خدا و امری پیش می آید
و این آیه را در تفسیر است و بطلان قیاس بر این آیه که خدای بر جبریل علم بکند و تخصیص بکند جمله
مؤمنان را این که اگر پیش از خدا در سوره چینی گویند آنکه گفت و اتقوا الله ان خدای
پس سید و از معاصی اجتناب کنید که او شتاب بکند شما را و انات باحوال شما یا استقامت
الذین آمنوا لا ترفعوا الا به این آیه در شان ثابت بن قیس بن شماس آمد که او را بود و باوان
بلند با رسول الله م سخن گفتی و آنحضرت را از آن کراهیت آمدی حق تعالی این آیه فرستاد و فرمود که
ای مؤمنان! آواز بر مدارید بالا و آواز رسول و با وی سخن مگویید چنانکه با یکدیگر می کنید و ویرا
آواز مدح و عید بنام چنانکه مگذر را می کنید یا محمد یا محمد و لیکن خطاب چنین کنید که یا رسول الله
یا بنی الله چنانکه گفت لا یجسدا دعاء الرسول چنانکه عاره بقدر کسر بعضا تا اعمال شما باطل شود
یعنی تا این قبیل قول است که معلوم است که اگر آن خطاب بر وجه ما مقرر می کردند مستحق عقاب
بودند و چون خلاف کردند و قصد ایشان منع حرمت رسول و بود ایشان را ثواب حاصل شد
از استغناء ثواب را بر تنوع احتیاج خواهند گشت چون این آیه آمد ثابت بن قیس را و بر سر راه نشست
و میگفت عامر بن عدی بوی بگذشت گفت چرا می گوی گفت آیتی آمد ذات و من می ترسم که
از اصل آیه باشم و من مرد بلند آوازم و قصد کردم سخن با آواز بلند عامر رفت و رسول را خبر کرد
و ثابت بن حاتم و بخانه رفت و حق تعالی ابی سلول در خانه او جمع جمله نام و بر آن گفت من در
خانه خواهم رفت که خطای کرده ام و هم در اینجا میسر می شود من بخانه رفتم و شمار بران در آن که من
عهد کرده ام تا خدا و رسول را رضی نفسی ندین و نه نیایم تا انجا میسر و جمله سوار بر دوش و او را
خاک می کشید رسول خدا این ازین کار جزیه آمدند گفت و بران بفرمایند عامر بیاید و در خانه است
یافت و سوار بر دوش می کشید یا ثابت بر او رسول نخواهد گشت سوار بر دوش برکنش تا این و ایام که می کشید

نیز

ثابت بن قیس آمد و پیش رسول آمدند ثابت گفت یا رسول الله من مرد بلند آوازم و در مجلس تو می آید
خوش آید و پیدا شستم می ترسم که از اصل این آیه باشم و محل باطل شود تو بگویم یا رسول الله رسول و ویرا
گفت اما نه ای آن بعلش حبیبا و قلیل شهیدا و داخل لبثه ایاتی را می شناسی که در نزد حمیدی
و چون میری شنیدی و جای تو در مشیت باشد گفت راضی شدم یا رسول الله خدای تعالی این آیه فرستاد
ان الذین یغضون اصواتهم عند رسول الله الایه **انتم مالک** گفت خیر چه می بایم بود
و عامر چنانکه میله بودیم ثابت بن قیس در مردمان کاسی و در بعضی ازین میله بودند گفت او را بگو
ما در عهد رسول قتال در این چنین می کردیم آنکه فراموش شد و قتال میکرد تا شهید شد در می پیوسته
داشت یکی از مسلمانان در جمع وی بکند و بر وی یکی از صحابه و در جواب وی گفت نه نمردم در جمع من از
تن بکشید و پنهان کرده است بر و خالد بن الولید را بگوئی تا ما را فرستاده و بر دوش و قتل کنی را بر
من و اعلی است آن عامر که امر و با بر کنی را بگوئی تا بدین قیام نماید و بنده من فلا فی را آزاد کنی آن صحابه
چون خالد بگفت خالد کس فرستاد پیغمبر آنکه او گفته بود طلب در جمع کرده در زیر یک پا قصد
پیش می بردند و او را ادا کردند و خلافت را آزاد کردند عبدالله بن قیس گفت من آیه آمد صحابه
یا رسول چنان سخن گفتندی که او چند بار رسیدی تا جواب ملائیم ایشان شنیدی **ان الذین یغضون**
اصواتهم عند رسول الله اولئك الذین امسح الله قلوبهم و **للتقوی لهم مغفرة و اجر عظیم**
ان الذین یخافونک و یؤلفوا الخیرات اکثرهم لا یغفلون و **لولا انهم صبروا حق تخرج الیهم**
لما کانوا یسلمون و الله غفور رحیم آنان که آواز نرم می کنند و سخن آهسته می گویند
رسول خدای ایشان را آنست که امتحان کرده است خدای تعالی و لها ایشان را و نهال صبر کرده و صابر
که چنانکه در راه صافی کنند برای تقوی و عبادت و ایشان را مغفرت و اجر عظیم باشد و ثواب بزرگ
گفتند ما در عهد باستان یعقوب از دهان ایشان تقوی بیار است **مفسران** گفتند از صحابه

گفت نرفتم از اخصان با شورش خصوصیت کرده شهر را در خانه محبوس کرده و مردم را
 و با شورش آن زنان خصوصیت کرده و مردم را در خانه محبوس کرده و مردم را
 خدای تعالی این آیه فرستاد و گفت اگر دگر و گریه الی یومئذ یا یکدیگر قتال کنند میان ایشان
 صلح کنید و صلح دهید یا یکدیگر و نایب حق غافل از نشانید پس اگر یکی از دو قوم
 بر دیگری پیش و ستم کند دست وی از بقی و ظلم کی تاه دارید و اگر با وی قتال باید کرد قتال کنید
 تا آنکه که بفرمان خدا آید پس اگر باز گشتند میان ایشان صلح دهید و کار ایشان با صلح
 آرید بعد از اوصاف که خدای تعالی عادلان را دوست دارد آنکه گفت نباید که دشمنان
 با یکدیگر خصوصیت کنند چه دشمنان برادران یکدیگر اند میان برادران خصوصیت حکیمانه باشد
 پس اگر خصوصیت افتد میان دو برادر شما آنرا اصلاح کنید و از خدای تبرید تا باشد که خدا
 تعالی بر شما رحمت کند **ابو عثمان جبري** گفت برادر دین قوی تر است از برادر نسب
 برای آنکه برادر نسب منقطع شود بمخالفت و برادر دین منقطع نشد ابوهریره از رسول
 سرایت کرد که فرمود **اَلْمُسْلِمُ اَخُو الْمُسْلِمِ لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يُعْيَبُهُ وَلَا يَخْذُلُهُ** مسلمان برادر
 مسلمان است نباید که بر وی ظلم کند و بر وی عیب کند و در وقت فزونی ماندگی و برافزونی نکند و
 و بنیاد دیوار سر راه حق را از بالا و سرای وی ببرد که با دروازه و او را آن وی منع کند و اگر برادر و دو کاه
 خود و جیره آورد که دو کاه همایه آنرا بینند ایشان را نصیب دهد **محمد بن کعب** آن
 رسول سرایت کرد که فرمود **اَخِي الْمُسْلِمُ بَيْنَ الشَّامِ وَبَيْنَ الْجَاهِلِيَّةِ عِنْدَ الْحَرْبِ** گفت آنکه
 اصلاح کند میان مردمان مزد و چون مزد امکان بود که جهاد کند در راه خدای تعالی بجز بر ظلم
 گفت یک میل راه پس و بر پیریدن برادرش و بر پیریدن برادرش و بر پیریدن برادرش و بر پیریدن برادرش
 و سه میل بر و برای زیارت هر کاه که ترا باشد **ولایت دلیس است**

افق

بر قاتل اهل قتل و باغی از ایشان که بر امام حق پس و ن آید و فرمان بر وی و حکم وی و رضای دهد
 و اهل صبر و شام و اهل فرمان باغی و نه قتال ایشان واجب بود پس سلمان و دیگر صحابه
 را گفت **سَفَلَكُمُ الْقَيْسَةُ الْبَاغِيَةُ** قاتل علم که باغی است که باغی باشد و باغی باشد و باغی باشد
 فرمود آخر انما بقی علینا اما اجراء اسمایان بر ایشان عجمت که گفت **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا**
آمِنُوا بِاللَّهِ بنیان ایمان داشتند و در راه ایمان بنوی **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** استقامت کنید
وَلَا تَلْعَنُوا أُولَئِكَ و لا تشنایان و لا یالایا لقاب یسول لاسمه المشرق بعد الايمان
 و حق کفر تب **فَاُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ** عبد الله عباس گفت این آیه در میان ثابت
 بن قیس بن شماس آمده و او را در کوفه کزانی بود چون بحلب رسول آمدی و بر جای دادندی و بر
 رسول نشست و سخن بشنیدی یک رفتی در آمد رسول یک رکعت نماز بلند او کرد و بعد از رسول یک
 رکعت کرد و تا وی یک رکعت کردی مردم جای وی گرفتند بودند ثابت جویا سلام نماز بداد و بر قامت
 و پای بر کردن مردم و نهادن تا نیز یک رسول رسید چنانکه میان وی و رسول یک شخص باشد رسول
 بر او گفت **تَفْتَحْ جَانِبَهُ** او گفت **أَجِبْتُ جَلِيلًا** فاجلس جای که داری بنشین و بر آنجا که بود نشست
 خشمگیر چون رسول از سخن پس داشت و نماز را گفت و کیستی گفت **أَنَا فُلَانُ بْنُ نُلَانٍ** ثابت
 گفت این فلان و او را مادر وی بود که در جاهلیت و بر اخص کشندی و بدکاری آن مرد خجل شد خدای
 این آیه فرستاد و گفت ای مردمان نباید که گریه کرد و بر اخص کشندی یعنی مردمان را افسوس می کنید
 و عیب می کنید شاید که از شما عیب باشد و نه تانی که نماز را عیب بکنند و تانی که ایشان را
 زنا می کنند باشند **گفتند** که از آن در حق و نه آن آمده از زمان رسول که ایشان
 ام سلمه را افسوس می داشتند و عیب می کردند و این چنان بود که او را از زاری و در میان بست

و یکی شده از اربابین پشت فرموده این و از پس پشت می کشید عایشه خفیه را گفت بیتی که
آن کی شده چنان که از پس پشت هر یک کشد کوفی زبان نکات **عکرمه** از اربابین برآید
که که صلیه پشت حق اخطاب بشکایت پیش رسول آمد و گفت زمان تو مرا عیب می کشند
و میگویند یا یهودیه پشت یهود پیغمبر گفت ایشان را با صیقل گفتی که بدین مریض است و هم من
سوی و شوم من محمد رسول الله خداوندی این آیه فرستاد وَلَا تَلْزَمُوا أَهْلَ الْبَيْتِ خوشتر از
عیب می کشد گفت عیب باشد در پیش روی و هم در غیبت و یکدیگر را بطبع بد بخوانید حسن گفت
چون دان و ترسایان ایمانی آورند و بعد از اسلام ایشان را می کشند یا یهودی و یا نصرانی
خداوندی ایشان را ازین نوعی که **عبد الله عباس** گفت این چنان بود که
کار بد کردی و خوب کردی او را آن سرزنش کردند که تو چنین کردی خداوندی ازین نوعی که پیش
الْإِسْلَامُ الْمُسْلِمُونَ ایمان بدناست فسخ جدا از ایمان یعنی هر چه پس از ایمان کار نمی آید
و بعد از آن که از خانه تو کرده باشند فاسق شوند و هر که ازین تو بکشد از جمله طامان باشد
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا الْكُفْرَ مِنَ الَّذِينَ إِنَّ تَبِعُوا الْقُلُوبَ أُولَئِكَ لَا تَحْسَبُوا
وَلَا يَحْسَبُكُمْ بَعْضُكُمْ أَهْلًا أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ سَائِمًا و مکرر مکرر
وَأَقْبَلُ إِلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ قَوْلٌ حَسْبُكُمْ **سبب نزول** از آن بود که سر پیغمبر
مرده در پیش ازین رخ تا خدمت و مرده کردی و بخوابی ایشان قیام نمودی در سفر و حضر و در آن حال
سلمان را بد و سپرد روزی ایشان برخاستند و سلمان را گفتند برای ما طعامی بیاور سلمان از خواب
غالب شد خفت ایشان باز آمدند گفتند چه طعام نساختی گفت خواب بر من طبع کرد نتوانستم بگویم
پس یکی که پیش رسول رسید طعامی بیاورد و رسول گفت پیش از آنکه از خواب بیدار شوید و او را یکی از پیغمبر
سلمان بیاورد اسامه گفت چیزی ساخته نیست سلمان باز گفت و ایشان را خبر داد ایشان گفتند طعام

یا

و لیکن اسامه جلی کرد و در پی ستیان اسامه و سلمان افتادند و ایشان را عیب می کردند
و سلمان را بجای می فرستادند باز آمد و هیچ نیامده گفتند ترا چاه حقیقه فرستادش زمین فرو
رود ایشان پیش رسول معاصرا آمدند رسول در ایشان گرفت و گفت خوشتر از این که من از
شما اتران می چم گفت یا رسول الله ما چیزی نخورده ایم گفت امر هر چه روزی گرفت اسامه و سلمان
میخیزد و خداوندی این آیه فرستاد گفت ای مؤمنان و در شوق از بسیاری کارها که خطا
و جنون باشد و جوی می کشد بدانچه کان بر یکد آفتابان هست یا نه رسول گفت لَا تَقْبَلُوا
السُّلَاطِينَ وَلَا تَبْتَغُوا عِوَارَهُمْ قُلُوبُ بَنِي آدَمَ عِدَاتُ أَخِيهِ الْمُسْلِمِ أَتَبْتَغُوا عِوَارَهُ عِوَارَهُ حَقِّ مَقْفَعَةٍ
و قُلُوبُ سُلَاطِينِهِ گفت غیبه سلمانان می کشد و پیرو ایشان مقررید بی نامی و هر که چنین کند
خداوندی تعالی او را سزاوارد و اگر چه در خانه خود باشد **ابو هریره** روایت کرد که رسول فرمود
يَا أَيُّكُمْ وَالْقُلُوبُ فَإِنَّ الْقُلُوبَ كَتَبَ الْجَدِيدُ عَبْدُ الرَّحْمَنِ
عریفی گفت شی و آخر خطاب در مدینه بعضی می کردند بدیم پدر سرای رسیدیم از آن سلا و از بی
آمد عمر گفت این سرای کیست من گفتم سرای و بجهه براهی بن خلف و پیغمبر شغل بود بود
و لیکن ماعطا کردیم که نجس کردیم خداوندی ما را دفعی کرد ازین عمر گفت راست گفتی و بر
و همچنین **عبد الرحمن بن عوف** گفت شب دیگر را با پیغمبر خطاب بودم پدر رسول در رسیدم از انبار و شنبلی
مآمد که شرفنا و اشم آواز مردی آمد و آواز زنی که سرودی می گفتند باز زرم مادر زرم در گشاده
در بر میتم مرد را دیدیم که قدح در دست گرفته باز زنی نشسته بود و او را نیاخت گفت ای زنان از اینجا
مزد گفت با امیر المؤمنین و ابی جعفری عمر گفت این زن چه چیز تو باشد گفت جلال منت گفتن آن روح
گفت آبت زنی را گفت چه غنا میکنی گفت می کنم تَطَاوُلَ هَذَا الْقَبِيلِ و سواد جانیه
و ارقی من جیب لایعیه من الله و لا خشیة الله و اتقوا لَنْ يَرْجِعَ مِنْ هَذَا السَّيْرِ جانیه

که مقدار کافی باشد بعضی دیگر گفتند در کلام قدیم و تلمیذی هست معنی آنست که تمام کلماتی تقدف بر آید
تقدف سبب و تقیید است اول تقدف بود آنکه در حق و عزه یکی فاصل شدنی نمی باشد یعنی یا
او خدا یک شود **بعضی دیگر** گفتند ثبوتی است که در حق و عزه یکی فاصل شدنی نمی باشد یعنی یا
اشک است در سیاق حدیث معراج گفت **شتم و فی الجبا** و میگوید قدس حق کان می باشد قایم
قوی تر از آنست که قدیم تعالی بر رسول هرگز یک شد رحمت و یکی که خود را بر او و حکایت و عقلی بر تامل
بقریب ساق بر حقیقت چنانکه گفت و از آنکه عبادی عقیق قدری قریب و معلوم است که قریب ساق
لغات چه قریب ساق اوصاف باجاست **بعضی دیگر** گفتند فی حدیثی است که در حق و عزه یکی فاصل شدنی نمی باشد
تقدف فاهوی الحیجده رسولم بیا قرین یکی شد بشک آنکه آنجا رسید سجده کرد شکر آنرا که از عرض
جنان نزدیک شد که مقدار و کان **حسین** و انفضل گفت خودم بر عرض نزدیک شد پس راوی می باشد
یعنی دست در مراد قات عرشه و قیام را جای قرار بنده معنی است او و فرمان خدای **بعضی**
اصل است گفتند این عبارت از آنکه محبت و نهایت رحمت منزلت و اصل این است که در معاهد
و هم سر کند در جاهلیت عربین قرار استند که عهد صفای که کند کافایا و رندی و یکدیگر باز نهادی
یعنی ما شما و نیم و شما هم بر یکدیگر از ما معانیت صاحبش خواهد کرد آن آید که بکنه یکدیگر **و بعضی**
از محققان گفتند بر آن است که آنجا حدیثی در حق و عزه یکی فاصل شدنی نمی باشد و جبریل و وحی که خودم
آنجا خدای مجرب و خدای و زیاده بود و نقصان **ابوالحسن نواری**
را پس بداند از این آیه گفتاری که داند بین الحیجین بر تلمیذی خط و لا قله عند فیضه بر تلمیذی
است فیما یله فی الجریق الشبه **و در تفسیر اهل البیت**
است که معنی شایع معراج قدر بر ما سائیر المؤمنین هم کرده با رسول و معنی آنست که قائل بودی و عقیده
فی حلی ما و حق آنکه حلی ذات و آمد گفت بلغ ما انزل الیک من ربک این ماحان ماسیایا انزل که

ال

ایلیک من ربک فی حلی ما و حق آنکه حلی ذات و آمد گفت بلغ ما انزل الیک من ربک این ماحان ماسیایا انزل که
گفته اند فیما و عواد است یعنی آنکه کلمات شکر کند و آنجا دل و **خلافی کرد**
انداج دید گفتند جبریل را دید بر آن شکل بر آسمان باشد واجب که معنی آورده اند
رسول محمدی را در هیچ شک نیست که ظاهر آیه اینست که ما کذب المتقاة کما رأی دل محمد
در آنچه دید و شیخ با او اصافقت بر نیت بدلت و نرویه دل علم باشد و اگر چه فقط قرآن و غیره بر حق
است چون بدلت معنی است بر علم باشد که او را که بدلت گفتند بحکم کنند و راوی بیان
مراویت کرد که رسول را بر رسیدند که شیب معراج خدای را دید گفت رأیته یقادی و لو ان
بعضی بدلت را در آدم و نجیب ندیدم آفتاب را و علی ما بری و جلاله کلمه ای را بر محمد و است
آفتاب را و علی ما بری و جلاله کلمه ای را بر محمد و است
خدا حاجت المانوی از قیاس السدرة ما یقنی ما نزل البصر و مطلق لحد رأیته
تجرب الکبری بدلتی که در وای یکبار دیگر بعضی بر آن است که رسول بر آن صورت که بر آسمان باشد
و در بار دید یکبار با قول نبوت که در آن است و رسول بر آن صورت که بر آسمان باشد
آسمان پس بدلتی که در آن است و رسول بر آن صورت که بر آسمان باشد
عوض بر وقت و باز بدلتی که در آن است و رسول بر آن صورت که بر آسمان باشد
ایلا و فی المبین جبریل انوار بی نور و بار دیگر بدلتی که در آن است و رسول بر آن صورت که بر آسمان باشد
و آن در حدیث است قدس الشقی را آن که بدلتی که در آن است و رسول بر آن صورت که بر آسمان باشد
عباس کعب الاحبار را بر رسید از سدره المنتهی کعب گفت در حق است در اصل و شایع و بر آن
بر سر حاملین عرش است و علم خلق را آنجا رسد و آنکه در آن است شیب است آن را خدای عز و جل
نداند **ابوکر مریم** گفت رسول الله در نزد کتب معراج سدره المنتهی رسیدم مرا گفتند که این

است

حسن گفت سنن است که هر کس این کاران را تا به عاقبت و آن روزی باشد که ای
 دعوت کند که بکار بکشد و قطع آن و درخت است خشکها یعنی درختها که خشکها ایستادن و لیل باشد
 و در پیشگاه خود و از کوهها و آینه پنداری که میخورد و اندک شده و سعی کننده و در وقت
 پیش از خواب که از آن حالات مشاهده کند که این روز است و در وقت است و در شوار
 که شب قبله قوم نوح نکند بنو اعدا و قالوا نحن و ما نؤمن و ما نؤمن و قد عانیه انفسی
 مغلوب فانتصر ففعلنا ابوابا لعماد براء منهر و نجرنا لاولاد من عودنا فافلا لعلنا
 علی من قد قود و حملناه علی ذات الواح و در سیر تجری یا عینا بجره الی کاف کاف
 و لغت کما ما الیه فیل من مدکر فکیف کان عذابی و نذر بدر نوح و اشد پیش از
 قوم نوح او را پس در نوح داشتند بنده مافح را و قالوا لکنک و دیار است و او را خبر کردند
 از دعوت و گفتند لیکن لم نصد یا نوح لکن من المجرمین اکر باز نایستی از نوح و عت
 بر استکبار کنیم پس نوح پیغمبر دعا کرد خدای خود را و گفت آئی مغلوب فانتصر ما غلب
 که نمایان و بر من غالب شدند کینه من از ایشان بکش **مجهل گفت**
 نوح به بیامدی و دعوت کردی او را بگرفتندی و کلی وی بیغیر زندی بیفتادی و بر
 سدی جوفا به او بنی آدمی گفتو با او را میگویند تا که میداند تا آنکه از او از خود گذشت و نوح
 بر ایشان و عاقل و گفت رب لا تذر علی الارض من الکفرین و یا اسحق تعالی ما نوح را احیا
 کرد و عذاب و ستاد جنان که گفت ففعلنا ابواب السماء یکشادیم در آسمان را با آب
 و رنده و ریزان چهل شبانه روز باران می بارید و می ستاد و نجرنا لاولاد من عودنا فافلا لعلنا
 را بجهنمهای یعنی کشتاریم از آن جهنمها آب تا همه زمین جهنم باشد **حسن**
امده است که جهل باشد و در آسمان می آمد و در میان عقی می ستاد و چهل شبانه روز

آب از زمین بر می آمد آنکه آب آسمان بر آب زمین آمد و در آن روز عاقبتی فافلا لعلنا علی
 اکثر قد قود رسیدند و بکاری نمک و نمک آب آسمانی از زمین یک قطره کاشی نبرد و مافح را
 و در اشیم و بنهادیم در کشتی و در آن روز در جهنمها عذاب که گفت و در نوح و کشتی باشد
 ا لروح مع جودها من تجری یا عینا این کشتی من در جهنمهای یعنی جنانکه ما می بینیم و سید الخیر
مجهل گفت جهنم و نگاه داشت ما خیره یعنی کرم ما این نوح عذاب
 و در آن روز با خدا انگار که در وی کافر شد و در بعضی نوح و گفت که من یعنی مافح ای کما کان
 کفر من بربی الله ای لکن عوهم و خوانده اند کفر یعنی از آن کافر بود عذاب تعالی و مافح را کرد
 و کس از آن عذاب نرسد مگر عوهم عقی که آب از بر کربت وی بود و گفت سبب عذاب او آن بود
 که نوح به نوح به نوح بود مجرب ساجد بره گشتی و نعل آن بدست عوهم راست می آمد نوح او را
 و در آن روز از نوح و عوهم بزرگوار کردن گرفت و بیتا و در عذاب تعالی تا خیر عذاب و کرم و طاق
 از نوح و عوهم بدستی که مافح را کردیم آن کشتی را و آبی کردیم و در لاق و عبرتی **قتاد**
 عذاب تعالی آن کشتی را بر عوهم نرسد و عبرتی می گرفتند و بسیاری کشتیها که بعد از آن
 که نوح و ساجد را اثری نماند پس هیچ کس هست که یاد کند و اندیشه نماید و قطع شود و در
 و نعل آن آنکه بر عوهم و نوح کشتی که بود عذاب من و اندازان من و لکن عوهم
 القرآن لکن فیل من مدکر که نوح عذاب فکیف کان عذابی و نذر
 انا اولنا علیهم و لیا خیر من فی نوح و عوهم تسبیح من نوح الثامن کما لعلنا عوهم
 نعل شجر فکیف کان عذابی و نذر و لکن عوهم القرآن لکن فیل من مدکر
 و در کما قرآن و آسمان کردیم برای نوح و عوهم که با ن شغل توان شدن و عوهم

و نیز می آمد و دست مبارک خود بر او بر ایشان گفت بلکه قیامت سر خدا یافت و خدا
 قیامت را همیشه و سخت تر است از روز بدر **ابو طهری** روایت کرد از مولود که گفت بشا
 بعد از صلح که شاگوش بنی ابراهیم را یکی از بنی هفت کاه در پیشی که از یادم مردم بود یا تو کنی و عی
 یا بجاری سفید یا بنی سفید یا هر که بخواهد یا در حال و آن توبیت منظر قیامت و آن
 آلهی و آن بدستی که مشکان و کاه کاران در کرامی و در آن زبان نرسیده باشد **عن الفضل**
 گفت فی مثل الخ لای الدنيا و سر عذاب الآخرة و در روزی که می کشد ایشان از روزی در روز
 و می کشد ایشان از آن عذاب و عذاب و الم بریدن آتش و در روز شما **انا کل شیء خلق الله**
وما امرنا الا واحدة کلهم بل البصر و لقد اهلكنا من قبلهم امة
 و کل شیء نقول فی الزبور و کل صعبین و کتب سطر ان السعیرین و صراط
 و غیره **مفعول صدق عندک مقتدر** ما هر چه آوردیم با ندان آوردیم و حق
 مصلحت جهان که بایت بی زیادتی که عیب باشد یا نقصانی که حاجت دارد **بسم**
 گفت بقیه ای الی اجل تا اجل که مستقدم و متاخر شود و از وی **عبد الله**
عباس گفت جعلنا لک سعة من کل شیء هر چه خواستی یا فریدیم زمانه را برای
 مردان و هر چیزی را برای چیزی و ما امرنا بک کارهای که می توانی یا می باشد و زمانه را برای
 تغییر و تبدیل بود و نیز روزی از طریق شایان باشد که چشم درون و گفتد با امر ساعه موت
 و اجمعه تنابر ای آن گفت بیانه و ما امرنا ساعه الی کلهم البصر و ما امرنا **بعض**
مفیدان گفتد امر ما یکت بعضی کن بیانه آنها امرنا شیء اذا ارادنا ان نقول که
 کن فی کل شیء و در زیر آن بجهت را متکی نیست بر ای آنکه خلافت نیست که افعال خدا بقدر و قضا
 او باشد خلافتی در افعال ماست که افعال ما آنچه در میان است بقدر اوست ایشان گفتند

خبر و شرف و کفر و ایمان بقدر ما دوست و لقد اهلكنا بدستی که ما هلا کردیم اشباع و بعضی
 و اشکال شمار که کافر و جاحل بودند و ما وقت را از امتان سلف پس هیچ کس نیست که این
 یا گفتد و ازین بد بگویم و هر چه آن اشباع کردد آن چیز شده در صحایف اعمال ایشان
 ثبت است و گفته در لوح المحفوظ و هر چه کردد از خود و بزرگ و اندک و بسیار
 نوشته است ان المتقین بدستی که شعیان و پرهیز کاران در پیشها و جویبار
 حرقان باشند **خدا گفت** فی صراط و سعة در روشنی و فقرانی باشد
 فی مقتدر صدق در جای خود در لغو باشد و قائم و آن ثبت است نیز یک خدای
 قادر و توانا و مراد بقدر قرب منزلت است و علی تربت **صراط**
 فرمود که جای کفای عالی آنرا بصدق و صفت کرد جای صادقان باشد **در خبر**
 که در روزی من علی نبینا و علی الصلوة والسلام بناجات میرفت بخواب بگذشت
 ناله بگوش وی رسید در آنجا رفت مردی و دید برهنه بر خاک خفته خستون بر سر کرده و بر
 غریب پوشیده بودی نالید و در آن نا اچیزی میگفت موی هم نیز دید و می شد میگفت که
 اللهم ربی عریقی و وحدا و تعرف فقری و فاقی بار خدا یا غربت و تنهایی من یحیی
 و فقر و فاقه منی شناسی موی مرا از فقر و مناجات کرد میگفت و بشنید جزو خا
 که باز کردد حق تعالی فرمود که ای موی پیغام آن در پیش نگذار دی گفت یا خدا یا تو عالمتر می
 و خدوت و سخت می کرد و شکایت از فقر و فاقه میگفت خدا تعالی فرمود که بروی از من سلام
 برسانی و بگو که خدایت سلام میرساند و میگوید که قوت نهانیستی که من این قوام و تو به پیش نشستی که
 من وکیل قوام موی می باشد و بر این آن در پیش نیست و پیغام خدای نگذار آن در پیش
 گفت یا کلیم الله مرا باین آن نیست که خدا عزوجل حدیث من شنیده و از آن جواب دهد که عزوجل

و جال بناد موی بیایان آمد و ایشان را خبر داد بستاند و بیایان
 را اشراف بنی اسرائیل تابیدن وی مشغول شدند چون در آمدن حق تعالی بر پیش رو
 خشت و در پیش رو اندید گفت باز خدا یا این در پیش کجا شد ز پیش قدمه و او را کس بخورد
 چنین بیایان آمد و گفت خدا ای تعالی میکنی که این چه کاهناست که بر دوشانی مانی بری این در پیش
 بود که شیطان در دنیا طلب داشت یافت و ملک الموت در هر یک طلب کرد و یافت و نکس
 و نکس و در هر یک طلب کردند یافت و در میان طلب کرد و یافت و نکس و نکس و نکس و نکس
 و یافت گفت باز خدا یا این کجا شد گفت ای هر چه دوست کجا باشد جز نزد یک دوست نمی ماند
 چند و چند بیک مقصد **و النون مصر** هر که در صاحب بن حق
 دیدی ایشان را بر حق کردی بر طاعت و گفتوا اولیاء الله جد و اما بالله و لا یغوا فی شیء
 جدی چند بیک مقصد **ان جسا بن عبد الله الانصاری**
 روایت کرد گفت یک روز در مسجد مدینه نشسته بود بعضی اصحاب از وی حدیث
 می پرسیدند رسول الله گفت ان الله تعالی لواء من یزور و یخون من یرجی خلفها قبل ان یلقی
 الشکرات و لا یرى بالقرآن عذرا و ذلک اللواء لا آله الا الله محمد رسول الله آل محمد
 الکریم صلوات الله و آله انما القوم فقتل علیهم للعدو الذی قتلنا بیکم و یزور و یخون
 فقال القبیح یا علی اما علمت ان من اخبنا و اذین یحیی اسکت الله صوته و علی علیه السلام
 فی مقصد چند و چند بیک مقصد گفت خدایا روایت از من و عمو و از من بعد از من بسیار
 چنانکه از آن آسمانی و زمین را فرید بدو از سال و در دایره نیست است که لا اله الا الله محمد رسول الله
 آل محمد و هم خدایان و صاحب این لواء امام قیامت امیر المؤمنین است که پس از آن خدا را که سال
 شریف و من کرد و ایند رسول الله گفت یا علی تو ندانی که هر که ما را دوست دارد و دوستی ما کند با ما باشد

در هر چه ما فی مقصد صدق عند بیک مقصد **سورة الرحمن جلاله**
و عن قوله **مدحیت و فقا و هت آیت از من بنی و عمو و از من**
 از امیر المؤمنین علیه السلام روایت کرد که هر چه از من است و عمو و از من است و عمو و از من است
 الرحمن است ای بنی کعب از من رسول الله روایت کرد که هر که این سور و بخواند خدای تعالی بر سینه
 وی رحمت کند و او را از جهل آتانی باشد که شکر حق خدای گذارد باشد هشتم بن عرو که بدید
 که حق این کس که قرآن را قائل نمید خدای بعد از رسول الله علیه السلام عبد الله مسعود بود و آن چنان بود که
 اصحاب رسول الله مجتمع شدند و گفتند قریش قرآن فاشند ندکیت از میان ما قرآن بخواند
 تا قریش بشنوند عبد الله مسعود گفت من بخوانم گفتند ما ترسیم بر تو از ایشان گفت بر ما کند
 که خدای تعالی نگاه دارد مرا آنکه بیامد و نزد یک مقام ابراهیم باشد و سورة الرحمن آغاز کرد
 و قریش را بجهل نرفته بودند که سبب میکرد و اثر عیب در هر یک ایشان ظاهر شد همچنین می
 خواند ناچند آیات بخواند آنکه بر کردید و بنزد یک صحابه آمد گفتد ما از من می ترسیم
 کنیم تا کسی باشد که او را غلبه بود از عیش و وی قبول کند
بسم الله الرحمن الرحیم
 الرحمن علم القرآن خلق الانسان علیه البیان الشمس والقمر ربان
 والقیام والشجر یحیدان والساء رفیعها و رضع المیزان الانظعم فی المیزان
 و انصبا الوزن بالقسط و لا تخیس و المیزان و الارض و صفها للامور فیها ه
 فاکمل و الخلق ذات الاکفار و الحب و العصف و الریحان فبما انعم ربکم
 فاعبدوه بان الرحمن خیر آت که کافران کنند و ما الرحمن رحیم باشد که رحمت
 که قرآن آموخت و علم القرآن خیر آت که کافران کنند آتیا یعلیه کبر ان را آدمی می آموزد حق باشد

در هر چه ما فی مقصد صدق عند بیک مقصد

آید و بسیار چنان را می کشند مراد جان است بدین بیان که اگر آنکه آفرید زبان زنده و رویش در
دو این غبار گفت و باری زبانه آتش است **مجاهد** گفت آنست که غفلت شود و بعضی
از بلی و شیخ و وزیر و بزرگان و میان و چنان کلام تقوا و تعویذها خدا را بدین معنی
این آیه را می گویند که غفلت است و این است و آیه **لَا تَقْلُوبُوا** **جسارین**
عبدالله از مفسران وایت کرده که رسول الله این سوره را بر صحابه خواند و ایشان غافل می بودند گفت عالی
آورد که سوره را بر صحابه خواند و ایشان غافل می بودند گفت عالی
حق اندام گفتند یا رسول الله چه جواب دادند گفت هر یک از شما که می شنیدم قیامی آید و بگوید یا ایها
آواز بر آن زدند که **لَا تَقْلُوبُوا** **جسارین** یا ایها **جسارین** یا ایها **جسارین** یا ایها **جسارین** یا ایها **جسارین**
رَبِّ الْمَشْرِقَيْنِ خداوند و شرق و مغرب یکی شرقی تا جنان و یکی شرقی زمرستان و بحین مغرب
تا جنان و مغرب زمرستان در آنجاست از روی کار و یکی شرقی و یکی مغرب تا جنان تا جنان
یکی در راه فارس و هم در راه روم و میان ایشان بر تری و عافیتی هست که اینچنان که یکدیگر
نکنند و باید که آنجا نرسند تا جنان که عذاب ببلوچه می رسد **مجاهد**
گفت در راهی زمرستان و آسمان که هر سال یکبار می رسند **و در تفسیر**
اصل البیت است که مراد باین در راه قاطرات و علی یکی در راه علم و هم در راهی علم که مراد
شجاعت و هم در راه سخاوت و یکی در راه عیال و یکی در راه میان ایشان بر تری و عافیتی
است و از آن روی که باین و چنان بین و آن آید یعنی حسن و حسین علیهما السلام بعضی گفته اند
مراد در راهی علم است و در عذاب است و آن است که عذاب را عادت بود که چون ذکر و تضرع باشد
عقب کلام با تفسیر یکی از اینها که با هر دو اشتراک کند علی التبع قال الله تعالی یا مَعْشَرَ الْإِنْسَانِ
يَا أَيُّهَا النَّاسُ اسْمِعُوا لَكُمْ دَعْوَةَ رَبِّكُمْ أَسْمِعُوا أَسْمِعُوا أَسْمِعُوا أَسْمِعُوا أَسْمِعُوا أَسْمِعُوا أَسْمِعُوا أَسْمِعُوا

آبیت آب دریا و آب آسمان و مراد از آن که هر که باشد و در جهان مراد از آن که
گفت مرغان و پند باید **ابن جریر** گفت مرغان را دران صدف سیلید و هوش را از کف قوت
باوان که در دهنش افتد و فرایدی شود و اهل اشارت گفتند که این در راه یکی در راه معرفت
است و یکی مصیبت نفس و بیهوشی و بیهوشی و عصمت لایبغیان تا مصیبت نفس نمی کشند
بر معرفت دل **ابن عطاء** گفت بیان خداوند و در راه است یکی در راه لغات و آن
توالت و یکی در راهی هلاک و آن دنیا است هر که دست در زمین هلاک شود بیهوشی و بیهوشی
و آن و اعطی الله فی قلب المسلم و اعطی خدایات در دل مسلمانان بیهوشی و بیهوشی
حقیقتی و در جهان از بلی بدید آید و از تری عذاب و رحمت بر آید و آن قرأت که در علم
خلال و حرام و حوادث و احکام است و انواع علوم **و گفتند** این و در راهی
و عقوبت است **بیهوشی** و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی
در راه عقلات و در راهی عافیتی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی
و له الحمد المنة في البحر كالاعلام قیامی الآله و بیهوشی
كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ وَ يَتَّبِعُ غَيْرُكَ ذُو الْجَلَالِ وَ الْاَكْرَامِ قیامی الآله و بیهوشی
يَكُونُ بَاقٍ يَسْأَلُهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ كُلُّ مَنْ هُوَ فِي شَأْنِ قیامی الآله و بیهوشی
و كَذَلِكَ بَانَ سَنَفْرَجُ لَكَ آيَةُ الْفُلَانِ قیامی الآله و بیهوشی
و از راهی گفته اند که انشا می کند در زمین با کشته ها با دبان بگوید و سخن کرده مددی می بماند که می ماند
بقدرت و در آب روان شده اند و این هم بر سبب است و تذکره نعمت آنکه بر سبب و عطا گفت
هر که بر پشت زمین اندامه فانی شود **و مذهب** **و مذهب** **و مذهب** **و مذهب** **و مذهب** **و مذهب** **و مذهب** **و مذهب**
چون خداوند و مذهب عالم را با فساد و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی و بیهوشی

انسانند چون یکبار غریب شوند همه ایشانشان از یکدیگر جدا شوند ایشانرا از اینها جدا سازد پاره پاره گشته
باز از این سوختند و در آتش افتادند میان این دو آن میگردانند ایشان فذلک قوله بطریق دیگر
آنرا که گویند در این آیه که رقت از کوه درخیزد و غنای عالم را در این و آن مقدر کرد
گویند فیما قال الله آیه جبر است که عید و عیدین یکدیگر در هیچ لطیف است که ایشان را بطاعت و ترک
و از آن مصیبت دور گردانند و این باعث بود بهای و صافی بود از کفر و این غایب است باشد و درین
و این نشان مقام رب جلالت فیما قال الله ربکم کما یتکبرون و یا انا انزلنا فیما قال الله
و ربکم کما یتکبرون و فیما عینان خیران فیما قال الله ربکم کما یتکبرون و فیما عینان خیران
و در جان فیما قال الله ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون
الطین و این فیما قال الله ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون
قیامت ابرهم او هم و محمد گفتند این کسی باشد که قصد کند معصیتی و خدا را یاد کند و از حق خدا
آن که مرا ترک کند **ابن ابراهیم از هم** گفت از سلسله ای میرقم در راه شخصی بگریه و بگریه ای
میرسیم گفت ای حق انت آمرانستی تو خجسته با اهلش که مرا از تو هم بدید آمد مرا گفت تو سستی یا نه
گفتم تو هم گفت دروغ میکنی اگر من نبودم خزان خدای تو رسیدی **امیرالمومنین**
را گفتند در وقتی که برت و غم عید و در بخت گویا علی از وی میترسید چون بسیار از وی
گفت کیف یحیی سوا الله منکم بعد سوا طرعه عین چگونه تیر ساز غیر خدا اگر کسی که طرعه
العین یعنی یک خیم زن از خدای ماضی شد گفت کسی که از خدای تیرید و ببرد و بشت است یعنی
بستان بود یکی از یاقوت سنج و یکی از زرد سنج خاکش کاهن و عیب باشد و کل و از شک از قیامت
هرت از این حد سالار اید باشد در میان هرستانی برای خود از هر و این دویشان یکی تیر خدا و
باشد و یکی تیر که شوق و این دویشان خداوند شلخها و الوان باشد و این دو سوار و سواران

در بیان

دوستان و دشمنان روان باشد حسرت گفت و جسته آب زلال یکی را نفیتم گویند و دیگر را سلسبیل
او یکی و تراقی گفت این دو جسته روان آنرا باشد و در شبت که او را در چشم آب روان باشد و در شبت
از هر سینه و دروغ و دروغ باشد این جفاست گفت در هر شایع سینه باشد تلخ و شیرین الا که از اینها باشد
متکلیفین تکیه زده باشند و در سینه ها که استرا و از سینه سبغ باشد و اگر استرا بر این که چون بطنان
از استرا بر باشد ظاهر و بعضی ابراهیم باشد **سعد بن جبیر** از ابن عباس پرسیدند
گفت این از انانیت خدا تعالی است فلا تعلم نفس الا حقکم من قرأ عین و قرأ عین و قرأ عین و قرأ عین
یعنی بر باشد و ظاهر از این و سینه ها این دویشان تکیه باشد ایستاده و نشسته و خفته نباشند
در خبر شبت گویند همین بر سر و خفته باشد و از بالایی او در شبت بیوه بر و سبیل
گفته و جو و مال از او و آید سینه از آن شاخ سر فرود آید تا بدست خود تناول کند و این قاصد
الاعین لم یطیعن انفس قبلهم و لاجان فیما قال الله ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون
الیا قوت و المرحان فیما قال الله ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون
فیما قال الله ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون
بد ما حان فیما قال الله ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون و ربکم کما یتکبرون
شهر خویش کشاید و در غیر ایشان ننگند **ابن زید** گفت شهر خود را گویند بقره خدا
که در شبت یکوتران تو هیچ نمی بینم پس آن خدا را که تو این داد و مرا بتو از برای داشت
و نانی که دلت با ایشان و در این نگردد باشد پیش از ایشان هیچ پری و هیچ آدمی یعنی کسی را ایشان
خلیفت نرفته باشد بلکه بهر حق باشند و کسی بکارت ایشان نبرد و باشد **سعد بن جبیر**
عبد الله گفت هر که در دنیا چشم نگاه دارد از محرمات در آخرت او را محض و خدا را حاضر است و کسی
جان بر او مبالغه کرد چنانکه یکی از ماکه یعنی و انبی را با و راه نیست و در آنجا نتواند بریدن و جانند

سید کن باشد چون که مغاند که پای برهند و ز آید تا پای برهند آنکه بجای خود در آن کین
 علیها نیکه مژده باشد بر آن سرهاروی در هر یک کوه و بدیدار یکدیگر شاه و خوش عیش کشته
 بپوشن خوات کنند بر ایشان قلا ساق و کوفه کافی بنا و دستید و بخند که هرگز عین بدی پس نشند
 از حال کوه کی نکند نود و چنان باشند که خدم دنیا که در میان صلاحیت نمودند تا دارند مع چشم سید
 کشته مقرر بون کی شوار مرگوشه شده باشند و حسن بصیرت گفت که کازان اصل دنیا باشند کایان
 را طاعتی بود که بران خواب گیرند و مصیبتی بود که بران عقاب کنند پس در شربت باشند برین دست
 اصل است و در خبر است که اطفال که در خدمت اهل بیت باشند با کاتب با کوفه
 که و شده و خرطوم ندارند و از آن صدای و در دهری باشد و از آن دست نشوند و عقل زایل نشود
 و قافله و مینه از این ایشان خواهند و اختیار کنند و گوشت مرغ از این ایشان با آن اشتهای
 و آرزو باشد **ابو سعید خدری** از رسول الله روایت کرد که در شربت مرغانی می پزند
 هر یکی مقدار هزار پندارند یکی از ایشان بیاید و در آن حال که مؤمن طعام خورد و در صحیفه افتد
 و برهانی باشد از هر پی ازان وی ثواب از طعام پس و آن بعد از پی سید تن و از هر یکی نیم شوال
 انکین شین تن که هیچ ثوابی و دیگر نماند آنکه بزد و شود و ایشان در شربت حورانی باشند
 حشم و خراج مانند مرغان پید شده که موار و می شکرده باشد از آنکه مکنونی و حرم بود باشد
 تا صفاء لوت و حیاء ای بر جای خود این همه کرامت خیر و کفایت باشد ایشان را با هم کرده باشند
 از رسول الله واجب است **شیخ انس مالک** گفت که رسول الله فرمود که کسانا تعالی ایشان از هر قدر
 آفریده است ابو امامه روایت کرد از رسول الله که هیچ مؤمن نباشد که او را عفت او و وزن نباشد
 عبدالله سعید گفت نوری در شربت بدید آید اصل است گویند که این نور چیست گویند سر و شقایق ندان
 حور است که در نوری شو خوش بخت بدید لایق معنی که فیها عفتا در شربت حق پس و بی عفتا نشوند

[illegible]

اولیت و اخراجات و ظاهرات و باطن اولیت که ایضا جمله موصیفات است که در هر مرتبه
سابق و هیچ چیز بر وی سابق نیست آخرت که بر او از جمله موصیفات فانی که در هر مرتبه و در هر مرتبه
شوند باقی ماند ظاهر است و در میان و باطن است از خواص و از یک خلقات این خواص
گفت اولیت را باطنی و آخرت را ظاهری است و ظاهر است که در هر چیزها باطنی است و باطنی است
که بکارها و پرورش و عبادت و از ادعای اولیت قدیم و اخروی و جیم و ظاهر است و جیم
و باطن است علم اولیت باطنی و آخرت باطنی و ظاهر است باطنی و باطنی است
اولیت بگویند این امره اذا ارادتنا ان نثوبك ان نثوبك ان نثوبك ان نثوبك ان نثوبك ان نثوبك ان نثوبك
الله الذين آمنوا بالقول الثابت في الحياة الدنيا و الظاهرات به تبين رب العالمين و الله اعلم
بما تنصرون و دینه و فلو بکم جنید گفت الاقل بشیخ القلوب و الاخر بقران الدنیا
و الظاهر بکشف الکروب و الباطن بعلم العیوب این عطا گفت اولیت بکشف احوال
تا رغبت بکشد در بر آخرت بکشف احوال عقبی تا فکیند از وظاهرات برده هاء و شان
تا بشاخصدش باطن است برده هاء و شان تا بشاخصدش در جنبر است که روزی رسول
با صحابه نشسته بود این بر می آمد گفت شما دانید که این چیست گفتند خدا و رسول او عالم ترند فرمود که این
عیان خوانند این ابریت که زمین را سیراب کند خدای تعالی این ابر را بر او از قرنی که می کشند
و در باطن اند آنکه گفت داند تا از بالای وی چیست گفتند خدای رسول خدا عالم ترند گفت آسمان
و نبات که از ابر فرغ خوانند و آسمان هفت است یکی بر زمین یکدیگر یکی از یکی تا دیگری پا بند است
آنکه گفت داند که در زمین این زمین چیست گفتند خدای رسول عالم ترند گفت زمین و از زمین
تا آن زمین پا بند است آنکه گفت داند که از زمین این زمین چیست گفتند خدای رسول عالم ترند
گفت زمین یک است تا هفت زمین آنکه گفت با آنکه آنکه جان محمد در است او است که از خدای را بخواهد

بالای عرش جواب دهد شما را از زمین زمین آنکه این آیه بر خواند که هو الاول و الاخری
و الظاهر و الباطن و من کل شیء علیم و از بر همه چیز عالم و اناست هیچ چیز بر وی
پیشیده نباشد این صلیح روایت کرد که روزی رسول در محرابه فاطمه رفت فاطمه از وی
خدا و سخوات گفت ترا راه نامیم چنین که تا از هفت باشد از آنچه تو میخواهی گفت حجت
آن حضرت فرمود که بگو ای الله رب السموات السبع و رب العرش العظيم ربنا
و رب کل شیء من کل شیء انت الخیر و الاخیل و ان یومر و العز و فانی الحب و النبی
اعوذ بک من کل شیء انت الخیر و الاخیل و ان یومر و العز و فانی الحب و النبی
تعدک شیء و انت الظاهر فلیس فیک شیء و انت الباطن فلیس فیک شیء فانی الحب و النبی
و اعیننا الفقر و هو الذی خلق السموات و الارض فی ستة ايام ثم اسوی علی العرش
لعلکم ما یلج فی الارض و ما یخرج منها و ما ینزل من السماء و ما یرفع فیها و هو
معکم ایتما کنتم و الله بما تعملون بصیر له ملک السموات و الارض و فی
الله شجع الامور یوجع القلب لیل التهان و یوجع التهان فی اللیل و هو علیم
بقیات الصدور او است آن خدای که آسمانها را برپا فرید و زمین را در مدت شش روز
پس آنکه ستی و مشهور است بر عرش و عرش کنایت از ملک و پادشاهی و در اصل حق باشد که
پادشاه بر آید نشیند آنکه از اجافعل کند و ملک از عرش خوانند که بنده است و پادشاهی حق سبحانه و تعالی
و حق سبحانه و تعالی بیان عظمت سلوک و پادشاهی خود که با فریدی آسمان و زمین در مدت آنکه
ایشان را و بطول کائنات و باستانی وی بر عرش و قهر و غلبه با عظمی و بنی که کائنات چون بیان
کمال قدرت کرد کمال علم حقه باز نمود و گفت میداند و می شناسد آنچه از زمین شود و آنچه بر وی
آید از قطرات باران و انواع نبات و گیاه و آنچه از آسمان فرود آید از حی و بی حی و از اهل آسمان

در آن که خبر زمین سام خواهد بود و کوی آنجا اند بر ای که رسولم ایشان را گفت بر وید
گفتند که اگر وید گفت بحشر خدای تعالی این آیه فرستاد که لا ولی الخیر **نهری** گفت
براء ان اول خسر گفت که ایشان را هر که خیر بود و جلا خفا و جان خود را هر که در است
و رفیق و اگر این بودی ایشان را خدای تعالی عذاب فرستادی چنانکه گفت و لولا ان کتب
الله علیهم الخیر لعدبهم فی الدنیا و گفته اند حشر اول مدینه بود و حشر دوم خیم
بود و حشر سوم عرب یا شام آنکه گفت ما قطعتم پنداشتند شما و گمان کردند که ایشان برین دنیا
و شمشها و خود را بکشند از برای آنکه ایشان را عده بسیار بود و عده کارزار را صل
و قلعه استوار داشتند و ایشان نیز کان چنان بود که قلعهها و حصنها ایشان جمع کند
از ایشان بآس و عذاب خدا را از آنجا که حصنها محکم کرده بودند و در جاه و درازها بسته
بودند بایشان آمد باس خدای و فرمان وی از آنجا که پنداشتند و کان نبودند بکشتن مرتبه
مهرتران ایشان چون کعب بن اشرف بسبب از راهها ایشان ضعیف شد و از مدینه در راه
ماند و انداخت در راهها ایشان خدای تر را چون کعب گشته شد و عاصها ایشان خراب
شد بدستهای و نشان **این عیال** گفت چون سلمانک ظفر یافته از بر و فدا راهها
خراب میکردند تا درین راه که ایشان از اندرون دیوار میگذاشتند و بیرون می رفتند
آنکه خدای تعالی فرمود که اعتبار کنید ای خدای و ندان جسمها و عقلها و اندیشه کنید و کار ایشان که
خدای تعالی بکند و شوم از این راهها که اندکی دیگر کارزاری تا ایشان اسباب و جمیع عیال
و راهها و خود را بگذرند و بر نشند و لولا ان کتب الله علیهم الخیر لعدبهم فی
الدنیا و الله فی الآخرة عذاب النار ذلک یلکم شاقوا الله و رسولک و من
ایشان الله و الله شدیدا لعقاب ما قطعتم فی الدنیا و فی الآخرة عذاب النار

الکرام

اصولها فی ذلک الله و الخیر فی الدنیا و الآخرة و اگر آنست که خدای تعالی بر ایشان نوشت و لازم
کرد و بید که از ایشان و میان خود و دین بین و عیال و کس خدای تعالی ایشان را عذاب کردی عذاب استقامت
در دنیا بقتل و اسیر بکشد و ایشان را از دنیا ببرد و عذاب و ایشان را عذاب و برین عذاب
کردی و این عذاب دنیا عذاب آخرت ایشان را برای آنست که با خدای و رسول تعالی گفت کردند
و هر که با خدای تعالی گفت کند خدای تعالی عقوبت کند است عذاب خود بود رساله و عذاب فرستاد
آنکه گفت ما قطعتم هر چه شما از این بینید و در خشتان خرمای بکشد استقامت از استاد بر اصل خود
و بسته خود آن بدست خدای و فرمان و برین برای آنست که تا رساله کرد و اندیشه و ان عاشق
و این عیال و صلح برین خسر و فرمود تا از در خشتان خرمای بپایند و برین در خشتان خرمای
برین عیال و سخت آمد بر سبیل طعن گفتند ای محمد بن دعوی میکنی که بعد از فرستاد
و این بعد از نشاند که فرمانی و خشتان خرمای بپایند که فساد باشد این سخن رسولم سخت آمد سلطان
مشخص گفت اندیشه کردند که با فساد باشد آنچه ما میکنیم با یکدیگر بخلاف کردند بعضو گفتند
باید بریدند که از جمله غنیمت است و بعضو گفتند باید بریدند نعم آنست که خود از برای رسولم
فرمود که در خشتان خرمای بپایند و از خود که از عیال بپایند که آنرا بپایند و آن هستی از انواع
خرمات ایشان درین خلاف بودند که خدای تعالی از آیه فرستاد و گفت هر چه بریدید از خشتان
خرمات و هر چه بکشد استید به فرمان خدای بود و خدا فرمود **مقتل**
گفتند نوعیت از خرمات که خرمای او زبرد باشد و لطیف و با آنجا که استخوانی از بین و
بتوانی دید خود آن آن نوع را دست تراشتی بر ایشان سخت آمد بریدند آن و گفتند
بها کنید تا هر که از آنها غالب آید و بر باشد خدای تعالی درین آیه و چون برین عیال از آن
و فساد و خردن بپایند و گفت این برای چشم و خط جبهه آن کافر فرمودیم و الخیر فی الدنیا و الآخرة

حق خود بر خیزد و عید تا من در مصالح مسلمانی صرف کنم و چون مال آورده عوین باز دهم
 رو باشد و چون اوقات زیاده پیش از آنکه مال رسد و آن در روز ناکارده باشد کیلا یقولون
بنی الاغنیاء منکم وما الیکم الرسول فخذوه وما نهيکم عنه فانهوا و اتفاقا
 الله ان الله شدیده لعقاب الذین المهاجرین الذین اخرجوا من ديارهم واهلهم
یتغوز فیکم ویرضوا نانی یضن ورا لکم رسول الله ان لکم منه الصادقون
 و به فتح دال لغز باشد و عید و بضم دال و فله آن باشد که در میان مدعیان شداد بود از اهل
 چون عاریت و عین آن و دله در ملک باشد و دله در مال حق تعالی گفت بلی آن فی المایه
 که ایستیم و غیره بدان وی تا آن حق و به و لغز باشد و ملک و میان شراکون شاکه آن مکاره کند
 و مالی باشد و در میان ایشان که آنرا یکدیگر می دانند کامی در دست این بود و کامی در دست آن و هر یک
 که قوت و غلبه بیش بود با دست خود گیر چنانکه در جاهلیت بود و چون افتاد ایستاد
 از آن غنیمت بر گرفت و چون در این چنین می بینم یکی آمدی و بگفت و آنرا با خواهری و در حق تعالی
 در اسلام با عرض کرد تا رسول را هلیت و اقربا او را حسن باشد و آنچه خاص رسول است و
 و خوشیشان بر این چنانکه در آیه بسیار کرده اند حق تعالی فرمود وما الیکم الرسول فخذوه
وما نهيکم عنه فانهوا آنچه رسول بشمار دهد از غنیمت یا آنچه حق وی است از حق
 فدا گیرید از وی و بر وی اعتنا حق کنید و آنچه باز دارد از شما از آن غنیمت باز است و چنان
 بر عموم اولی مراتب یعنی هر چه رسول بشمارد از آن منع کند با شما و هر چه رسول شما آورد
 فرمای برید و قبول کنید انتم رسول الله و اولادکم که فرمود قرآن
 بر آنکه هر که ترک کند و آسانت بر آن کن که متابعت و بگفت و معنی حدیث معصیت است یعنی
 هر که ترک کند حدیث من و جمع که میان او و قرآن بر خیزد باشد و هر که از قرآن تعارض کند و بدین

در باب

در و بخوان آخرت زبان کار باشد و نماز فرموده اند که قولین گیرید و زمان من کار برید و خدای تعالی
 فرموده که ما الیکم الرسول فخذوه الا از خدای برسد و بخالف قول خدای رسول وی که
 خدای سخت عقوبت است للفکره المهاجرین آن سال غنیمت در ویشاق است که از مدینه که
 و خان و میان و بین خود را کرده و با رسول به مدینه آمده اند آن مهاجران که کافران سکه ایشان را از سکه
 ایشان بر وی کرده و با اهل ایشان هر یک داشته اند فضل خدای پیوسته و رضای وی و بطلان
 و بی خدای را با رسول و در حق رسول می طلبد ایشان اند که در عوی همان صادقا و دلی و راست
در خبر است که از مهاجران در مدینه که سکه بر یک سکه پیوسته و راست
 از آنکه سکه و هیچ چنان در برایشان گوی که در این سکه تاسه یا کمتر یا بیشتر از آنکه جاست نشی
 جوی حال ایشان چند روزی در مدینه سالخی نصیر بر این مهاجران قسم کرد و انصار را هیچ نداد و هر یک
 که محتاج بود چنانکه در آیه ذکر کرده شد والذین تبعوا الدان و لا یملأون قلوبهم خیرا
من مهاجر الیه و الذین صدقوا و هم حاجه الیه ان قوا و یوتروا و علی انفسهم
و لولک ان یسیر خصاصه و من یوقح نفسه فاولئک هم المفلحون و آنکه که سال است
 را نصیر بر این مهاجران که قسمند و ایمان را ملازم و کف خود کرده اند و ایمان با خلاص او و در مدینه آنکه
 در سوره هود که از مهاجران و انصار این قوم انصار که خدای تعالی برایشان شاکت بآن گواهی
 ایشان آید و در رسول و پیغمبر بگو بود و ایشان مسجد ها بنا کردند و دست بیداشتند یعنی استند
 که را که با ایشان هجرت کرده و نیز یکد ایشان آمد و ایشان در در حوزت یافتند از همه آن مهاجران دادند
 انی ما لغنیمت بنی النصیر هیچ حاجتی و را در حق خدای بنی و آنکه ایشان جز با آن محتاج بودند
 و طلب آن نکردند و بآنکه رسول که مرا می شدند و مهاجران را بر نفس خود اختیار کردند و از این چنان
 بود که رسول خدای انصار را گفت اگر میخواهید هر چه شما دارید از مال انصار با مهاجران قسم کنید

گفت این چه بود که تو کردی که خواهرهای مثل خنجر در سوراخ می زدند و می گفتند که ویرا بگفتی و در آن روز
این که دهن کنی و می گفتی که شیطان بر وی ستولی بود و می راجع بر عیصا همچنان کرد و می گفتی بکنند
و در آن زمان که شیطان کن ایضی در وی کوشه جاده وی از خاک پر زدن کشید و در وی می ریزن خاک کرد
و بریت برادران آمدند و حال خواهر را بر می پشایریدند گفت شیطان بر وی ستولی شد و می راجع ایضا
برای او آمدند بگفتند شیطان در خواب برادر همتی را گفت بیدار شو که بر عیصا با خواهرها جنون را می ریزد
برادر از خواب درآمد گفت این خوابی شیطان را برادر می بیند و می گویند که برادر می بیند شیطان در خواب
و می رسد کردن و می پشایریم برادران بگفتند و بر خواهر می کشیدند برادر می بیند شیطان در خواب ایضا
خوابی دیده ام برادر می بیند و همین گفتند ما نیز چنین دیده ایم پس می پشایرند که خواهرها را که می
گفتند من باشا گفتم که شیطان بر وی ستولی شد ایسان باز آمدند بار دیگر هم این خواب را می بیند
و گفت بروید که خواهر شما مان جای در زیر خاکت و کوشه انار روی بر روی خاک است ایسان
روفتند و خواهرها را برگردند و میان باز از اری زدند و بر عیصا را از صومعه در می آید و در میان بران
گفتند ایلیس ویرا گفت هیچ نکردی ویرا برادر کند کفایت گناه و می گفت و ایلیس گفت کارهای غیام
کمتر بود یک بر عیصا آمد و گفت سزای راهم که تر آن دعا آموختم و بعد از کردی که آیه مرتی را ایسان
بر روی لیکن من چیزی آموختم که که از اینجا حاجت یابی گفت چه کم گفت یکبار مرا سجده کن تا من بدو چشم
ایسان بگویم و تو بگوئی چون گرفته باشی تو بکن و این آفت که خدای تعالی گفت که کشتل شیطان چون
داستان و بیات که آدمی را یعنی بر عیصا را گفت کافر شو یعنی سجده کن مرا چون سجده کرد و کافر شد
گفت بنوازم از تو نماز خدای می ترسم من عاقبت بر عیصا و شیطان آمو می ویرا بگفت که ایسان
و آتش در رخ جای بد بماند و در رخ جان و دل را از غلامان و کافران يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
اتَّقُوا اللَّهَ وَالْغُلَامَ مَا قَدَّمْتُ لَكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ و کافر شود کافر

[illegible]

[illegible][illegible]

کلی گفت آن باشد که بدو بیجان باشد و توان استغفار کند و بین باز باشد
توبه نضوح را منته علامت است که خوردن و کم کش و کم خفتن **فصح**
موصی گفت علامت وی سه چیز است مخالفت الهوی و کثرت
البکا و کثرت الحج و الظما **سید** گفت قوی به نضوح آن باشد که قوی و کند
و نذر ما را بچشم خود بخورد از غدا به مردم را از عذاب به هلاکت شرط است
است که بهشتی آن خدای که خدای را خدای **امیرالمومنین علی** در حد که
توبه نضوح کند و کند شده و بهشتی و خدای که شسته را قضا کند و در نظام
کند و از خصمان خود خلاصی طلبید و بهشتی و در طاعت کافر و انداخته که در مخالفت
خدا و عصیت و در چشیدن اید و طاعتی طاعتی چنانکه سید چشیدن چشاید اید
تا باشد که خدای شما باشد رحمت کند و کاهان شما را باز بپوشد از شما و باروی شما را باز
و شما را در بهشت های که در بر درخت های آن جوی های آب روان رفته و آن روز بهشت که خدا
پیغمبر را بر سر سار بکشد اند و آنان که با وی باشند و بوی ایمان آورده باشند چنانکه کافران
و منافقان را در آتش و بر سر کوه انداخته و صف کرد و نشان را و گفت ایشان آن روز عزیز و
مکرم باشند و میروند در بهشت و فرایشان همه یعنی همه و بیجان ایشان که با ایشان راه
یافتند در پیش ایشان میروند و ایشان گویند ای بار خدای ما تو را تمام کرده آن و بسیار زیاده را حق
آن خدای که بر همه چیز قادر و توانایی و این آن وقت گویند که بهر و راه رسیدگی را بهشت
و یکی راه و در بهشت و منافقان در بهشت و در بهشت که خدای باشند و ایشان گویند بار خدایا
فر ما را تمام کرده آن و بهشتی و تبارکی نایب چنانکه ایشان میباید یا **آیه** **الَّتِي كَانَتْ**
الْكَلْبُ **وَالْمُتَّقِينَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ** **وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ**

مشابه **لِلَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ** **وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ**
هَذَا **نِسَاءُهَا** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ** **وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ**
ای پیغمبر با رفعت جهاد کن با کافران بتسبیح و منافقان با محبت و بهشتی **قادر**
گفت با قاتل حدود و در آن وقت که بر منافقان میرفت برانی گویند بود که اگر یکبار یکبار کند
کفر می را که بان مستوجب حد شدند و با ایشان می خورد و می کشد و می می کشد و می کشد و می کشد
مصلحت با ایشان مکن در قاتل حدود و جهاد که ساری و مال ایشان در در بهشت است و بهشتی و بهشتی
کشتن است و در بهشت ایشان را که متولی زد کافران و منافقان را که کشتن را بهشتی و بهشتی
ایضا کند حال در در بهشت و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان
در در بهشت نام او را طاعتی و در بهشت و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان
نوح آن خدای که او در بهشت و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان
می بهشت میباید که هر چه در وی طاعتی باشم و اگر کسی در بهشتی با نوح ایمان آوردی برقی و بهشتی
که قوت را بهشتی و در بهشت و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان
وادی با مدنی و بهشتی و در بهشت و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان
معامله با بهشتی و در بهشت و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان
ایشان با این و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان
سود ندارد و ایشان را که بپند و رقت یا کشتند در شوق و در آتش و در بهشت ایشان و در بهشت ایشان
و **عَذَابٌ** **لِلَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ** **وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ**
وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ** **وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ**
وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ** **وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ**
وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ** **وَالَّذِينَ كَانُوا يُشْرِكُونَ** **فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا نِسَاءٌ وَفِي ذَلِكَ عَذَابٌ**

و اما اگر که تا به دست چوب و می و صد انگوید کاشکی نامه من بمن نگوید که ندا هستی که
حساب من چیست این برای آن گوید که داد که در آن نامه فصاحت و در میانها باشد و ای
کاشکی این حالت مرا مرک بودی قطع کنده و ای کاشکی که آن ترک که مرا و در دنیا بود مرک بودی
حکم کنده و آنکه بعد از آن و حیاتی نخواهد بود و ای کاشکی مرگی من تا برستی که بر سبیل هسته گوید که مال او
من خاسته و و بفرماید من ز سید ملک من و قوت من از دست من میزند و هلاک کردید و با من نماند
و در هیچ محله نامه خدا آنها خداوندی تعالی شان فان و در هیچ وافرایی که بگوید و در این پس بگوید
میتد در جنب او است که چون حق تعالی گوید یکبار ای را در هر یک شخص صد هزار فرشته از برای او
که آید و در هر آن فرشته وی در دست ایشان باره پاره شده آنکه خداوندی تعالی و یا باز آن فرشته او را بگوید
و چند مرتبه و پای او خفته و مثل برگردان او خفته و بر آن ایستاده و بر او ایستاده و در هیچ
و آتش میزند و بر او در هیچ فرشته هر از جنین میهند که این عبارت است این کفر و فرشته ای
از برای وی در هر آن و در در هر پنی او پس و آن آید و بهی و در هر آن و از برای وی و آن آید
که با اجازت گفت اگر همه آهن که در دنیا است خفته و می میخند و به آهن و دنیا بهر آنکه بیای که وی
گفت این عذاب باین حقوق او بر آید آن باشد که او بخندای نزد کورایان و یا در هر دو آن را هر طعام و در
در وی هر یک که در این اجزا خفته و وی سقی باشد که بفرماید و در هر دو سقی بر وی سقی و در هر دو
میخند طعامی نباشد از هر دو آب و وزن و دریم اهل و در هیچ که از طعام ایشان نماند و خود خفا که است
و سبیل و در هیچ نباشد و در هیچ که در هر دو اهل و در هیچ نباشد از طعام لغو و طعام که است که در
و نگاه کاران که در هر دو اهل و در هیچ نباشد از طعام لغو و طعام که است که در هر دو اهل و در هیچ
نماند که در هر دو اهل و در هیچ نباشد از طعام لغو و طعام که است که در هر دو اهل و در هیچ
که و طعام فرماید و آن خلا اقصی یا شعیرون و یا لا شعیرون و آنه قول الله تعالی که هر

[illegible]

فما تسمعون من جود عنده حليرين وان له ذكرا للنفق واننا لفلان منكم مكدون
وانه لم يدر على الصواب وان له من اليقين تسبيح بلع توك العظيمة
واكبان ما تدرك من حاد من اعين وروح يعق من كما كتبه بايهم وما يند وروا الى
كندنا ورايهم كسفن كما ان تحت ترينشد وان قتل صراست او راى كشد وراى كشد
دست بكم بدو حشر رايش وراى كشد وراى كشد ما وراى كشد بكم وراى كشد
وان زكيت كسبان وراى كشد وراى كشد كى باشد الله مفسد ابن عباس ائت ما وراى كسبان
موت وراى كشد وراى كشد از علة ب كك وراى كشد بايهم طبع كى باشد الله كشد وراى كشد
كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد
انك كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد
سنان راى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد
راى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد
حقيقت وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد
باشد اينه ائت بس تسبيح كى باشد خدای زير كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
ات كى
اكنه جنين وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد وراى كشد

والتوجه اليه في يوم كان مقداره خمسين الف سنة فاصبر صبرا جميلا وانهم
من ربه بعبادة وقرآنهم قريبا ابن عباس كفت ان سائر نفع من الحاج يبع كما وانما
تعالى بعز وعلاب عزالت قوله الله ان كان هذا هو الحق من عندك فاصطبر
حجان من السماء او ان تصد اب الكبير اجنه ان تصلي من يد يري سيد او را
بگشند وحق خبر گفته اند است که او را باز داشتند و طعام و شرابش ندادند تا که مرد و از اسیان
روان بود پس را گشتند الا بر او و حبه بن ابی معیط را و سیمان عینه را و پسند ازین
انرا امام محمد باقر ع فرمود که پیش از تو میج که بر اسباب کنه راست را بفرموده ام
و چون از حد الصادق علیه السلام تجاوزی در احادیث که چون رسول است امیرالمؤمنین
که گفته اند و ختم و او را بر ایام منی بخ و بر مردم عرب کرده و گفت من گفتم که حق را
و بعد احادیث که برای وی از حدیث در میان مردم آشکارا شد و در حق اهل عرب منتشر گشت
این حدیث را از حدیث انصاف العیسی مرید برخاست و بر شتری نشست و بعد تا بشکری که در راه
و از نفاقه می خواند و تا در از این بیت و پیش رسول و رفت جمله صحابه حاضر بودند گفت تا محمد
آیدی و گفتی که بنده است و لا اله الا الله و انك رسول الله كنيتم و كذون فناديم و گفتی که
خرج مني ابيك بندي مني و گفتی که كذون فناديم و گفتی که كذون فناديم و گفتی که كذون فناديم
فرمودی و قبول کردیم و جمله را منی نشدی تا ما از وی پیروی گشتی و او را بر ایامی و گفتی که
من رسولی ام علی مراد و نسبت این حدیث را از حدیث انصاف العیسی مرید برخاست و بر شتری که در راه
و از نفاقه می خواند و تا در از این بیت و پیش رسول و رفت جمله صحابه حاضر بودند گفت تا محمد
آیدی و گفتی که بنده است و لا اله الا الله و انك رسول الله كنيتم و كذون فناديم و گفتی که كذون فناديم
فرمودی و قبول کردیم و جمله را منی نشدی تا ما از وی پیروی گشتی و او را بر ایامی و گفتی که
من رسولی ام علی مراد و نسبت این حدیث را از حدیث انصاف العیسی مرید برخاست و بر شتری که در راه

[illegible]

بگویند علی بن ابی طالب اذ عارضی ولا اشریک به احدی قل لا یزالک لکم خصم و لا
 رشدی قل ان یحبب الی من الله احد و لا یحببه و لا یبغضه الا بما یحکم الله
 ویرسل الیه و من یبغض الله فیرسله فان له نار جهنم خالیدین فیها ابدا کفید
 و سب من ولایة ان بود کبشیاں کشد که ما بگویند نیزه یک تو خلع از تنم و درین مسجد بکن با
 نماز کنیم و از اینجا که ما نایم تا اینجا که دور است خدا یقینا این آیه فرستاد و گفت ساجده خد
 شما را خداوندی دیگر نیستید **سجده و غیره گفت** جمله قیام زمین را خوات لقول
 جعلت لی لأرین سجدا و تراشیا طهری و این را بر این مسجد کردند و خاکش را طهر ساختند
 تا هرگاه و هم ملائکه من و امت من و هر که آب بنام بجا یاقیم کنم **در خبر است که**
 چون آن روزی که آن روزی که ساجده شد ندی گفتند لا اله الا الله و استلم علی رسول الله
 و گفته اند هر دین این اعضا هیچ شک نیست پشانی و هر دو کف دست و هر دو سر ناف و سر انگشتان
 پا می گفت این ساجده از خود خداست بآن خبر خدا را سجده میکند و گفته اند ملائکه از نمازهاست
 نماز خدا را است و با خدا یکی را بخوان و عبادت مکن و بین معنی هم حمل کرده اند که ساجده خدای است
 تا در اینجا عبادت خدا می کنند و در روی بکار و یک مشغول شوند و چون بر خات بدند خدا یعنی خود
 چیزی انداخته اند یا دعوت میکردی را با خدا یکی بود ندی بر سر هر دین افتد از رحمت ایشان
 و هر چه ایشان بر صانع قرآن **عبد الله عباس گفت** از خطی از آن فرزند است
 که حکایت میکند با ایشان و بگوید با آن قوم خود بودند سجده و اندایشان را از آن صلوات
 ملائکه بر وقت نماز و قنات قرآن ایشان را قنات بودی و در نماز نشاند و گفت مراد آنست که چون
 رسول بر رخاست بدعوت کرد و چون حاضر شدند و فرمود **گفتند** تا ایشان را که را و گفتند و
 خدا می فرماید که ایشان از این رحمت و بی نظیر کردید **عبد الله عباس گفت** و اگر قال الله

زیاد است

و نایب است که او گفت بمثل آنست که در شهر مدینه و بعلان وقت فوت
گفت و نایب است که او طلب رضا خدا باشد و است آن خدای که از دیگران شرق و مغرب است خدای
وی خدای نیت و در او یکل خود کرد و کارها و بی روی توکل کن تا وی که نیت کند و مؤلفی از او
عَلَى الْعَدَدِ كَقَاءٍ . أَصْبَحَ عَلَى مَا تَرَوْنَ وَأَمْرُهُمْ حَرَجُ الْجَاهِلِيَّةِ وَوَرَى وَالْمَكْنُونِ
أَوَّلُ النَّعِيمَةِ وَمِنْهُمْ قَلِيلٌ إِنَّ لَدُنَا أَنْ كَلَامَ حَبِيبٍ مَا أَذْهَبَهُ وَوَعْدَا
أَلَيْسَا بِهِ تَرْجِيْفُ الْأَوْقَاتِ وَكَاتِبُ الْجِبَالِ كَتِيبُ الْمَهِيْلَةِ حق سبحانه و تعالی رسولی را
میفرماید و میگوید که ای محمد صبر کن بر کلامی در رسالت و پیغام و در میان بدین کاران متر از خاص
یا معانی از پیغام و خطبه و سخن و از ایشان که حیرت کن و از میان و رسانیدن و در شیخی و چون یکی
و بدو لحاظ داشت کن با ایشان و بزبان با ایشان مدارا کن و بگو و بگو و بگو و با حق و حق و بگو و بگو و بگو
گفت و در بیان اسلام و سروری قومی میخندیدیم و ده ما مستحق آن گوی باشد که ما را بگویند ایشان را میگوید
و این از آن صیغه است که جمعی را اصل تبعه عیب میکند و این آیه مشهور است باینکه وَأَلَا كَذَّبَتْ ثَمُودُ
این کاران که کفار و کذاب تو میکنند تا من شرا ایشان از تو کفایت کنم و لی ترا زحمت و در میان ایشان برهانم
آن کاران که خداوند مقام اند و دنیا اصحاب نبوت و ترا کن و وَمَا لَكُمْ لِمَا كُفِّرْتُمْ وَبِئْسَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
میگردند بر رسول و پیغمبر و چنانکه بدکاران را طعام میدادند و ایشان را هدیه میدادند و زمانی از آن که بگویند
بر نیاید که بیخ تو کشته شوند و با من من سبقت کردند تا بگویند بیل هدیه و وعده گفت که ایشان را است بزرگو
ما ساخته بختی نان و وقت و پیغمبر و رفاهیت ایشان از ده ها آفتاب و در میانها آفتاب و در میانها آفتاب و در میانها آفتاب
ایشان را از میان آن که بگویند که این طعام بعد از این طعام و در حقیقت نیز یک ما نافع و آفتاب و در میانها آفتاب
و طعام باخته که در یک باقیه و بر الا شریف و در میانها آفتاب و در حقیقت نیز یک ما نافع و آفتاب و در میانها آفتاب
است و عذاب است نیز یک ما نافع و در میانها آفتاب و در حقیقت نیز یک ما نافع و آفتاب و در میانها آفتاب

در خست

و گفته بود از خاستم و خست که چون رسولی از آن بخت بخت
و از هر موش برفت آنکه حق تعالی بیان کرد که این عذاب ایشان را و روزی با نیکو زمین و کوهها
بلند و چون پشته ها و در هر جا که در آن خست و حق إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكَ رَسُولًا شَاهِدًا
عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَى فِرْعَوْنَ رَسُولًا فَعَصَى فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ أَخَذًا وَبَسِيلًا
فَكَفَّ نَفْثُونُ أَنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا السماء منفطر به كان
وعدته متفعلا إِنَّ هَذِهِ نَذِيرٌ لِمَنْ شَاءَ اخْتِذِ الْحِكْمَ يَوْسُفَ حق تعالی خطاب کرد
فرش را و گفت ما فرستادیم تنه یک شمار رسولی که نجات تا کراه باشد و نیکو و کذاب شما را که
فرستادیم موشی هم را بر رسالت نیز یک فرعون موشی پیغام بگذارم فرعون در میان بنود و در میان پیغمبر
موشی غاصی گشت و اجرم ما فرعون را بپایان او را بگویم که حق است پس شما را موشی بگویند
کنید اگر کار شود و چند و در وسط خدا و بگویند خدا را روزی بگویند روزی بود که از رسول و ترسان
که کافران را می بیند که در آسمان باین عظمتی ایم آن روز شکافته شود این وعده است که خدای
کرده است و وعده و لا محاله واقع شود تا بپایان حق که پنداری که واقع شده است و بوده و بدو
که این آیات قرآن که احکامات پیغمبر من عطف است و پندی مری که بپندکند و شغف شود پس هر کس
که در شغل شود آنرا از هر کس که ثواب خدای خویش و خدا را به هر کس که اختیار طاعت کند حیه ثواب
که خدای وعده داده است برسد و هر کس که معصیت کند بان وعیدی که خدا کرده است و تمام
در و شریفه إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُورُ أَدْنَى مِنْ الْحُلِيِّ وَتُخَفِّفُهُ وَتَنْتَه
وَمَا لَئِنَّ مِنْ أَلَدِينَ مَعَكَ وَاللَّهُ يُضِلُّهُ أَلِيلًا وَاللَّهُ يَهْدِي الْقَوْمَ لِلْخَيْرِ قَتَابَ عَلَيْهِ
فَافْرَقُوا مَا يَسِرُّنَ الَّذِينَ عَلِمَ أَنَّ يَكُونُ لَكُمْ مَرْجِعٌ وَآخِرٌ مِنْ يُجْزَوْنَ فِي الْأَرْضِ يَقُولُونَ
مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَآخِرٌ وَنَسْفِكَ لَنُفِذَ فِي جَيْلٍ اللَّهُ فَأَرَأَيْتُمَا تَسْمَعُونَ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ

[illegible]

سورة المدثر

[illegible]

[illegible][illegible]

چند از حقیر کرده و در روز قیامت با ایشان چنانی یابد و بعد از ششم شد که قریش پیدا
کرد آن مال و عدد و کثرت کس را نیست و خود را صاحب طعام بسیاری می یابند ایشان را از کجاست طعام
باشد این گفت و یا این چهل جمع قریش آمد و ایشان گفت شما میگویند که محمد و اله است و میدانند که از
عاقبت تر کسی نیست که بشود چنین است گفت میگویند که اگر از آن است که دیدید که آن که از آن که گفتند دیدیم
گفت میگویند که شاعری است هرگز دیدید که وی شعر گفته باشد گفت میگویند که او در سخن سخن است هرگز از
وی در دفع شنیذید که گفت لا والله و هو الامین فیما ارعیته این بوده است در میان ما قریش گفتند
پس او چیست و بعد از آن عقایدی که آنکه بر او آورده و گفت سحر است و یا زنی و یا شیطان می کند
و میان پدر و فرزند جدایی اندازد و آنچه میگوید عداوت شیطان است و یا زنی و یا شیطان می کند
و میگویند که او را دیدند که در باغی نشین و تقدیر را که آنکه بر جمل تعجب گفت ملک با او نباشد حکم نه
تقدیر کرد و چگونه انداخت این حدیث پدر ملک با او را و گفت بر باد و یا تو را بر باد آن بود که وی
تفکر نکند از یک بار گفت سحر است دوم آنکه گفت تعلیل کرد و تفریق میان زن و شوهر و نظر بر دل
کرد که او چنین است یا نه پس آنکه روی تر کرد و چون کار بر وی شسته کردید و ندانست که چگونه نشسته
آدم بر آنکه پشت بر کرد و روی بگردانید و کردن کسی نگذرد و گفت نیست این قرآن سحر است حرام است
که از اصل با بل روایت میکند نیست این سخن او بیان کنند سید را خواستند که صاحب بار بر در شکان
گفتند که محمد از وی روایت میکند سأخبركم ما أودى من سائر الأنبياء ولا مثله الا انه
الشيء على ما أتت به و بعد از آنکه بگویند که پس تو را چه در روز قیامت و در روز قیامت و در روز قیامت
بگویند ما سعه طعام گفت تو چه میگوئی که بگویند که باشد در روز قیامت هرگز در اینها انداختند
بر وی ایضا نکند بلکه بپوشاند و ملک را که انداخته اند و میگویند که مرده باشد و مرده که شسته
باشد باز عادت کند و الهی است باشد و بپوشاند که بپوشاند و بپوشاند و بپوشاند و بپوشاند و بپوشاند

این حدیث
در کتاب

شب سیاه می نماید و برین و در رخ سوخته باشد از قریشکان نیز زده و بپایه و منفع نباشد که نوزده
فرشته سلطان باشند بر عذاب اهل دوزخ چه بقدر ارواح همه عالم متوفی است یک فرشته
رسوله و فریق که چشمهای ایشان چون برق باشد و در همه اشیان چون عصاره هر یک از ایشان را
قوت حق و اشی باشد یکی از ایشان اقی را بر کرده و در دوزخ اندازد و یکی بر کرده و بسیار ایشان فر
گذارند و بر جمل چون این بشنید گفت قریش را که می شنید که محمد میگوید که خازن آن دوزخ خورده
باشد و شما لشکری از شما عیان بود و مرده از شما یکی را دفع نتوانید کرد **ابو الاسود**
گفت من میفهم و را گفت کم شامه و را گفتایت کشیدند ای تعالی این آیه فرستاد
وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمُ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا
لِيَشِيعَنَّ الَّذِينَ أَتَوْا بِالْحُكْمِ وَيَزِيدَ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا مَا وَلَّاهُم مَّا بَاطِلٌ
أَوْ تَوَالِي الْكِتَابِ وَالْمُذْمُوثِ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِيمَنْ كَانُوا فِي شَكٍّ
فَمَا أَتَانَا مِنْ بَشَرٍ إِلَّا نَجِدُهُ مُتَّبِعًا وَهُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا يَكْفُرُ بِهِمْ فِي الْمَوْتِ إِلَّا
أَلَّهُمْ وَمَا يَكْفُرُ بِهِ إِلَّا لِللَّهِ ما خازن آن دوزخ را فرستاد که او این دیدیم پسندارید یا یکی از
که خازن آن دوزخ از جنو آید بیان اند تا شما با ایشان مقاومت کنید آدمی نیستد فرشتگان اند که
کس را قوت و طاقت ایشان نباشد و میگویم ما عدد ایشان را نوزده الا از بهر آنکه نافتنه باشد
مکافزه را می بیند چرا این عدد بر عقیدت و این عدد اندک با خلق عالم چگونه بر آید و این از آن
گویند که خداوند شناسند و حکم او ندانند و او را حکیم نمی دانند و نیز از بهر آن این عدد گنیم
تا اهل کتاب بدانند که رسول ما محمد صانع است آنچه میگوید از حق میگوید و این سخن
تقدیر و انجیل است و او در این حق بوده است کتاب ایشان بخوانده و شنیده چون ایشان
با این عدد و خیر یقین باشد و نشان از چون تصدیق اهل کتاب بشنوند ایمان از بهر آنکه در روز قیامت

[illegible][illegible]

آتش را که کرده اند و خوابی که تعب و کسای و دروغ را که کرده اند و خواب را بر او خوانند بملک کفر
 را سه کرده اند یعنی که انگش که بچند او را بخاند و دیگر باید و اگر کشه بچند تشنگی وی ساکن کرده
 ایشان خواب بخشد و در آنجا بیدار نشد و شرابی که تشنگی ایشان بچشد لیکن بچشد آب چوستان بعبادت
 کرم کرده اند و خورق و دریم و زرد آب اهل و دروغ و بدی و نوح با نوح عذاب جبار و در خفاست نوح
 کرده اند ایشان **مقاله** گفت بنده که تراز شرک کلاه نیست و بنده که تراز و دروغ عذاب
 نیست و دروغ بنده که جز کلاه بنده باشد آنکه گفت آنکه گفت که تراز شرک کلاه نیست و بنده که تراز
 ایشان را بقیات حساب ایشان بنده آیات مارا عذاب کرده اند و در آنجا مارا با بر بنده باشند
 و مارا بنده عذاب است و بنده که مارا با آن احتیاج باشد از بزرگان تبار باشد و بخت باشد
 پس بچشد ای مکه بان آیات وای متکران بیانات وای متکران در عذاب و خطیبات که ما می
 افزایم شمارا الا عذاب بر عذاب و از آیه را دلیل است که در آن طایعان و متکران اند و کافران
 از رسول خدای و سقاقت که سخت ترین آیه در قرآن اهل و دروغ و این آیات که قدر و قواظیر
وَنَذَرُكُمْ اِلٰى عَذَابِ اِنَّ لَكُمْ فِيْهَا لَعْنَةً مِّنْ اَعْدَائِكُمْ وَ اَعْنَابًا وَ كَذٰبًا يَّابَسًا وَ سَادًّا هٰذَا
اَلَيْسَ عَذَابًا لَّهٗمْ اَعْنَابًا وَ لَا يَكْتٰبًا يَّابَسًا وَ نَزَلَ عَذَابُكُمْ اَبَدًا يَّابَسًا وَ نَزَلَ عَذَابُكُمْ اَبَدًا يَّابَسًا
 بخت است از دروغ و غیره و نظرات بنده بخت از بختها بر از انواع و چنان به از آنجا
 خیر و انکی رحمدیه بوستان باشد که کرده اند و در چنان بین باشد و در آن کی شکازان
 ما و پستان همه هزار و یکدیگر و قدیمی بر از شراب صافی که پانی و ما دام ایشان میدهند و در
 سخنها بهر و و نافر جام نشوند و در دروغ نکونید و یکدیگر را بد و دروغ نیست نکنند و جزا مد
 خدای متعالی از اجزاء و موافق مطابق کرده اند ایشان عطا کانی و پندیده و ربیب التوبت
 و الا درین و ما بینها الرَّحْمٰنُ الرَّحِیْمُ الَّذِیْ لَا یَمْلِكُ لَهٗ ضَرْفٌ خَطَا یَا یَوْمَ یَقُومُ الرُّوحُ وَ الْمَلٰٓئِکَةُ صَفًّا

لَا یَمْلِكُ لَهٗ اَلْمُنَافِیْنَ وَ قَالَ صَوَابًا وَ خَدَّوْا بِنَدِ اَمَانَ وَ زَمِیْنٍ وَ اَلْفِ مِیَاقِ
 آسمان و زمین است خدای و بدست هر یاری بر روزی و او را غلبه و خدای و بدست هر یاری و آسمان
 ما ملک باشد و نتوانند از خطای ما بقیه نشانند از خدای سخن برسدند و آنچه باشد مرا و ایشان نتوانند
 که بعضی گویند که حق و حق که دستوری باشد و در سخن گفتن **گفت** شفاعت نتوانند کرد
 مگر در میان خدای تعالی که مملکت باشد و در روزی که روح باشد و در شکایت و حرف باشد
 یکی بدست هیچ کس از ایشان و از آن میان الا که خدای و در سخن گفتن و سخن می دهد و کوی سخن گوید
عبداللہ عباس روایت که چه در آن از رسول خدای برسدند که
 از حدیث است که گفت که کس است از شما که خدای تعالی آنکارا بختی اند که یوم یقوم الر روح
 و الملائکة صفا عبد الله سمعہ گفت روح فرشته آیت از آسمان و کوی
 در کس و از جمله فرشتگان عظیم ترعی او در آسمان چهارم باشد خدای عزوجل را هر روز و از
 هر از هفت یکصد و هفتاد و پنج خدای تعالی فرشته آفریند و روز قیامت او در جنتی باشد و از هر
 و هفتاد و پنج و در آنجا یکصد و هفتاد و پنج خدای تعالی بدست عرش در آنجا باشد و در
 باشد هفت آسمان و هفت زمین و هفت صراط و هفت جبریل در آن در بار و در زمین و در میان بی
 جمال و عظیم کرده و از آنجا بآید و برهای خود بنشیند از هر قطره که بر پناه و بیچکه خدا تعالی
 فرشته بیاورند از ایشان هفتاد هزار و در رب المعنی و هفتاد هزار در خانه کعبه شوند و تا روز
 قیامت غیب باقیان بیاورند **و هبته** گفت جبریل در پیش خدای تعالی است و او
 از هیبت خدای لرزه بر اعضای او بیاید از آن لرزه صد هزار فرشته آفریند ایشان در پیش خدای
 استاده باشند و هر یک از آن سخن گویند و جبریل ایشان را در سخن گفتن گویند لا اله الا الله و این است
 که خدای تعالی فرمود که یوم یقوم الر روح و الملائکة صفا یعنی جبریل و در روز قیامت باشد

آنکه روح رسول را از معاودت آخر که با خدا مکلفان را از آنچه بر وی آمده اند و کارند بنا و کشت این حق
یا این آیات قرآن موعظتی و هدایت عالیه را هر که خواهد یاد کرد این ذکر را در پیش کند و تمام
العیاذ به و است و است این ذکر که نامهای نیکو کار است که از ان روح محفوظ تر شود و اندر رفیع القدر است
مظهر و موقه است از شیاطین بدستهای نیکو کاران است که ایشان بزرگوارند و نیکو روان اند و درین
کاران یعنی فرشتگان که این حرف را روح محفوظ می نویسند و گفته اند هر دو این محفوظ محفوظ است
بیانش این حدیثی است که از آنحضرت روایت کرده اند که **بسم الله الرحمن الرحیم** اگر
بسم را صاحب رسول است آنکه بسم تعجب گفت گشته با و آدمی که کافرات اینجای بیخ و بنی که
وصف حال آدمی که از ابتدای آنها آنچه وی استغنی است از اصل نعمت و مزین نعمت
و اوست باین و فرمود و بنویسند و حدیثی است که از آنحضرت روایت کرده اند که **بسم الله الرحمن الرحیم** اگر
ت و او را مقدار کرد این اند و رحمت با وقت معین چه میل روز نطفه باشد آنکه عطفه و چه مقدار
مضعفه بود و کی عظام شود و بچه قدر گشت بر وی پیدا شود پس از چهار ماه حیوة در وی ظاهر شد
و چه مقدار دیگر و رحمت بماند بر آن که راه بر وی آمدن از رحمت مادر بر وی آسان گرداید و بر
طاهر گفت معنی آنست که میسر کردی که با آنکه او را برای آن بیافزید بیانش **أَمْحُوا عَنْكَ مِثْرَةَ الْخَلْقِ**
لَهُ شَرٌّ مَا تَهْتَنُ پس بپایان او را و در هر که کرد اند یعنی فرمود تا که **شَرٌّ** کند و برای ذات او را و
نکند از دنیا و جوش و طغیور آن وی بخورند پس آنکه و تو که خدا میخواست و بر او زنده کند پس از مرد آنکه
زجر کرد و روح آدمی را آنچه بر آفت از کار بعث و نشود و از آنچه در امت در دنیا و زنی بر او
یا طیلیدن وقت قیامت و گفت که **وَمِنْكُمْ مَنْ يَدْعُو إِلَى الْفِتْنَةِ** و از آنکه از آنکه بر وی تا
کرد و فرمود که **كَلِمَاتُ** است و بر برستند بها که باید برستند **فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ**
أَنَّا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبَابًا شَقِيقًا فَخَسَّبْنَا فِيهَا حَبًّا وَبَعَبًا وَغَضَبًا

[illegible]

میفرمودند علی هم علام خود را آواز داد چند بار و علام می شد و جواب میداد آنکه کلام که می فرمود
 در بود گفت ای علام هر جواب ندادی گفت یقیناً حلیه ک و آیتی من عقیق ک از برای تو که علم تو
 واقع بودم و از عقیق تو این امیر المؤمنین را جواب وی خوش آمد و او را از آن ذکره این عبا گفت
 هیچ بنده نباشد الا که روز قیامت خدای تعالی ویران دارد و گوید یا این آدم مآثری بی ایضی می فرمود
 ترا جنتین معز در کوه بان علم که واقعه کردی چنان مرا جواب دادی **والتون**
مصری گفت که شکر درخت السیر و هو که شکر یا مغرور که در جنت است و احوال آن
 داند آنکه در خلقت ک به غرور کرد و از جنتی که از آن فریاد می کردی و بی شکلی و بی پستی
 صورتی پس رات کرد ایند ترا تمام آفریدن بی نقصان رات قامت و بالا آفریدن بی نقصان
 دیگر که منتیخ آفریده است پس رات کرد ایند ترا در خوبی و نیکی و مآثر و مساوی شدند و رات قامت
 در آفریدن تا هر کدام از صورت و شکل که خواست و هر که او اقتضا کرد ترکیب تو کرد و در آن صورت آن
 صورتها هم خصال و اقربا و خویشان تو را **حسن کرد** یک روز رسول الله ملافت
 ای فلان ترا فرزند بی آمده است که هم آری گفت با که ماند گفت بیا در و پدر گفت چنین مگوی که چون
 تلفد در هر چه قرار گیرد خدای تعالی تشبیهی که میان آن مرد و زن باشد تا با آدم جمع کند و از آن شب
 آفرید که خواهد از ایشان زبانی که خدای تعالی چه گفت بی ایضی تو مآثر و ر کتک یعنی هم
 بیک و بی آدم **ابو صالح** گفت در صورت که خوات یعنی صورت آدمی که اگر صورت
 حیوان خواستی چنان بودی که آنکه با حیوان فاعل است با حیوان موی که خدای آن را
 باشد که آبل و گدازد و بالادین و آری علیکم السلام علیکم السلام کاین تعلون
 ما تعلون کلا رتق است و در جنتی باز آید و کرم خدای فرشته شود و زنی بطاعت آید و آن

صاحب و معاوی که بد آنکه گفت که این شمار اعتذار نیست بلکه از آنست که شمار و زجر را
 در شصت را در پنج صد آری کند که بر شما نگاه باقی اند از فرشتگان که احاطه می فرستند و شمار شما
 میدارند و بیستگان کرم اند از کرم ایشان آنست که در جنت بر آمد که چند بنده طاعتی که فرشته است
 شما و من شود و بشاید و یکی را ده بنده و چون مسیحتی که در فرشته شد و در شصت و شصت
 خواهد آید پس آن دیگری که وقت کن هم چنین و با توقیف و نماید تا وقت ساعت تا باشد که
 بنده پشیمان شود و بر وی آن گناه نوشته نباید پس از هفت ساعت که بیست و یک
 بنده است لغنه ایشان می رسد از سر علم و انوار می رسد از نور آنکه دانستند شما و کنید از آنجا
 بقی نصیر **آن القمار کفی حقیقه** مصلوهای نور الدین و مآثر غنایا یقیناً و ما
 آفرید که مایه نور الدین شمر ما آفرید که مایه نور الدین یوم لا یموتک نفس نفس شیا و لا
 یوم یسید لله روز قیامت روز عزت آنان که در میان بیوگانان اند و بعد تو خدان را و خدا
 می آید و با مادران و پدران نیکی می کند و بر سوگندی و خوشی و نه عهد که کند و فاکند ایشان در آن
 در جنت بهشت جاوید آن باشد و آنان که کافران و فاسقان باشند در دوزخ باشند و آتش و دوزخ
 سوخته میشوند و روز قیامت که روز جزا است از دوزخ غلب نکند یعنی آید در دوزخ فاسقانی که کافران
 باشند فاسقان جاوید در دوزخ باشند آنکه بر سبیل استیصال و استغلام گفت توجه دانی که روز قیامت
 کجاست بر دوزی باشد آنکه بر سبیل اجمال در وصف آن روز گفته بود و باشد که هیچ قسمی مالک نباشد و تواند
 فرمود و اگر چیزی از روی دفع کند و باز دارد از عقاب خدای و حکم در آن روز و توبه و عذول باشد و آن
 خدای جهان را باشد در آن روز **سورة المطففین** خداوندی که در روز قیامت از حق محض آب و
 فرمود که هر که این **سورة** را بخواند

بر کردید و این بگفتند آنکه غلام را بیاورید و بکشید ازین روز بزرگوار بود که جماعه از مردم که در آن
فلان کوه بودند و کسی که از زمین بر کرد و آن کوه مشهور بود از غلام را بیاورید و بکشید و بگویند
بر کردید و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید **اللهم اقمه** بگویند و بگویند از آن کوه مشهور
در حال زلزله بر آمد و ایشان همه هلاک شدند و او بماند ملک را خبر دادند و از حال او پرسیدند و گفت
دیگر باز داد و گفت و بر ایشان در بارید و اگر ازین بر کردید و بیاورید و بکشید و بگویند
بر کردید و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
خود شد و احوالات با آمد ملک را خبر دادند و گفت و بگویند از آن کوه مشهور
ایشان ازین دفع کرد پادشاه بکار غلام فرمود غلام گفت من ترا بسیار میزنم که مرا چون توبان گفت
گفت بسیار میزنم که خوار میروم و من بخواهم ازین و در حق بلندتری و بگویند از آن کوه مشهور
در میان و بگویند و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
و گفت و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
باید بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
تریدم چون مردمان دینی غلام گرفتند پادشاه ایشان را بفرمود که از آن کوه مشهور
بکنند و آنرا از غلام بفرمودند و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
که گفت که در آن آواز داد و گفت یا امسأه اصریری فانک علی الحق من لجبت و بگویند از آن کوه مشهور
خدا گفت شش کس بشمار از حق گفتن بگویند و بگویند که او را بگویند و بگویند از آن کوه مشهور
و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
یکی بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور

میان خود و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
فرار کرد و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
لغت کرد و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
از خفته و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
و ما نقصموا منهم الا ان يرضوا بالله بگویند از آن کوه مشهور
و لا ارضى الله على كل شئ بگویند از آن کوه مشهور
قلوبهم عذاب جهنم و لهم عذاب الجحيم بگویند از آن کوه مشهور
بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
ایشان بگویند که شرای آفت که ایمان آورند بوی و عبادت کنند ایمان آورده و بگویند از آن کوه مشهور
تا فرات کفران را بفرستند و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
ایشان را بفرستند و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
سوزان برای سوزن ایشان سوزان را این آتش باشد و در دوزخ عظیم تر و بگویند از آن کوه مشهور
از عذاب دوزخ در اجز و عذاب حریق در دوزخ **کافیه** بگویند از آن کوه مشهور
گفتند که گفت یا خدا بفرست و بگویند از آن کوه مشهور بیاورید و بکشید و بگویند از آن کوه مشهور
فرستادن را بفرستند تا باین شمشیرها پاره پاره کنند و بگویند از آن کوه مشهور

[illegible]

خود و گفت خلق آسمان و زمین که باران که یکبار بر سطح یکبار بر زمین می بارید و شما و کرم را در میان این
باشد که حریب آنرا سما خوانند بر سطح مقارب و خلق زمین گفتند وند شکافت یعنی شکافت میشود و نبات
و درختان و حیوانات آب مروان که این قرآن گفتار بیت جدا کرده میان حق و باطل و جلال و حرمان
و عت و خلق هر چه جدا است حق از آنست که در دنیا با اهلان و تعظیم باشد خوانند و و منق
چنان باید که خوانند که خداوند تعالی با وی خطاب میکند امر و نهی و وعده و وعید از خدای متینند
خود باید و در هر بند باید که تضرع کند و امید دارد که از اهل آن نباشد و چون بر وعده رسد با خداوند تعالی
بیاورد و قدر آنرا که از اهل آن نباشد آنکه رسول و پیغمبر او که این کافران و مشرکان کید میکنند تا تو به
من ملان مکر و حییر باشند و ماین کید می کنیم با که نفق بدید و جدا ایشان میکنم و همت شان میهم
و خراشیداریم بچنانند که تا بر و زجر ایشانرا بدست سلطانان مملوک که باسیم
سوره انفال علیه بکیت و نوزده آیت سوره اول خدای خود
که هر کس این سوره بخواند بعد در هر جزئی که بر او پیغمبر و رسول و محمد است ده حسنه بنویسند
و حضرت امیر المؤمنین علی علیه السلام فرمود که رسول الله این سوره را دوست داشتی و گفتی
که سبحان ربی الاعلی و اقل کسی که این تسبیح گفت بیکال بود عذر رسول خدای گفت از جبریل ام
پیامد که ثواب کونیده این تسبیح چیست گفت یا محمد ثواب کونیده این تسبیح در قرآن در ترازوی حسانت
و بی اثر عرش و کرسی و کوههای دنیا کران تر باشد و چون بنویسد سبحان ربی الاعلی خدای تعالی گوید
راست گفت بنده من انا الاعلی فوق کل شیء کواه باشدای فرشتگان که من و برابرم زدم و بختش کرد
کردم و چون پیغمبر بیکال زیارت و کند که هر روز در روز قیامت و بر او بر عرش گوید و پس خدای آید
و گوید با چند ای شفاعت من در خواص من کن خدای تعالی قبول کند و گوید که و برادر طیب برادر کجاست
این سوره بخواند و گفتی سبحان ربی الاعلی چون این آیه است که تسبیح بیاورد و بعد از تعظیم گفت این در کتاب

در روی اهل دوزخ زشت کرد و چون کرد امر برایشان آنکه گریه کنند و بپایان
که آن عذاب باشد که بر ایشان آید و فریاد کنند و بپایان بسیار از این
و عند فریاد کنند و آب خواهند داشت از آنکه گویا ایشان را در دوزخ
باشد و فریاد کنند ایشان از اینجه آینه شری و عند که از روی آن روی ایشان برآورد و در آینه
نشیند و از آینه و چون بشکند و در آینه را برآورد و در آینه را برآورد و در آینه را برآورد
قطع است و هم بر آینه است و در آینه است و در آینه است و در آینه است و در آینه است
از آینه و در آینه است و در آینه است و در آینه است و در آینه است و در آینه است
گفته در دوزخ است که در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
علائیة لا تمنع بینها لاغیه بینها عین جباریه بینها سیرة منوریه و آگاب منوریه
و منوریه منوریه و در آینه است و در آینه است و در آینه است و در آینه است
ایشان گفت در آن روز و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که
و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که
او بلند پادشاه است و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که
حکمت و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که
و یکی از ایشان یکی از ایشان یکی از ایشان یکی از ایشان یکی از ایشان یکی از ایشان
و ایشان نشسته باشند و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که
فدای ما میگردانم که خداوند بر ایشان و در آن روز که در آن روز که در آن روز که
جای نشستن باشد اَللّٰهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَ يَخْتَارُ لَا يَسْتَعِزُّ بِشَيْءٍ وَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ
وَالَّذِي يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَ يَخْتَارُ لَا يَسْتَعِزُّ بِشَيْءٍ وَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

بصير الامن قوتی و کفر یعدیه الله العذاب الا کبریا ان الی الی
شعانی علینا حیاتهم بعد از آنکه در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
یا در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
فریاد ایشان و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
این جبه است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
شعانی و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
را در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
ایشان را در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
قوت و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
گفت و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
شاخ و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
آمد که در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
شعانی و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
جانی و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
برای آنکه در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است
این مخلوقات ایشان را در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است و در دوزخ است

و در بعضی تفصیلاتها

فدا آمد از بهر اسمعیل و قدسیه و مدح عظیم و درین ایام و عهده موسی تمام کرد و آنهمها بقیه
فصل بیست و یکم از زمین کیلک **و الشفع والور** ثقی شفع و در شفع خلعتانند
لغزله و شفعانگر و در خدشات که از را با تار عیت و بی همتا فل هو الله احد صفاتی
است **و الشفع** از سر سله روایت کرده که هر صبح و در الحجات و کمال شهر
و عهده است و شفع و در عید است و در روز عرفه **و الشفع** شفع نماز باید داد
و در نماز شام **و الشفع** حکم روایت که شفع روز و در عید است و در
روز عرفه و درین شب جوید و در یاب و زند اندر روی **و الشفع** و کجی شفع و شفعات
آنکه گفت فلانی ذلک قسم صحیح است درین جیهه که ذکر کرده شد سوگند بخور و در خدشات و در
یعنی خداوند عقل و اندک حق سبحان و تعالی سوگند خورده است ثقی رفته از راه و الحجات و شفع
با قدره و درین و درین عهده و درین ایام و درین عهده که ما این کار را و درین کار و
غلاب کنیم چنانکه کافران پیش از ما و درین عهده که ما این کار را و درین کار و
ذات العباد و التي کفر فی مثلها **و الشفع** آنکه بیان حال کافران کرده گفت بندگان خدا
چون نکرد با عا که قوم من بودند و ایشان از ارم خواندند بی نام جد ایشان که عا پسر عیسی بود و عیسی
پسر ارم و ارم پسر سام و سام پسر نوح بود و عیسی از دست نوح بود یعنی حواریان بودند و عیسی
ایشان بر ستونهای بودی یعنی حواریان بودند و گفتند که شفعانها ایشان هر یک چون ستونی بود و درازی
بالا و درین چهار سو که بود رسول گفت از قوم عاد مردان بودند که ایشان را با قوی حضرت اقتدار
یکی از ایشان با قوت و صلابت که داشت بیامدی و یکی از کوی بکندی و در طول و در عرض آن قبیله
و پسر ایشان فریاد داشت و ملاک کردی و گفته اند که از زمان شهر ایشان بود و برای آن
و اما عا و خوانند که شاهان ایشان بر ستونهای حکم بودی **و الشفع** عبادت بی

[illegible]

فرعاد اوله بره و سپر به یکی را شد بدو یکی را شد ادا نام بود چون عمار هلاک شد ایشان به پادشاه
نشانند شهرها کشادند و در راه را بر کوهند چون شد بدو پادشاهی شد او قرار یافت شاهان را
ازین همه مطیع وی گشتند و بدو پیشه کشاها خواندی و هر یکا ذکر هست بوی بخواندی و بران افسان
شدی تا آنکه در آن روز و شد که در دنیا هست تا که صد مرصع قهرمان با هر فرد قهرمان هزار است و در روز
فرشته و با قضا و عالم نامها نوشت که چنین چنین بنامی از هر کس با مقدار که در خزان و پیش از
چهار باید که مراد دهد از اطراف و جواب نرود آن بندگان بفرستد بجای ساد و خوش
حوال و لطیف اختیار کردند کارهای کشادند و بوی ساها با کشند و بنا بر آن روز و موضع بوی هر یکا کردند
موقوف صد ساله در آن کار بود چون تمام کردند پیشو شد او آمدند در آن وقت و بر او صد ساله بود و در آن
گفت آنچه فرمودی تمام کردم گفت بوی و پیران آن حصنی بسیارید و کرد بر آن که شکها چنان کردند
چون تمام شد و در آن روز و در آن روز و در آن روز و در آن روز و در آن روز و در آن روز و در آن روز
آنکه فرمود تا بر یک و سازان کنند تا با آنها انتقا کنند چون ساز کرده شد بخت با بمل شکر و بخت
خدا و چون نیز یکایان رسید خدا و تعالی در همان ساعت صیحه فرستاد همه که در آنجا بودند هلاک شدند
و هیچ کس از ایشان در آنجا نرفت و در آن روز و در آن روز و در آن روز و در آن روز و در آن روز و در آن روز
بود و تعالی بر او بر یک دارد و تعالی بر یک و بطل استوری در میان میگرد و در آن جایگاه افتد
و در آنجا شد و آن فرستاده بود باز گریست و بر آید گفت هذا الرجل والله لهذا که آن مرد اینست
شد و تا آنکه با او بود و هلاک شدند و بر آید بر یک و بر آید و کافر جنط ساخت
و در غار بود و در غار بود و در غار بود و در غار بود و در غار بود و در غار بود و در غار بود
بجب کرد و این همه است که در **شعر** اَعْتَبِرْ فِي هَذِهِ الْمَرْثَةِ مِنَ الْعَجَلِ الْمَذْبِيحِ اَنَا شَدَّادٌ وَ عَادِي
الْحَسَنُ الْعَبِيدُ اَلْاَمَلُ الْاَزْمَلُ مِنْ خَيْرٍ وَ عِدَّةٌ وَ عَجِيدٌ وَ مَلِكٌ اَلْقُرْآنُ اَلْقَرِيبُ وَ بَيْلُطَانُ الشَّهِيدِ

فَاتَى مَوْتَهُ وَ كُنْ فِي خَلَالِ قَبْلِهِ فِدَعَانَا فَصَيَّا إِلَى اَوَّلِ الشَّيْءِ فَأَيُّهَا حَبِيبُ مَوْتِ اَلْاَقْبَى الْعَبِيدِ
مَرْتَبَةً اَكْثَرُ مِنْ مَرْتَبَةِ عَصِيدٍ وَ تَوَدَّ اَلَّذِي جَابِلُ الْفَقْرِ بِالْوَدِّ وَ عَرَفَ اَنَّهُ لَا تَابَ اَلَّذِي
عَطَّلَ اَنَّهُ الْبَلَاءُ فَكَتَبُوا فِيهَا الْفَسَادَ فَصَبَّ عَلَيْهِ وَ بَكَى سُرُوحَ عَذَابِ اَنَّهُ بَكَى
كَيْفَ الْمَصَادِ وَ تَدَبَّرَ وَ دَانَتْ رَجُلِينَ جَنَّتْ رَسِيدَ كَسَدِ اَنَّهُ بَكَى بِأَمْسٍ بِعَدْلِهِ وَ اَنَّهُ بَكَى بِأَمْسٍ بِأَمْسٍ
و در مقامی که ایشان را بود و آنرا و وی الفطره کشدی سکه را می بیند و خواهان در سکه می کند چنانکه خدا
تعالی از آن جنود اده و تحقیر و بی امانی بی تا ابدین **الصلح** از کفر که شد و تا
و از آن جنود کرد و متاع و لباس از رخام و غیر آن نموده بود هزار هزار و هشتاد هزار خالص در شک کرد
خدا و تعالی صلح را ایشان فرستاد تا بقی و می کردند ایشان را عذاب فرستاد و همه را هلاک کرد
و دیگر بندهانی توانی که خدا با فرعون چه کرد یعنی میدانی و ترا حیران عذاب و هلاکت و بی هست
این فرعون که در آن روز و الا و تاده کشدی و بر آنشکی بسیار بودی و هر یکا که فرود آمدندی خیمه در خیمه
و طشبات اندر طشبات کشیدی و خیمه را خیمه ثابت میکردند و او را و الا و تاده برای آن کشند
که بختی که را عذاب فرمودی و بر اجماع پنج کردی چنانکه **در حسیب آمده** که فرعون را خازنی
بود نام وی خربیل و من بود میان خود پنهان میداشت و آن مرواث که حق تعالی در میان فرعون و
و جاء رَجُلٌ مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ يَكْتُمُ اِيْمَانَهُ وَ زَنَ وَ يَنْ مَوْتَهُ بُوهِ وَ مَاسْطُهُ وَ خَيْرٌ فَرَعُونِ بُوهِ
رَبِّهِ وَ خَيْرٌ فَرَعُونِ بَرِيشَانِ بِيَكُو وَ اَزْدَ شَقِ بِيَشَانِ كَفْتُ كُو يَادُ اَنَّهُ كُو بِيَشَانِ كَفْتُ كُو يَادُ اَنَّهُ كُو بِيَشَانِ كَفْتُ كُو
تر اندای هست بجز هر من گفت خدای آفرید کار خست و آفرید کار تو آفرید کار آسان و در من و عالم
و عالمیان و خیر از این بخت و پدر را خیر کرد و فرعون و بر این خاند و گفت به کشتی آنچه گفته بود باز گفت
فرعون گفت ازین که میگوی باز ای و کافر شو و اگر ترا عذاب کنم که جهانان از آن باز می کشد کافر
نشوم و هر چه خواهی میکنم فرمود تا بر اجماع پنج کردند و مار و کرم بر وی گذاشتند و در او و کوی می کردند

[illegible][illegible]

اِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا فَأَخْرَجَتْ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا وَقَالَ الْأُنْثَىٰ مَاذَا يُرِيدُ
فَنَدَّتْ أَخْلَافُهَا وَأَنزَلَتْ أَزْوَاجًا مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهَا وَأَزْوَاجًا مِّنْ خَلْفَهَا وَنَضَّأَتْ أَزْوَاجُهَا بِأَفْئِدَتِهَا وَأُنْزِلْنَ أَزْوَاجًا
مِّنْ خَلْفِهَا وَأَنزَلَ الْأَرْضُ رِجَالًا مِّنْ بَيْنِ أَيْدِيهَا وَأَنزَلَ الْأَرْضُ رِجَالًا مِّنْ خَلْفِهَا وَأَنزَلَ الْأَرْضُ رِجَالًا مِّنْ بَيْنِ أَيْدِيهَا وَأَنزَلَ الْأَرْضُ رِجَالًا مِّنْ خَلْفِهَا

[illegible]

[illegible]

از جبر و از قول روایت کرده بود هر که این سر و میزاندند، تعالی او را پادشاه

[illegible]

رسول خداست یا معاویه و انصار گفت یا عباس ملک عظیم یافت پس برادرش گفت و عیال
چو گفت آنکه گفت بروم تو خود را خبر ده او برخاست و در مسجد الحرام ایستاده و گفت یا معاویه
تو خود را بخاطر رسیدن لشکری که هیچ کس قوتش را ندارد گفته اند پس او را ندید پس چو گفت چنین
که هر که در سر راه من خود را بنیاد کند در مسجد الحرام مرد این است و هر که در راه خود شود این است
بند و آنکه حکیم بن حزام و دیگران بر او قیام کردند و سلام آوردند و چو گفت رسول الله اینها را از پیش
تا مردم را دعوت کند و با سلام بخوانند و بگویند که هر که در راه علامه کند در مسجد الحرام مرد این است
و در سر راه حکیم بن حزام شود این است و در میان مکه و مسجد الحرام مرد این است پس
و این گفتند آنکه رسول الله را به بیابان بعد عباده انصار داد و او بر تپه انصاریان بود تا مردم
بر او شهادت یافتند و می برد و میگفت الیوم یوم الملقه الیوم شوال الحرمه عباس بن عبد المطلب
گفت ترسم که امروز بعد از ظهر پیش من می آید و ناری باشد که عماران را بماند و رسول الله گفت که یا علی
را به از روی بستان و تو هر یک که بر علی را به است و هر یک که بر رسول الله را به است
و را بیا بود و در آن گفتند معاوی بن ابی سفیان و معاویه بن ابی سفیان و معاویه بن ابی سفیان
خدا و آفرید که ای علی اینها را پس و بگویند و عثمان را از خانه آمد و معاویه را از آمدن و معاویه را
نشاندند گفت ای جوان من دختر منم رسول و خواهر علی بن ابی طالبه و معاویه را از علی و معاویه را از
گفت پس و معاویه را از سر راه آنم هانی گفت و الله لا شک لک الی رسول الله خدا و کسک است
تو با رسول خدا بگویم امیر المؤمنین و ترس از سر راه آنم هانی برادر خود را دید چو گفت و بگو
چنان و کسک است برادر خود و گفت ای علی بگو که من گفتم که کسک است برادر رسول بگویم که بگویم که
برادر و علی فرموده بود گفت بیا مردم رسول الله در حینه بود غسل میکرد و تا مردم را دید که بگویم یا رسول الله
ما ذا التفت الیوم بن علی جد دیوم ما المیزان علی فاطمه عا کت شرم نهادی ایام هانی

کتابت علی بن رسول لیکن برای آنکه وی دشمنان رسول را بر سر رساند و رسول را بکشد و گفت ای
هانی آنکه در سر راهی تواند در سال من اند ما کسک است علی بن ابی طالب و معاویه را از رسول الله گفته بود که
هیچ کس را نکشد و یا هیچ کس قوتش را نکند الا با آنکه که با شماست و کسک است معاویه را از رسول الله گفته بود که
چو گفت بروم تو خود را خبر ده او برخاست و در مسجد الحرام ایستاده و گفت یا معاویه
تو خود را بخاطر رسیدن لشکری که هیچ کس قوتش را ندارد گفته اند پس او را ندید پس چو گفت چنین
که هر که در سر راه من خود را بنیاد کند در مسجد الحرام مرد این است و هر که در راه خود شود این است
بند و آنکه حکیم بن حزام و دیگران بر او قیام کردند و سلام آوردند و چو گفت رسول الله اینها را از پیش
تا مردم را دعوت کند و با سلام بخوانند و بگویند که هر که در راه علامه کند در مسجد الحرام مرد این است
و در سر راه حکیم بن حزام شود این است و در میان مکه و مسجد الحرام مرد این است پس
و این گفتند آنکه رسول الله را به بیابان بعد عباده انصار داد و او بر تپه انصاریان بود تا مردم
بر او شهادت یافتند و می برد و میگفت الیوم یوم الملقه الیوم شوال الحرمه عباس بن عبد المطلب
گفت ترسم که امروز بعد از ظهر پیش من می آید و ناری باشد که عماران را بماند و رسول الله گفت که یا علی
را به از روی بستان و تو هر یک که بر علی را به است و هر یک که بر رسول الله را به است
و را بیا بود و در آن گفتند معاوی بن ابی سفیان و معاویه بن ابی سفیان و معاویه بن ابی سفیان
خدا و آفرید که ای علی اینها را پس و بگویند و عثمان را از خانه آمد و معاویه را از آمدن و معاویه را از
نشاندند گفت ای جوان من دختر منم رسول و خواهر علی بن ابی طالبه و معاویه را از علی و معاویه را از
گفت پس و معاویه را از سر راه آنم هانی گفت و الله لا شک لک الی رسول الله خدا و کسک است
تو با رسول خدا بگویم امیر المؤمنین و ترس از سر راه آنم هانی برادر خود را دید چو گفت و بگو
چنان و کسک است برادر خود و گفت ای علی بگو که من گفتم که کسک است برادر رسول بگویم که بگویم که
برادر و علی فرموده بود گفت بیا مردم رسول الله در حینه بود غسل میکرد و تا مردم را دید که بگویم یا رسول الله
ما ذا التفت الیوم بن علی جد دیوم ما المیزان علی فاطمه عا کت شرم نهادی ایام هانی

درخواست که بفرمان ابولهب یک مرد را در خصوصت که ایشان را بود پیش از عباس آمدند و او را محمد

وزود باشد سوخته شود در نوح و آتش جلا و در فرشته و زبان زنده و امر است
و زین ادم جلیل و دختر عارف خواجه ابوسفیان که چشمه بنامه و حوضه بنامه

مردم فتنه ویدی الخافق و غار و خاشاک بردن کفری و بیای و ردی و شب و راه رسوا خفا

روایت کرده که در این شب این

تا پاره پاره کرد و بدستخ رسایند و خوب سخن چین را حاله الخط خوانند و او را که درم آتش
فروزند و او را به آتش انداخته اند

رسن لیف خزان رسن که بان رسن خوار بر پست گرفت و رسن در کون انداخته و آنرا بر پشت بستی

چنانکه رسم هینم کند کد است **ایضا** این رسم را با همین درازری
روی هفتاد و یک عدد در هفتاد و یک روز

سورة الاخلاص

هر که سه بار بخواند چنان باشد که هر دو آن خسته گردد و هر که

رویشی از آن خانه و از میان آن ببرد **انفس مالک** روایت کرد از زین العابدین که هر که بداند

چون که بعد از آن مدعی برای من در پشت درازده کوشید یا فریاد و اگر صدای من می‌آید که

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, mentioning "الشيخ" (the scholar) and "المرجع" (the reference).

ویرا خبر دهد و گفت یا رسول الله تو یک بوم کبر و زنا فاسق آمد با تو و صیاده هر چه تمامتر چنانی که هر که

نویسنده بودیم رسول جلیل را گفت امروز چه روز است که آفتاب را چنین شعله است و هیچ
 خنک نبوده است و گفت که در آن روز که آفتاب در میان آفتاب و در میان آفتاب و در میان آفتاب

هزار و شصت را بفرستاد تا برای وی نماز کنند گفت و این منزلت بحججین یافته است گفت او قبل

الله احد بسیار خوانده است در آمد و شد و نشت و خاست و شب و روز میخوانی یا رسول الله
تا ازین برادر خود دم تا بر وی نماز کنی گفت خواهی بود در احوال رسول الله و نماز که نماز کنی

[illegible]

وَأَسْمَاءُ بِنْتُ أَبِي سَلَمَةَ

فَلَهُوَ اللَّهُ أَحَدٌ اللَّهُ صَمَدٌ

لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ

له كُفَّ الدَّ

ما زیدین و بیعه بنزدیک رسول آمدند و گفتند بگوی ما و ایچه دعوت میکنی گفت با بعد از گفتند

کجای کشدای تو از حیت ان زیر الزفره یا از آهن یا از مس خدای تعالی این سوره فستاد چون باز کند
آتش فرو آمد و از بد و صیحت و در روز جزا و عار حیت و در روز جزا و عار حیت و در روز جزا و عار حیت

علاک شایع مفسران گفتند که جماعتی از اعیان و جوانان بزرگوار و آموختن

در آید و خداوند که بخدای تعالی کند سر باز پس برد و یکید چون از در خداوند
 اوید بدو کیوه باشد گفته آن خدای تعالی بیان کرد و گفته از شد بدی طهارت
 و شیطان که از آرد میان است جسد که در جای دیگر گفت شیاطین الاشی و الحیث
 ای بعضی و در سینه آدمی یکدیگر را بلوغ تر باشد از و سوسه زده و در
 سینه و در سوسه با آغاز و آشکارا و آمد با نفع عید است بسیارید از راه
محمد الصابغ علیهما السلام روایت افزوده
 خواند باشی بگو با عیوب رب العلق و جود قل اعوذ برب الان سحران که

[illegible]